Philip K. Dick

premiile HUGO şi NEBULA
autorul romanului UBIK

science fiction

Labirintul morţii

ATHENA

PHILIP K. DICK

Labirintul morții

Versiunea în limba română de
GETTA SĂVESCU SLĂTINEANU

Fiicelor mele, Laura și Isa

Cuvânt înainte al autorului

Teologia prezentată în acest roman nu e analoagă nici unei religii cunoscute. Derivă dintr-o încercare făcută de William Saril împreună cu mine pentru a dezvolta un sistem logic și abstract de gândire religioasă, fondată pe postulatul arbitrar că Dumnezeu există. Trebuie să mai adaug că episcopul, astăzi mort, James A. Pike, mi-a oferit o mulțime de date teologice care înainte nu-mi erau familiare.

În acest roman, experiența trăită de Maggie Walsh după moarte e inspirată, în detaliile sale exacte, de o experiență făcută de mine însumi cu ajutorul L.S.D.

Abordarea problemei în acest roman este foarte subiectivă; vreau să spun prin asta că în fiecare moment realitatea este prezentă, nu direct, ci indirect, adică prin intermediul minții unuia dintre protagoniști. Punctele de vedere diferă deci de la un paragraf la altul, cu toate că evenimentele se materializează cu ajutorul viziunilor subiective ale lui Seth Morley.

Aluziile la Wotan și la războiul zeilor sunt bazate pe versiunea lui Richard Wagner la Inelul Nibelungilor mai curând decât pe mitologia originară.

Răspunsurile la întrebările puse sunt inspirate din Yi-king, „Cartea Transformărilor", chineză.

„Mane Tekel Phares"[1], sunt cuvintele din Biblie care înseamnă „socotit, cântărit, împărțit" și care preziceau căderea lui Balthazar, tiranul Babilonului (din limba aramaică, mene teqel ufarsin). Limba aramaică era limba vorbită de Christos. Am avea nevoie și de alții asemeni Lui.

CUPRINS

Cuvânt înainte al autorului
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16

Capitolul 1

Ca întotdeauna, treaba pe care o făcea îl scotea din sărite. Ca și cu o săptămână în urmă, fusese la transmițătorul navei spațiale și branșase electrozii legați în permanență la propria glandă pineală. Circuitele comunicaseră rugăciunile sale transmițătorului și de acolo spre cel mai apropiat releu; după care se răspândiseră prin toată galaxia, pentru a ajunge, spera el, la una dintre lumile divine.

Această rugăciune era simplă și formulată cam așa: Slujba asta de rahat, de controlor de stocuri mă calcă pe nervi. E prea monotonă... și pe urmă nava asta intergalactică e prea mare și plină de oameni. Eu nu sunt decât o unitate de rezervă fără nici o utilitate. Mă puteți ajuta să găsesc ceva mai creator și mai stimulant? Adresase rugăciunea, ca de obicei, Mijlocitorului. Dacă nu era împlinită, atunci se va adresa Psihomodelatorului.

Dar rugăciunea îi fusese ascultată.

— Domnule Tallchief, strigă supraveghetorul său intrând în celula de lucru a lui Ben, sunteți transferat. Ce spuneți de asta?

— O să transmit o rugăciune de mulțumire, răspunse Ben îmbărbătat. Te simțeai întotdeauna încurajat atunci când ți se asculta o rugăciune. Pe când transferul? Curând?

Nu-și ascunsese niciodată nemulțumirea față de supraveghetor; acum mai puțin ca oricând nu avea motive s-o facă.

— Ben Tallchief, *Mantis religiosa*[2], spuse supraveghetorul în bătaie de joc.

— Tu nu te rogi niciodată? strigă Tallchief uimit.

— Doar când n-am încotro. După părerea mea e mai bine să-ți rezolvi problemele singur și fără ajutor din afară. În orice caz transferul tău e oficial.

Lăsă documentul pe biroul lui Ben:

— E vorba de o mică colonie de pe planeta Delmak-o. Nu știu nimic despre ea, dar o să te lămurești când ajungi acolo. Rămas pe gânduri îl privi pe Ben cercetător. Ai dreptul să folosești o navetă. Dacă plătești trei dolari de argint.

— În regulă, spuse Ben, apoi se ridică și apucă documentul.

Sui cu ascensorul expres până la operatorul de la transmisiuni pe care-l găsi ocupat până peste cap cu treburile curente.

— Crezi că vei avea un mic răgaz în cursul zilei? îl întrebă el pe operatorul radio. Am o altă rugăciune de transmis și nu vreau să-ți încarc aparatele dacă ai tu treabă cu ele.

— Azi nici nu poate fi vorba, îl refuză șeful operator radio. Ascultă, bătrâne, ți-am expediat o rugăciune săptămâna trecută; nu-ți ajunge?

Cel puțin am încercat, gândi Ben Tallchief părăsindu-l pe operatorul radio și întreaga sa echipă ajunsă la capătul răbdării. Se întoarse în cabină. Dacă vreodată se va pune problema, voi putea afirma că am făcut tot ce a stat în puterile mele, dar că, așa cum se întâmplă de obicei, rețeaua era prea încărcată cu comunicațiile oficiale.

Simți cum crește în el o așteptare plină de nerăbdare; în sfârșit o muncă creativă, chiar în momentul în care simțea mai mult nevoia. Doar câteva săptămâni aici și m-aș fi apucat iar să sug din sticlă, ca în vremurile de tristă amintire. Și bineînțeles, din pricina asta rugăciunea mi-a fost ascultată, își dădu el seama. *Ei* știu că eram pe punctul de a mă da bătut. Și m-aș fi trezit în lanțuri, alături de... câți erau acum?... în sfârșit, alături de toți cei care se aflau în această situație. Poate vreo zece inși. Nu era mult pentru o navă interplanetară de mărimea acesteia; și condusă cu atâta severitate.

Din sertarul de sus al bufetului scoase o sticlă plină pe sfert cu coniac Peter Dawson, sparse capsula; deșurubă dopul. O mică dușcă, își spuse el turnând băutura într-o ceașcă. Trebuia sărbătorit evenimentul. Zeilor le făceau plăcere ritualurile. Bău, apoi își umplu din nou mica ceașcă de carton.

Ca să dea un aer sărbătoresc ritualului luă – cam fără chef – exemplarul său din Carte: *Cum am înviat din morți în timpul meu liber așa cum și voi puteți s-o faceți* de A. J. Specktowsky, într-o ediție broșată, ieftină, singura pe care o avusese vreodată; de unde atașamentul sentimental pe care i-l purta. Deschizând volumul la întâmplare (după o metodă des întrebuințată) citi câteva paragrafe, foarte cunoscute, de apologie *pro domo* scrise

de marele teolog al secolului XXI.

Dumnezeu nu este supranatural. Existența sa decurge din generația spontanee primordială.

Exact! Așa cum a fost confirmat ulterior de cercetările teologice. Specktowsky fusese un profet dublat de un logician; mai devreme sau mai târziu, toate profețiile sale s-au dovedit juste. Desigur, rămăseseră multe zone obscure... de exemplu, originea existenței Psihomodelatorului (doar dacă nu te mulțumeai să crezi, ca și Specktowsky, că aceste ființe aflate în afara timpului și deci în afara cauzalității, se autocreau). Dar, în mare, toate se aflau spuse în aceste câteva pagini tipărite și răstipărite.

Cu fiecare cerc slăbește puterea, bunătatea și înțelegerea lui Dumnezeu, astfel încât la marginea cercului exterior Atoateștiutorul are cunoașterea și puterea micșorată până într-atât încât scapă de sub supravegherea sa pe Demolatorul Formelor creat de El. Originea Demolatorului Formelor nu e foarte clară; așa că nu e ușor să concluzionezi dacă: 1. A fost o entitate separată de Dumnezeu de la început, necreată de El, ci autocreată ca Dumnezeu însuși, sau dacă: 2. Demolatorul Formelor este doar o altă față a lui Dumnezeu, nefiind nimic altceva decât...

Își întrerupse lectura, își termină de băut coniacul și-și masă tâmplele cu un gest obosit. Avea patruzeci și doi de ani și citise Cartea de nenumărate ori. În ciuda vârstei sale, nu se alesese cu mare lucru până acum. Trecuse prin tot felul de funcții, făcând ceea ce i se spusese să facă, fără să iasă în evidență. Dar poate că va reuși până la urmă să se afirme în vreun fel. Grație acestei noi funcții care i se oferea. Poate că asta e șansa vieții mele.

Patruzeci și doi de ani! De o bună bucată de vreme anii îl apăsau și la fiecare aniversare se întreba unde dispăruse tânărul zvelt de douăzeci de ani. Fiecare an în plus se adăuga celor precedenți, o sumă din ce în ce mai mare pe care nu reușea să o facă să se potrivească cu imaginea pe care o avea despre sine. Cu ochii minții se vedea mereu tânăr și atunci când ajungea să se privească într-o fotografie recentă se simțea distrus. Se rădea cu un aparat electric ca să nu se mai uite în oglindă. Cineva mi-a

furat înfățișarea adevărată și a înlocuit-o cu *asta.* Dar în sfârșit, trebuie să te resemnezi, își mărturisea sieși suspinând.

Dintre toate ocupațiile sale prost plătite una singură îi plăcuse și deseori se gândea la ea. În 2105 fusese însărcinat cu programarea muzicii de atmosferă pe o mare navă cu coloniști în drum spre o lume din Deneb. În sonotecă descoperise toate simfoniile lui Beethoven rătăcite prin aranjamentele pentru coarde de Delibes și transmisese Simfonia a cincea, preferata sa, de o mie de ori, prin rețeaua de difuzoare dispuse prin toate colțurile navei. Ciudat, nimeni nu protestase și continuase astfel, trecând apoi la Simfonia a șaptea, pentru ca în final, în euforia ultimelor luni de călătorie, să se oprească definitiv la a *Noua* – care rămăsese de atunci pentru el summum-ul muzicii.

Cred că am nevoie înainte de toate de somn, concluzionă. Un soi de viață crepusculară, cu Beethoven ca unic fond sonor. Și toate celelalte percepții reduse la nivel de umbre.

Nu decise el. Vreau să *exist!* Vreau să făptuiesc și să realizez ceva. Devine an de an mai important. Și din an în an mai imposibil. Avantajul cu Psihomodelatorul e capacitatea lui de a înnoi totul. Poate anula un proces de distrugere înlocuind un obiect care se degradează cu un obiect nou, de o formă perfectă. Și dacă acesta se deteriorează la rându-i, sau dacă pune mâna pe el Demolatorul Formelor, Psihomodelatorul îl înlocuiește din nou. Așa cum albinele bătrâne, ale căror aripi se fărâmițează, mor pentru a lăsa locul albinelor tinere. Dar eu, eu nu pot. Mă degradez și Demolatorul Formelor mă are la mână. Și treaba merge din rău în mai rău.

Dumnezeu să mă ajute.

Dar nu vreau să fiu înlocuit. Poate că e bine din punct de vedere cosmic, dar eu nu vreau să încetez de a exista; și poate că Dumnezeu a înțeles din moment ce mi-a îndeplinit ruga.

Coniacul îi provocase o stare de somnolență; cu nedumerire, se surprinse moțăind. Trebuia să-și recapete luciditatea: era absolut necesar. Se ridică și puse pe suport un videodisc. Cel mai îndepărtat zid al cabinei se lumină, lăsând să se întrevadă niște forme strălucitoare, amestecate, un vârtej de viață în mișcare în care detaliile nu erau conturate. Potrivi reglajul de

relief şi elementele imaginii începură să se distingă net. Apoi mări sunetul.

...Legolas are dreptate. Nu putem să-l omorâm pe acest bătrân lipsit de apărare, în ciuda spaimei şi a îndoielilor noastre. Aşteptaţi şi fiţi vigilenţi!

Cuvintele vechii poveşti apărută în foileton, îl îmbărbătară dându-i o percepere normală a lucrurilor; se aşeză la birou şi începu să studieze documentul pe care i-l dăduse supraveghetorul. Cu sprâncenele încruntate, studie informaţia codificată, încercând s-o descifreze. Erau litere, cifre, perforaţii, care prefigurau viaţa sa viitoare.

...Vorbeşti ca un personaj care-l cunoaşte bine pe Fangorn, nu-i aşa?

Videodiscul se învârtea în continuare dar el nu-l mai asculta; începuse să înţeleagă ideea principală a mesajului cifrat.

Ce mai ai de spus din ce a rămas nespus la ultima noastră întâlnire? se auzi o voce sonoră. Ridicând ochii se găsi faţă în faţă cu silueta cenuşie a lui Gandalf. Era ca şi când Gandalf îi adresase întrebarea lui, lui Ben Tallchief. Cerându-i socoteală. *Sau poate sunt lucruri de care vrei să te dezici?* continuă Gandalf.

Ben se ridică şi se duse să închidă aparatul. Nu sunt în stare să-ţi răspund în clipa asta, Gandalf, gândi el. Sunt o mulţime de lucruri de făcut, lucruri reale; nu-mi pot pierde vremea cu o conversaţie ireală şi misterioasă, conversaţie cu o figură mitologică ce poate n-a existat niciodată. Pentru mine vechile valori au dispărut cu totul; trebuie să descifrez nenorocitul ăsta de talmeş-balmeş făcut din perforaţii, litere şi cifre.

Începuse să înţeleagă sensul mesajului. Cu grijă, înşurubă strâns dopul pe sticla de coniac. Va pleca singur cu o navetă spaţială; în colonie se va întâlni cu o duzină de alţi pionieri, originari din locuri diferite. Categoria 5, pe tabloul de aptitudini; o operaţiune de clasa C, plătită conform baremurilor K-4. Durată maximă: doi ani. Pensiune completă şi îngrijiri medicale din momentul sosirii. Toate instrucţiunile pe care le primise înainte erau acum anulate şi putea pleca de îndată. Era inutil să-şi termine treburile începute înainte de plecare.

Şi am cei trei dolari de argint pentru navetă. Deci totul e în

regulă; nu are rost să-mi fac griji. Doar dacă...

Nu reușea să înțeleagă în ce va consta munca sa viitoare. Mesajul codificat nu preciza, sau poate că el nu era în stare să-l descifreze. Și totuși asta ar fi fost informația esențială.

Altfel, totul părea perfect. Îmi place. Am poftă de așa ceva. Gandalf, nu vreau să mă dezic de nimic; rugăciunile nu sunt îndeplinite prea des, așa că iau ce mi se oferă. Cu voce tare declară:

— Gandalf, tu nu exişti decât în imaginaţia oamenilor, iar ceea ce am eu aici vine de la Unicul, Adevăratul şi Veşnic Viul Dumnezeu, a cărui existenţă nu e pusă la îndoială. Ce aș putea spera mai mult?

Doar tăcerea îi răspunse; nu-l mai vedea pe Gandalf acum, de când oprise discul.

— Poate că într-o bună zi, continuă el, nu voi mai crede. Dar nu încă; nu acum. Înțelegi?

Așteptă, experimentând tăcerea pe care știa că o poate declanșa ori întrerupe apăsând doar pe un buton.

Capitolul 2

Seth Morley tăie grijuliu cu cuțitul cu mâner de plastic o bucată de Gruyere aflată în fața lui și declară:

— Plec.

Își mai tăie o felie uriașă de brânză și o luă cu vârful cuțitului ca s-o ducă la gură.

— Mâine seară. Kibuțul *Tekel Phares* o să se lipsească de mine.

Surâse, dar Fred Gossim, inginerul șef al coloniei, departe de a-i împărtăși dispoziția sărbătorească, deveni și mai țeapăn. Reprobarea sa părea că umple biroul.

Mary Morley spuse cu o voce liniștită:

— Se împlinesc opt ani de când soțul meu a cerut transferul. Nu vrem să mai rămânem. Știi asta foarte bine.

— Iar noi o să plecăm cu ei, bolborosi Michael Niemand. Iar vouă așa vă trebuie; asta o să vă învețe minte să mai folosiți la cărat piatră un specialist oceanograf. Ăsta e abuz curat. Îi dădu cu cotul nevestei sale. Nu-i așa, Claire?

— Ținând cont de faptul că nu există nici o întindere de apă pe planeta asta, replică Gossim iritat, nu văd cum ar fi putut fi folosit un oceanograf în specialitatea lui.

— Dar ați căutat un oceanograf, așa spuneați în anunțul pe care l-ați dat acum opt ani, protestă Mary Morley făcându-l pe Gossim să se întunece la față și mai mult. Eroarea a fost a voastră!

— Totuși, spuse Gossim, aici sunteți la voi acasă. Toți cei de față... Arătă spre grupul de specialiști îngrămădiți în ușa biroului. Am fondat treaba asta împreună.

— Până și brânza, reluă Seth Morley, e infectă aici. Și tremuricii, aceste suborganisme capriforme care put ca izmenele purtate timp de un an de Demolatorul Formelor... am intenția să nu mai dau ochii cu ei câte zile trăiesc! Și nici să mai mănânc din brânza asta împuțită.

Își mai tăie o bucată de brânză cu cuțitul importat și el din regiunea elvețiană Gruyere și i se adresă lui Niemand:

— Nu puteți veni cu noi. Conform instrucțiunilor primite trebuie să zburăm cu o navetă mică. Punctul A: naveta nu are decât două locuri; adică pentru mine și nevastă-mea. Punctul B: nevastă-ta și cu tine sunteți două persoane în plus care nu mai încap. În consecință, nu puteți veni.

— O să luăm o navetă a noastră, ezită Niemand.

— Nu aveți nici instrucțiuni, nici permisiunea de transfer cu destinația Delmak-o, spuse Seth Morley mestecând brânza.

— Nu ne vreți! constată Niemand.

— Nimeni nu vă vrea, mormăi Gossim. După părerea mea ne-am putea foarte bine lipsi de voi. Morley-i sunt cei pe care nu vreau să-i văd eșuând.

Aruncându-i o privire scurtă, Seth Morley întrebă înțepat:

— Deci după părerea ta, plecarea acolo, înseamnă eșuare sigură?

— E o treabă experimentală, răspunse Gossim. Dacă am înțeles eu bine. La scară mică. Treisprezece sau patrusprezece persoane. Pentru voi ar însemna să vă întoarceți la începuturile lui *Tekel Phares*. Vă convine să porniți iar de la zero? Uitați-vă cât timp ne-a trebuit ca să avem aici o sută de membri eficace și activi. Vorbiți de Demolatorul Formelor. Dar voi, prin acțiunile voastre, nu credeți că degradați forma lui *Tekel Phares* și o faceți să regreseze?

— Ca și propria mea formă, mormăi Morley îngândurat.

Cuvintele lui Morley îl atinseseră într-un punct vulnerabil. Gossim fusese întotdeauna foarte abil în folosirea cuvintelor, ceea ce era uimitor pentru un inginer. Tocmai prin cuvintele sale cu dublu înțeles îi menținuse uniți în ce avuseseră de făcut în toți acești ani. Dar pentru Morley această magie a vorbelor își pierduse valoarea. Cuvintele nu mai păstrau decât o ușoară urmă a strălucirii de altădată. Cu toate astea nu reușea să iasă încă de sub influența acestui bărbat masiv, cu ochi întunecați, care era inginerul lor șef.

În orice caz, noi doi plecăm, gândi Morley. Ca în *Faust* de Goethe, *la început a fost fapta*. Fapta și nu cuvântul, așa cum a subliniat Goethe, ca un precursor al existențialiștilor secolului XX.

— O să aveţi chef să vă întoarceţi, aruncă Gossim.

— Hmm, făcu Seth Morley.

— Şi ştiţi ce vă voi răspunde atunci? urmă Gossim ridicând vocea. Dacă voi doi, soţii Morley, veţi cere să intraţi din nou în kibuţ, v-aş spune: n-avem nevoie de un oceanograf; nici măcar nu avem ocean. Şi nici nu suntem dispuşi să creăm unul, nici măcar o mare, ca să vă oferim şansa de a lucra aici!

— Niciodată nu am pretins o mare, protestă Morley.

— Dar ţi-ar fi plăcut să ai una.

— Mi-ar fi plăcut *orice fel* de apă. Şi asta spune tot despre situaţia dată; iată de ce plecăm ca să nu ne mai întoarcem niciodată.

— Şi eşti sigur că există apă pe Delmak-o? se interesă Gossim.

— Presupun... începu Morley, că din moment ce aţi dat un anunţ cerând un oceanograf...

Suspină simţindu-se grozav de obosit. La ce bun să încerce să-l convingă pe Gossim? Inginerul – şi principalul responsabil al kibuţului – avea o minte limitată.

— Lăsaţi-mă să-mi mănânc brânza, reluă Morley, tăind încă o bucată.

Dar era sătul de gustul nenorocitei ăsteia de brânză; mâncase prea multă. La naiba! îşi spuse aruncând cuţitul cât colo. Era enervat şi-i purta pică lui Gossim; n-avea nici un chef să continue conversaţia asta tâmpită. Important era ca Gossim, oricare ar fi părerea sa, să nu-i poată anula transferul. Era o chestiune pe care nu o putea neglija.

— Îmi faci greaţă, zise Gossim.

— Şi tu mie! răspunse Morley.

— În orice caz, domnule Gossim, interveni Niemand, nu ne poţi obliga să rămânem; urletele tale nu o să schimbe nimic.

După ce făcu un gest obscen spre Morley şi Niemand, Gossim se îndepărtă cu paşi mari. Despicând grupul masat în uşa biroului, dispăru în umbrele de la capătul coridorului. Acum atmosfera din birou era calmă. De îndată, Seth Morley se simţi mai bine.

— Certurile te obosesc, constată soţia lui.

— Da, aprobă el. Gossim mă obosește. M-am săturat de certurile ăstor opt ani și asta le-a pus capac la toate. Mă duc să aleg o navetă.

Se ridică, se îndreptă spre ușă și ieși în soarele amiezii.

Naveta este un aparat ciudat, își spuse el privind din marginea terenului siluetele micilor cupole așezate pe sol. Întâi de toate erau nemaipomenit de ieftine; îți puteai procura una cu mai puțin de patru dolari de argint. Apoi, puteai să te duci oriunde; dar fără să te mai poți întoarce; navetele nu se utilizau decât pentru un singur drum. Asta dintr-un motiv foarte simplu: o navetă era prea mică pentru ca să poată lua carburant și pentru întoarcere. Nu putea decât să decoleze de pe o mare navă intergalactică sau de pe o suprafață planetară țâșnind drept spre țintă, pentru ca să moară, odată aterizarea efectuată. Dar își făceau treaba. Rasele inteligente, humanoide sau de alt fel, se deplasau prin toată galaxia la bordul acestor mici cupole în formă de boabe de mazăre.

Adio, *Tekel Phares,* gândi Morley salutând alinierea portocalilor plantați la marginea terenului pe care se aflau navetele.

Pe care s-o ia? se întrebă el. Semănau între ele ca două picături de apă: ruginite ca niște fiare vechi date la casat. Totul avea aspectul unui parc de mașini de ocazie; ca pe Terra. O să o aleg pe prima care începe cu litera M, se hotărî el, începând să citească inscripțiile de pe fuzelaje.

Morbid Chicken. Asta e. Nu era un termen tocmai galactic dar foarte potrivit, totuși; oamenii – inclusiv Mary – îi spuneau mereu că are o tendință spre morbiditate. Ceea ce am, de fapt, este un ascuțit spirit sarcastic. Se confundă mereu acești doi termeni pentru că se aseamănă.

Privindu-și ceasul văzu că are timp să dea o raită pe la serviciul de mesagerii. O luă deci într-acolo.

— Zece borcane de marmeladă de câte o livră, categoria AA, ceru el funcționarului de la expediții.

Ori le obținea pe loc, ori niciodată.

— Sunteți sigur că aveți dreptul la alte zece borcane?

Funcţionarul îl măsura cu o privire în care se citea îndoiala, căci mai avusese de-a face cu el.

— Puteţi verifica pe cartela mea la Joe Perser, propuse Morley. Hai, daţi-i un telefon.

— Sunt prea ocupat, hotărî funcţionarul.

Numără zece borcane din principala producţie a kibuţului şi i le dădu lui Morley într-un sac.

— N-aveţi o cutie? întrebă Morley.

— Roiu! spuse funcţionarul.

Morley scoase un borcan ca să se asigure că era vorba într-adevăr de categoria AA. Era. *Marmeladă marca Tekel Phares* scria mare pe etichetă. *Făcută din veritabile portocale de Sevilla (subdiviziunea mutaţională din grupul 3-B). Faceţi să intre soarele Spaniei în chicineta dumneavoastră!*

— Perfect. Şi mulţumesc...

Ieşi, cocoşat de sacul voluminos, în soarele strălucitor al amiezii.

Reîntors în parcare, începu să încarce borcanele de marmeladă la bordul lui *Morbid Chicken.* Singura chestie valabilă din kibuţul ăsta nenorocit, îşi spuse el depozitând borcanele în compartimentul pentru bagaje unde erau prinse de câmpul magnetic. Mi-e teamă că va fi singurul lucru pe care o să-l regret. O sună pe Mary cu ajutorul aparatului radio atârnat de gât.

— Am ales o navetă, o anunţă el. Vino la parcare să ţi-o arăt.

— Eşti sigur că merge bine?

— Ştii bine că mă pricep la mecanică! se oţărî Morley prost dispus. Am examinat motorul, releurile, aparatele de control, sistemele de protecţie, totul, cât se poate de bine!

Băgă ultimul borcan de marmeladă şi închise uşa compartimentului pentru bagaje.

Ea sosi câteva minute mai târziu, subţire, mlădioasă, cu pielea bronzată, îmbrăcată într-o cămaşă kaki, un şort şi purtând sandale.

— Mărturisesc, spuse ea după ce privi câteva clipe *Morbid Chicken,* că arată jalnic. Dar dacă tu spui că o să-şi facă treaba...

— Am început pregătirile, anunţă Morley.

— Cu ce?

Deschise ușa compartimentului pentru bagaje și-i arătă cele zece borcane de marmeladă.

— Dumnezeule mare, spuse Mary după o clipă lungă de tăcere.

— Ce-i?

— Nu ai verificat nimic. Ți-ai pierdut timpul ca să umfli cât mai mult din marmelada asta de rahat! Trânti ușa cu putere. Câteodată am impresia că ești nebun de legat. Dar bine, omule, nu înțelegi că viața noastră depinde de funcționarea aparatului ăstuia? Să presupunem că oxigenul sau încălzirea ne lasă, sau că sunt găuri microscopice în fuzelaj. Sau că...

— Pune-l pe frate-tu să verifice, o întrerupse el. Din moment ce ai mai multă încredere în el decât în mine!

— E ocupat și tu știi asta.

— Altfel ar fi fost deja aici, țipă Morley, ca să ne aleagă el naveta.

Soția lui îl privi cu atenție, cu trupul ei zvelt într-o postură de dispreț total. Apoi, se destinse brusc, adoptând o atitudine de resemnare amuzată.

— Ceea ce e ciudat la tine, constată ea, e norocul ăsta porcesc pe care-l ai... vreau să spun instinctul tău. E fără îndoială cea *mai* bună navetă de pe teren. Nu pentru că ai *ales-o* ci din pricina acestui noroc chior care face din tine aproape un mutant.

— Nu e vorba de noroc, o corectă el. E vorba de o bună judecată.

— Nu, spuse Mary scuturând din cap. E orice altceva dar nu judecată. N-ai nici un strop... în sensul curent al termenului, în orice caz. Dar cu atât mai rău! O să luăm naveta asta sperând că o să ajungem la destinație. Băftos cum ești... Dar nu înțeleg cum poți trăi așa, Seth? Îl privea gata să plângă. Nu e drept... în ce mă privește.

— Până acum m-am descurcat și am făcut lucrurile să meargă în viața noastră.

— Te-ai descurcat de te-ai omorât, aducându-ne să dospim în kibuțul ăsta nenorocit. Timp de opt ani!

— Dar acum am făcut ce trebuia ca să ieşim din rahat.

— Ca să dăm din lac în puţ, probabil. Nu ştim nimic despre locul ăla unde mergem. Nimic în plus faţă de ce ne-a spus Gossim... care e cât de cât la curent căci se simte obligat să citească toate comunicatele din toate lumile. Ştia de rugăciunea ta de la început... Nu am vrut să-ţi spun fiindcă ştiam că asta o să te scoată din sărite...

— Ticălosul! Clocotea de furie neputincioasă. E o violare a oricărui cod moral să citeşti rugăciunile altora.

— El e patronul. Consideră că asta e obligaţia lui. În orice caz o să plecăm de aici. Mulţumesc lui Dumnezeu! Aşa că, linişteşte-te. Nu mai poţi face nimic; a citit-o cu mulţi ani în urmă.

— A spus cumva că este o rugăciune bună?

— Niciodată nu ar recunoaşte asta. Dar cred că era într-adevăr grozavă. Era, din moment ce ai obţinut transferul.

— Aşa cred şi eu. Căci Dumnezeu nu prea satisface rugăciunile evreilor, din pricina pactului încheiat înainte de apariţia Mijlocitorului, când puterea Demolatorului Formelor era atât de mare şi relaţiile noastre cu El – cu Dumnezeu vreau să spun – atât de proaste.

— Te văd trăind în vremurile alea, blestemând tot ce făcea Psihomodelatorul.

— Aş fi fost un mare poet. Ca David.

— Te-ai fi împotmolit într-o treabă de doi bani ca şi acum.

După această remarcă răutăcioasă plecă lăsându-l lângă navetă cu o mână pe vraful de borcane de marmeladă, stivuite cât se poate de ordonat. Îl sufoca un sentiment de neputinţă.

— Rămâi aici! strigă în urma ei. Dacă nu, plec fără tine!

Ea continuă să meargă fără să se întoarcă şi fără să-i răspundă.

Seth Morley îşi petrecu restul zilei transportând lucrurile lor la bordul lui *Morbid Chicken.* Mary nu se arătă. Realiză, spre ora cinei, că el făcea totul. Unde naiba era? Ăsta era un abuz, pur şi simplu.

Îl năpădi tristeţea, ca întotdeauna înaintea orelor de masă.

Plin de lehamite se întrebă dacă merita efortul. Să treci de la o muncă de rahat la alta. Sunt un ratat. Mary are dreptate; nu sunt capabil nici măcar să aleg o navetă. Sunt bun doar să car borcane cu marmeladă. Privi interiorul navetei trecând în revistă vrafurile de haine, cărţile, discurile, ustensilele de bucătărie, maşina de scris, medicamentele, tablourile, cuverturile roase până la urzeală, tabla de şah, benzile magnetice, aparatura radio şi toate boarfele pe care le îngrămădise acolo. Cât am mai adunat în ăştia opt ani de muncă aici. Numai porcării. Şi colac peste pupăză, nici nu le putea lua pe toate. Trebuie să arunc o mulţime sau să le las altcuiva. Mai curând o să distrugă tot ce nu va putea lua. Nu putea suporta ideea că altcineva se va folosi de ceea ce-i aparţinuse. O să ard tot! Inclusiv toate hainele pe care Mary le-a adunat ca o gaiţă hoaţă. Nu o să păstrez decât lucrurile de valoare.

O să-i las în drum toate boarfele şi o să încarc numai lucrurile mele. La urma urmei e vina ei; trebuia să fie şi ea aici. Nu e treaba mea să-i împachetez toate vechiturile.

Cum stătea cu braţele pline de haine văzu venind spre el, în umbrele asfinţitului, o siluetă. Cine să fie oare? se întrebă, zgâindu-şi ochii ca să vadă mai bine.

Nu era Mary. Era un bărbat. O siluetă îmbrăcată într-o tunică largă, cu părul căzând pe umerii masivi. Seth Morley fu cuprins de spaimă. Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra, înţelese el. Vine să mă oprească. Tremurând, puse vraful de haine pe jos. Îl chinuia conştiinţa; simţea greutatea tuturor faptelor sale rele. Trecuseră luni, ani de zile, de când nu-l mai văzuse pe Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra şi asta-l înspăimânta cumplit. Acumularea celor făcute sau gândite lasă întotdeauna o urmă în eul tău, pe care nimic nu o poate uşura până când Mijlocitorul nu o şterge din sufletul pocăit.

Silueta se opri în faţa lui.

— Domnul Morley?

— Da, răspunse Seth simţind cum îi transpiră pielea capului. Picături de sudoare i se prelinseră pe faţă şi încercă să le şteargă cu dosul mâinii. Sunt obosit, adăugă el. Lucrez de câteva ceasuri ca să încarc aparatul ăsta. E foarte greu.

Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra declară:

— Naveta asta, *Morbid Chicken,* nu o să vă ducă pe tine şi pe soţia ta până la Delmak-o. Trebuie să intervin, dragul meu prieten. Înţelegi?

— Desigur, spuse Morley tremurând, simţindu-se vinovat.

— Alege alta.

— Da, acceptă el dând puternic din cap. Da, asta o să fac; şi mulţumesc. De fapt, îmi salvaţi viaţa.

Îl privi cu atenţie pe Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra încercând să citească pe faţa lui o urmă de reproş. Dar nu-şi putea da seama de nimic; rămăşiţele din lumina soarelui începuseră să se topească în umbrele nopţii.

— Îmi pare rău, spuse Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra, că te-ai străduit atâta, degeaba.

— Ei bine, aşa cum vă spuneam...

— O să te ajut să duci bagajele, propuse Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra. Întinse braţele aplecându-se; apucă un vraf de cutii şi porni spre mijlocul terenul pe care erau aliniate, tăcute, navetele.

— Ţi-o recomand pe asta, sfârşi el prin a hotărî, oprindu-se în faţa unui aparat şi aplecându-se să deschidă uşa. Nu pare cine ştie ce, dar are un mecanism perfect.

— Ei! exclamă Morley, care-l urma purtând în braţe o grămadă de haine apucate în grabă. Vreau să spun, mulţumesc. În orice caz nu exteriorul contează, important e ce are în maţe! Navetele ca şi oamenii...

Se puse pe râs, dar sunetul semăna mai curând cu o croncănitură răguşită; se opri de îndată şi sudoarea îi curse pe gât şi deveni ca de gheaţă sub imperiul spaimei.

— Nu ai nici un motiv să-ţi fie frică de mine, îl linişti Călătorul.

— Cu mintea ştiu asta, dar...

Lucrară în tăcere transportând bagajele de la *Morbid Chicken* la cealaltă navetă. Morley încerca să închege o conversaţie, dar nu reuşea. Teama îi întunecase mintea; inteligenţa sa sclipitoare se stinsese.

— Nu te-ai gândit niciodată să ceri ajutorul unui psihiatru?

întrebă Călătorul.

— Nu, mărturisi Morley.

— Hai să ne oprim și să ne odihnim; astfel vom putea sta puțin de vorbă.

Morley spuse:

— Nu.

— De ce?

— Nu vreau să știu nimic; nu vreau să aud nimic.

Își asculta vocea vibrând de neputință. Tremura sufocat de prostie, de o nebunie totală și fără leac. Știa, cunoștea senzația și totuși se încăpățâna.

— Știu că nu sunt perfect, admise el. Dar nu mă pot schimba. Mă mulțumesc cu atât.

— Dar ai neglijat să verifici *Morbid Chicken*.

— Mary a câștigat; de obicei norocul meu e fără egal.

— Ar fi murit și ea.

— Nu-mi spune asta mie! Te rog, nu-mi mai vorbi. Nu vreau să știu!

Călătorul îl privi o clipă.

— E ceva ce dorești să-mi mărturisești?

— Vă sunt recunoscător, nespus de recunoscător pentru că v-ați arătat, mie.

— În cursul anilor trecuți te-ai gândit de nenumărate ori la ce ar urma să-mi spui dacă mă vei întâlni din nou. O mulțime de lucruri ți-au trecut prin minte.

— Am... am uitat, se bâlbâi stânjenit.

— Dorești să te binecuvântez?

— Desigur, spuse el la fel de încurcat și cu o voce abia auzită. Dar de ce? Ce am făcut?

— Sunt mândru de tine, asta-i tot.

— Dar de ce tocmai eu?

Nu înțelegea; dojana pe care o așteptase nu venise.

Călătorul vorbi:

— De mult, acum mulți ani, aveai o pisică pe care o iubeai foarte tare. Era lacomă și prefăcută, și cu toate astea o iubeai. Într-o zi a murit pentru că și-a umplut mațele cu oase de la o bucată de carne șterpelită din pubela unui marțian. Te-ai

întristat, căci o iubeai. Cu toată firea ei, cu lăcomia ei... cu tot ce însemna esența ei, care o condusese la moarte. Ai fi dat mult ca s-o poți reînvia, dar o doreai așa cum era: lacomă, descurcăreață, fără nimic schimbat. Ai înțeles?

— M-am rugat atunci, își aminti Morley. Dar n-am primit nici un răspuns la rugăciunile mele. Psihomodelatorul ar fi putut să redimensioneze timpul și să o reconstituie pe pisica mea.

— Ai dori să-ți fie redată, acum?

— Da, spuse Morley aprig.

— Ceri ajutorul unui psihiatru?

— Nu.

— Te binecuvântez, declară Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra făcând un semn cu mâna dreaptă: un gest de binecuvântare, ușor și foarte demn. Seth Morley plecă fruntea și-și apăsă mâna dreaptă pe pleoape... descoperind că avea lacrimi în ochi. După atâția ani, se miră el. Scârboasa aia de pisică; ar fi trebuit s-o uit de mult. Presupun că nu uiți cu adevărat astfel de lucruri. Totul rămâne, aici, înmormântat în ființa noastră, până ce se întâmplă ceva... ca astăzi, de pildă.

— Mulțumesc, repetă el, după ce binecuvântarea luă sfârșit.

— O s-o revezi într-o bună zi, îi promise Călătorul. Când ne vom întâlni cu toții în Rai.

— Sunteți sigur?

— Da.

— Și mă va recunoaște?

— Se gândește la tine în această clipă. Așteaptă. Niciodată nu va înceta să aștepte.

— Mulțumesc, spuse Morley. Mă simt mult mai bine.

Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra plecă.

Intrând în restaurantul kibuțului, Seth Morley își căută nevasta cu privirea. O găsi mâncând miel gătit cu curry, la o masă, într-un colț întunecos. Abia dacă făcu un semn cu capul când se așeză în fața ei.

— Ai pierdut ora de masă. Nu prea-ți stă în fire.

Morley spuse:

— L-am văzut.

— Pe cine? întrebă ea aruncându-i o privire ascuțită.

— Pe Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra. A venit să-mi spună că naveta pe care am ales-o ne-ar fi omorât pe amândoi. N-am fi ajuns niciodată la destinație.

— Știam, spuse Mary. Știam că grămada aia de fier vechi nu era în stare să ne ducă nicăieri.

Morley reluă:

— Pisica mea nu e moartă.

— Dar n-ai nici o pisică.

O apucă de braț, împiedicând-o să-și ducă furculița la gură.

— Mi-a spus că totul va fi bine; vom ajunge pe Delmak-o unde voi putea începe o nouă activitate.

— L-ai întrebat cumva în ce va consta această activitate?

— Nici vorbă!

— Tâmpitule.

Își smulse brațul din strânsoarea mâinii lui și continuă să mănânce.

— Ia spune, cum arată Călătorul ăsta?

— Nu l-ai văzut niciodată?

— *Știi* bine că nu!

— E foarte plăcut. Și frumos. M-a binecuvântat.

— Deci, ți s-a înfățișat sub forma unui bărbat. Interesant. Dacă ar fi apărut ca femeie, nu ai fi ascultat ce...

— Îți plâng de milă, spuse Morley. Nu ar fi intervenit niciodată ca să te salveze pe tine. Cred că are impresia că nu merită deranjul.

Mary înfipse cu sălbăticie furculița în carnea din farfurie; își privi soțul cu o ferocitate animalică. Amândoi rămaseră tăcuți câteva clipe.

— Plec singur spre Delmak-o, sfârși el prin a spune.

— Chiar crezi chestia asta? Crezi într-adevăr? Vin cu tine; vreau să fiu cu ochii pe tine tot timpul. Fără mine...

— De acord, acceptă el cu voce ironică. Poți veni dacă vrei. Mă doare în cot. De altfel, dacă ai rămâne aici te-ai culca cu Gossim și i-ai strica viața...

Se opri, rămas fără suflu.

În liniște, Mary continuă să-și mănânce carnea din farfurie.

Capitolul 3

— Vă aflați la o mie cinci sute de kilometri distanță de suprafața planetei Delmak-o, se auzi în receptorul lipit de urechea lui Ben Tallchief. Treceți pe pilotul automat.

— Pot foarte bine să aterizez și singur, urlă Ben Tallchief în microfon.

Admiră lumea de sub el, uimit de culorile strălucitoare. Nori, constată. O atmosferă naturală. Iată răspunsul la una dintre întrebările mele. Se simțea destins și încrezător. Apoi se gândi la problema următoare: era vorba despre o lume divină? Această perspectivă îl făcu ceva mai circumspect.

Ateriză fără nici un fel de dificultate... se întinse, căscă, râgâi, desprinse centura de siguranță, se ridică, merse cu un pas greoi spre ieșire, deschise tambuchiul, se întoarse la pupitrul de comandă ca să oprească motoarele. Profită să taie totodată și aducțiunea de aer. Părea că asta e tot. Coborî scara metalică și sări greoi pe solul planetei.

La marginea terenului, un rând de edificii cu acoperișurile plate: clădirile minusculei colonii. Mai multe persoane se îndreptau spre navetă, pregătindu-se să-l întâmpine. Le făcu semn, bucurându-se de contactul mănușilor sale din piele plastificată ca și de mângâierea somatică produsă de masivul combinezon de zbor.

— Salut! îi strigă o voce de femeie.

— Salut, strigă Ben Tallchief la rându-i, privind-o pe tânăra femeie. Purta o bluză închisă la culoare și un pantalon asortat, care se potrivea cu fața ei banală, rotundă, netedă și presărată cu pistrui.

— E o lume divină? întrebă el îndreptându-se spre ea cu pas liniștit.

— Nu e o lume divină, răspunse tânăra, dar există tot felul de ființe ciudate. Făcu un gest înspre orizontul îndepărtat și îi întinse apoi mâna cu un surâs prietenos. Sunt Betty Jo Berm. Lingvistă. Ești domnul Tallchief sau domnul Morley? Toți ceilalți au sosit deja.

— Tallchief, spuse el.

— Să te prezint celorlalți. Acest domn în vârstă este Bert Kosler, paznicul nostru.

— Încântat, domnule Kosler.

Strângere de mână.

— Nu mai puțin, răspunse bătrânul.

— Iat-o pe Maggie Walsh, teologul nostru.

— Încântat, domnișoară Walsh.

Strângere de mână. Frumoasă fată!

— Încântată de asemenea, domnul Tallchief.

— Ignatz Thugg, termoplastician.

— Salut.

Strângere de mână exagerat de virilă. Nu-i plăcea domnul Thugg.

— Doctor Milton Babble.

Strângere de mână. Babble, grăsuliu și scund, purta o cămașă colorată, cu mâneci scurte. Chipul său părea ticăloșit și greu de descifrat.

— Tony Dunkelwelt, fotograful nostru și expert în analizarea eșantioanelor prelevate pe planetă.

— Foarte bucuros de cunoștință.

Strângere de mână.

— Domnul de față este Wade Frazer, psihologul nostru. Lungă strângere de mână; o palmă moale cu degete umede și murdare.

— Glen Belsnor, electrotehnicianul și programatorul nostru.

— Fericit să vă cunosc.

Strângere de mână. Mână uscată, bătătorită, competentă.

O femeie în vârstă, înaltă, se apropia sprijinindu-se într-un baston. Avea trăsături distinse și un chip palid și delicat.

— Domnule Tallchief, îl salută ea întinzându-i mâna lui Ben Tallchief. Sunt Roberta Rockingham, sociolog. Este o plăcere pentru mine să te întâlnesc. Ne puneam tot felul de întrebări în legătură cu dumneata.

Ben îngăimă:

— Sunteți *celebra* Roberta Rockingham?

Era foarte mândru de a-i fi prezentat. Crezuse că *marea*

bătrână doamnă era moartă de mult. Era șocat, că se găsește brusc, în prezența ei.

— Și în sfârșit, încheie prezentările Betty Jo Berm, secretara noastră, Susie Dumb.

— Încântat să vă cunosc, domnișoară... ezită el.

— Smart, zise tânăra. (Țâțe mari și forme superbe). Suzanne Smart. Găsesc nostim să-mi spună, cu toții, Susie Dumb[3].

Își strânseră mâinile.

Betty Jo Berm întrebă:

— Ați vrea să vizitați locurile sau doriți altceva?

— Aș vrea, recunoscu Ben, să știu la ce servește colonia asta. Nu mi s-a spus.

— Nici nouă, domnule Tallchief, declară marea sociologă cu un râs ușor. Am întrebat fiecare la rândul nostru de îndată ce am sosit, dar nimeni nu știe. Dacă domnul Morley, ultimul pe care-l așteptăm, nu va ști ceva, nu știu ce ne vom face.

Electrotehnicianul i se adresă lui Ben:

— Nu e nici o problemă. Au pus pe orbită un satelit; își face cele cinci revoluții pe zi și îl vedem trecând și noaptea. După sosirea ultimei persoane – și acesta este Morley – avem instrucțiuni să declanșăm prin telecomandă audiobanda de la bordul satelitului; banda o să ne comunice toate instrucțiunile explicându-ne ce facem aici, de ce am fost aduși și tot tacâmul; tot ce dorim să aflăm, în afară de cum să coborâm temperatura în frigider și ce să facem ca berea să nu fie atât de caldă? Dar poate că o să ne spună și asta.

Începu o conversație generală în care Ben se trezi antrenat, dar fără să înțeleagă prea multe. Pe Betelgeusa 4 aveam castraveți, dar nu-i creșteam la lumina lunii, deci contrar a ceea ce ar fi fost indicat. Nu, nu l-am văzut niciodată. Ei bine, există cu adevărat. O să-l vedem într-o bună zi. Avem un lingvist printre noi, așa că trebuie să existe organisme inteligente pe-aici, dar până în prezent expedițiile noastre au fost neoficiale și lipsite de rigoare științifică. Toate astea o să se schimbe când... Nimic nu se schimbă niciodată. În ciuda teoriei lui Specktowsky cu privire la Dumnezeu, care intră în istorie pentru a redimensiona timpul și a-l pune în mișcare. Dacă vreți să

abordaţi acest subiect, adresaţi-vă domnişoarei Walsh. Pe mine, domeniul teologiei nu mă interesează. O să mai vorbim despre asta. Domnule Tallchief, ai cumva sânge indian? Drept să spun, am, o optime. Din pricina numelui meu îmi puneţi această întrebare?{4}

Aceste construcţii sunt făcute cu bani puţini. Deja sunt pe punctul de a se dărâma. Imposibil să avem răcoare sau căldură după plac. Vreţi să ştiţi părerea mea? Nu e o construcţie făcută să dureze. De ce ne aflăm aici, n-am nici o idee, dar de rămas nu vom rămâne; sau dacă e să rămânem, atunci va trebui să facem instalaţii noi, să reamenajăm totul, inclusiv electricitatea. Noaptea ţipă insectele. O să te ţină treaz în prima zi. Şi când spun zi, bineînţeles, mă refer la prima perioadă de douăzeci şi patru de ore, din moment ce noaptea ţipă. Toată noaptea. Vei vedea. Vezi, Tallchief, nu o lua pe Suzie drept o proastă. E orice numai asta nu. E şi foarte frumoasă. Ai remarcat ţâţele şi... Am remarcat, dar nu merită să discutăm despre asta. În ce branşă spuneai că lucrezi, domnule Tallchief? Poftim? Trebuie să vorbeşti mai tare, e puţin surdă. Spuneam că... Nu! o sperii. Nu te apropia aşa de tare de ea. Aş putea primi o ceaşcă de cafea? Cere-i lui Maggie Walsh, ea se ocupă de asta. Dacă cel puţin am reuşi să facem curva asta de cafetieră să se oprească, altfel cafeaua o să fiarbă la infinit. Mărturisesc că nu înţeleg de ce cafetiera noastră automată nu funcţionează. Erau deja puse la punct prin secolul XX. Ce mai rămâne de inventat sau de descoperit, ce nu ştim deja? Amintiţi-vă de teoria lui Newton asupra culorilor. Tot ce era de ştiut, se ştia de prin anul 1800. Apoi Land a venit cu teoria dublei surse de lumină şi intensitate şi ceea ce avea aerul unui domeniu epuizat s-a trezit înnoit cu totul. Vrei să spui că nu ştim tot ce se poate şti despre aparatele cu autoreglare? Că ne imaginăm doar că ştim totul? Da, o chestie de genul ăsta. Şi aşa mai departe. Asculta cu gândurile aiurea, răspundea când i se adresau direct apoi, brusc obosit, se îndepărtă de grup în direcţia unui pâlc de arbori verzi, cu frunzele atât de lucioase încât lui Ben îi evocau pielea canapelelor din cabinetele psihiatrilor.

Aerul mirosea cam neplăcut, ca şi cum o uzină de deşeuri ar

fi funcţionat în preajmă. Dar în câteva zile mă voi obişnui, îşi spuse el încercând să-şi facă curaj.

Era ceva ciudat cu oamenii ăştia. Dar ce? Au aerul atât de... căută cu grijă cuvântul potrivit. Strălucitori ca inteligenţă! Da, asta era. Un fel de genii, ăsta era cuvântul. Şi-apoi, cugetă el, am impresia că sunt foarte nervoşi. Asta trebuia să fie: ca şi mine, nu ştiu de ce se află aici. Dar... asta nu explica totul. Se lăsă păgubaş şi-şi îndreptă atenţia spre peisajul înconjurător, îmbrăţişând cu o privire arborii impozanţi cu frunzele lor ca de piele, cerul acoperit de o ceaţă uşoară, micile plante care semănau cu nişte urzici şi care creşteau foarte aproape de sol.

Sinistru loc. Îl cuprinse o mare dezamăgire. Cu nimic mai breazăă decât o navă interplanetară; farmecul iniţial se topi. Dar Betty Jo Berm spusese ceva despre nişte forme de viaţă ciudate, în imediata apropiere a coloniei. Deci nu era cazul să tragă concluzii pripite doar după această explorare a unui mic petec de pământ. Ar trebui să se aventureze în interiorul planetei, îndepărtându-se de tabără. Ceea ce probabil că făcuseră cu toţii. Căci cu ce altceva şi-ar fi putut umple timpul? Asta e situaţia; cel puţin asta e acum, înainte de primirea instrucţiunilor de la satelit.

Sper că Morley nu o să întârzie. Să putem începe o dată!

Un soi de buburuză se căţără pe pantoful lui drept, se opri, apoi scoase o cameră de televiziune în miniatură. Aparatul se răsuci până când prinse în obiectiv faţa lui Ben.

— Salut, îi spuse el buburuzei.

Băgându-şi aparatul la loc, buburuza se îndepărtă, aparent foarte satisfăcută. Mă întreb ce naiba face. Ridică piciorul cântărind, în joacă, posibilitatea de a strivi mica vietate; apoi se hotărî să o lase în pace. Se îndreptă spre Betty Jo Berm:

— Ce-i cu buburuzele astea spion? Erau aici când aţi sosit?

— Au început să se arate imediat ce barăcile au fost ridicate. Presupun că sunt inofensive.

— Dar nu eşti sigură.

— În orice caz nu putem face nimic ca să le evităm. La început le-am omorât, dar cei care le fabrică, dacă există, ne-au trimis mereu altele.

— Ar fi trebuit să le urmăriți, să ajungeți la sursă și să le descoperiți originile.

— Noi? Dar și dumneata ești vârât în chestia asta, domnule Tallchief. Faci parte din grup la fel ca toți ceilalți. Și știi tot atât – adică mai nimic – cât știm și noi. Odată primite instrucțiunile, vom putea afla dacă organizatorii acestei operațiuni doresc – sau nu – ca noi să examinăm formele de viață indigene. Vom vedea. Între timp, hai să aflăm ce se întâmplă cu cafeaua dumitale?

— De cât timp sunteți aici cu toții? întrebă Ben, după ce se așezară la un microbar din plastic, pe care erau pregătite două cafele în niște cești (evident, din plastic) cenușii.

— Wade Frazer, psihologul, a sosit primul. Acum aproape două luni. Apoi am venit, pe rând, toți ceilalți. Aș vrea ca Morley să sosească mai repede. Murim de nerăbdare să aflăm ce e cu noi.

— Ești sigură că Wade Frazer nu știe nimic?

— Cum adică? întrebă Betty Jo Berm clipind din ochi.

— A fost primul aici; ne-a așteptat. Poate că e vorba despre o experiență psihologică iar Frazer o conduce fără ca ceilalți să bănuiască ceva.

— De altceva ne este teamă, murmură Betty Jo Berm. Suntem cuprinși de o panică generală: aparent, nu există nici un motiv al prezenței noastre aici. Pe de altă parte, toți am venit la bordul unei navete: a fost o condiție obligatorie. Or, o navetă poate ateriza dar nu mai poate decola. Fără ajutor din exterior, nu putem pleca. E poate un fel de închisoare... ne-am gândit la asta. Avem, poate, o faptă pe care să ne-o reproșăm, sau *cineva* crede acest lucru. (Îl privi calm cu ochii ei cenușii). Ai o faptă pe care să ți-o reproșezi, domnule Tallchief?

— Drept să spun, știi cum e...

— În fine, nu ești un criminal sau ceva de genul ăsta?

— Nu, după câte știu.

— Ai o înfățișare oarecare.

— Mulțumesc.

— Vreau să spun că nu pari a fi criminal.

Femeia se ridică și traversă încăperea îngustă ca să se

oprească în fața unui dulap.

— Puțin Seagram's VO? propuse ea.

— Cu multă plăcere, acceptă el, încântat.

În timp ce-și beau cafeaua în care turnaseră whisky canadian (importat) din celebra marcă Seagram's VO, intră doctorul Milton Babble, îi zări și veni să se instaleze la bar, alături de ei.

— E o planetă de categoria a doua, îi comunică lui Ben fără nici un fel de introducere. (O strâmbătură de dezgust îi încrețește fața banală). De categoria a doua, asta sare în ochi. Mulțumesc. (Acceptă ceașca de cafea pe care i-o întinse Betty Jo, o gustă și se strâmbă din nou). Ce naiba ați pus aici? întrebă. Văzu apoi sticla de Seagram's VO. Rahat, strică tot gustul cafelei, decretă el furios.

Puse ceașca pe tejghea, cu un dezgust profund.

— Eu cred că asta ajută să-i facă gustul acceptabil, spuse Betty Jo.

Doctorul Babble reluă:

— Știți, e o chestie ciudată cu noi toți. Eu, de pildă, Tallchief, sunt aici de o lună și încă mai încerc să găsesc un ins cu care să stau de vorbă, adică să vorbesc cu el într-adevăr. Nimeni nu se interesează de ceilalți; sunt cu toții preocupați de ei înșiși, plini de propria lor persoană. Și dumneata, ca toți ceilalți, Betty Jo.

Betty Jo răspunse:

— Nu mă poți jigni. Ăsta e adevărul. Și mi-e indiferent ce crede despre mine domnul Babble sau doctorul Babble sau oricare altul din acest grup nenorocit. Nu vreau decât să fiu lăsată în pace! Se întoarse spre Ben: La început am fost curioși de fiecare dată când cineva ateriza... ca adineaori. Dar pe urmă, după ce cunoșteam persoana și o auzeam vorbind... Își luă țigara din scrumieră și trase fumul încet, în tăcere. Nici dumneata nu trebuie să te simți jignit, domnule Tallchief. Te-am citit imediat; ești la fel ca ceilalți, ca noi toți, sunt sigură. Ai stat de vorbă câteva momente cu noi, după care te-ai scufundat în... (ezită, fluturând mâna prin aer ca și cum ar fi căutat un cuvânt palpabil; ca și cum cuvântul ar fi fost un obiect tridimensional pe care era gata să-l ia în palmă). De pildă Belsnor. Singura sa preocupare este blocul refrigerator. E terorizat de faptul că s-ar

putea strica, ceea ce, judecând după cât e de panicat, ar însemna moartea noastră a tuturor. Crede că blocul refrigerator – dacă funcţionează bine – ne împiedică să... (făcu o mişcare vagă cu mâna în care ţinea ţigareta) să fierbem şi să ne evaporăm.

— Dar e o obsesie total inofensivă, remarcă doctorul Babble.

— Oh! toţi suntem inofensivi, îl ironiză Betty Jo Berm. Apoi i se adresă lui Ben. Ştii ce fac? Iau tot felul de medicamente. (Deschise poşeta şi scoase un flacon). Uite, comprimatele albastre sunt Stelazine, un antivomitiv. Înţelege-mă, le înghit, dar nu neapărat pentru asta. Stelazine este, în principiu, un tranchilizant, în doze mai mici de douăzeci de miligrame pe zi. În doze mai mari, este antihalucinogen. Dar nici ăsta nu e motivul pentru care o iau. Astea fiind zise, problema e că Stelazine este un vasodilatator. Uneori mi-e greu să stau în picioare după ce o înghit. Cred că fenomenul se numeşte hipostază...

Babble mormăi:

— Aşa că înghite imediat un vasoconstrictor.

— E vorba de această mică pilulă albă, explică Betty Jo, arătând compartimentul din flacon care era încă plin cu capsule albe. Este metamfetamină. Şi această pilulă verde este...

— Într-o bună zi, interveni Babble, toate capsulele şi pilulele tale o să se spargă ca nişte ouă clocite, din care o să iasă o mulţime de păsări ciudate.

— Ce prostie, constată Betty Jo.

— Vreau să spun că pastiluţele tale seamănă cu nişte ouă colorate.

— De acord, dar totuşi e o remarcă curioasă. (Deschizând flaconul îşi vărsă în palmă o grămăjoară respectabilă). Acest drajeu roşu este Pentothal, pentru somn. Iar pilula asta galbenă, este Norpramin, care compensează efectul depresiv al Mellerilului asupra sistemului nervos central. Cât despre tableta asta pătrată portocalie, este un medicament nou. Este făcută din cinci straturi suprapuse, are efect întârziat bazat pe, ceea ce numim, principiul încărcării în ritm lent. Este un stimulent foarte eficace al sistemului nervos central. Şi apoi, uite...

— Înghite deodată şi stimulante şi calmante, o întrerupse

doctorul Babble.

Ben întrebă:

— Dar efectele lor nu se anulează reciproc?

— S ar putea spune și așa, într-un sens, răspunse Babble.

— Dar nu e așa! îl repezi Betty Jo. Vreau să spun că, în mod subiectiv, eu simt diferența. Știu că mă ajută.

— Știe pe dinafară toate indicațiile, modul de administrare, contraindicațiile și așa mai departe, spuse Babble. A adus cu ea un exemplar din Codex cu toată nomenclatura: lista efectelor secundare, contraindicații, posologie și tot tacâmul. Știe la fel de multe lucruri despre medicamente ca și mine. De fapt, tot atât de multe câte știu fabricanții. Dacă-i arăți o pilulă, oricare, poate să-ți spună ce este, la ce servește, în ce cazuri se prescrie... Râgâi, se așeză mai bine în scaun, apoi adăugă, îmi aduc aminte de un medicament care avea drept efecte secundare – dacă depășeai doza – convulsii și comă urmată de moarte. Iar pe indicații, imediat după menționarea convulsiilor, a comei și morții, era scris: *Poate provoca obișnuință.* Râse cu poftă, apoi se scobi în nas cu un deget acoperit de păr negru. E o lume stranie, murmură el, foarte stranie.

Ben se mai servise din Seagram's VO. Îl învăluia căldura plăcută a alcoolului, starea *de bine* cunoscută. Începea să nu mai ia în seamă prezența doctorului Babble și a lui Betty Jo. Se scufunda trup și suflet în propria-i intimitate, simțindu-se din ce în ce mai relaxat.

Tony Dunkelwelt, fotograf și expert în analiza eșantioanelor, băgă capul pe ușă strigându-le:

— Aterizează altă navetă. Trebuie să fie Morley.

Se retrase cu repeziciune lăsând ușa mobilă să revină cu zgomot.

— Trebuie să mergem. Acum suntem toți! Hai, Babble, spuse Betty Jo îndreptându-se spre ușă. Vino și dumneata domnule Tallchief, cel-o-optime-indian.

Ben își sfârși restul de cafea și de Seagram's VO și se puse în mișcare clătinându-se ușurel. O clipă mai târziu ieșea pe ușă, în urma lor, în lumina strălucitoare de afară.

Capitolul 4

Oprind motoarele, Seth Morley fu cuprins de un fior; apoi își desfăcu centura de siguranță. Cu un gest o îndemnă pe Mary să facă la fel.

— Știu ce am de făcut, îl repezi Mary. Nu e cazul să mă tratezi ca pe un copil.

— Mă bombăni, cu toate că am pilotat la perfecție. De la un cap la altul al călătoriei.

— Erai pe pilotul automat și ai urmat raza de ghidaj, răspunse ea cu răutate. Dar ai dreptate, trebuie să-ți fiu recunoscătoare.

Intonația vocii nu transmitea însă nici un fel de gratitudine. Dar lui Morley nu-i păsa. Avea altceva în cap.

Deschise tambuchiul. Lumina soarelui pătrunse în habitaclu și, ferindu-și ochii cu mâna făcută streașină, privi peisajul sărac, presărat cu arbori rari și cu o vegetație anemică. Pe stânga, era o îngrămădeală neregulată de construcții banale. Colonia.

Un grup de oameni se apropia de navetă. Unii făceau cu mâna. Le răspunse.

— Salut, strigă el, coborând scara și punând piciorul pe sol. Se întoarse ca s-o ajute pe Mary, dar ea refuză mâna întinsă și coborî singură.

— Bună ziua, le ură o fată brunetă, care se apropiase prima de ei, și care era cam urâțică. Sunteți ultimii!

— Seth Morley, se prezentă el. Și ea este soția mea, Mary.

— Știm, zise fata brunetă și urâtă dând din cap. Încântată să vă cunosc. Hai să facem prezentările. Arătă spre un tânăr, bine clădit și arătos, de lângă ea: Ignatz Thugg.

— Încântat să te cunosc. Morley îi strânse mâna. Sunt Seth Morley și iat-o pe soția mea Mary.

— Eu sunt Betty Jo Berm, urmă fata brunetă și urâtă, iar acest domn, spuse ea arătând spre un bărbat în vârstă, cu umerii aduși și cu înfățișare obosită, e Bert Kosler, paznicul nostru.

Strângeri de mână.

— Sunt foarte fericit să vă cunosc, afirmă Morley. Soția mea

de asemenea. Sper să ne simţim bine aici.

— Fotograful nostru şi expertul în analizarea eşantioanelor, Tony Dunkelwelt.

Domnişoara Berm arătă spre un adolescent posac, cu nasul mare, care surâse cu un aer plictisit, fără să întindă mâna.

— Salut, spuse Morley.

— Salut, răspunse băiatul privindu-şi pantofii.

— Maggie Walsh, specialistul nostru în teologie.

— Încântat, domnişoara Walsh.

Strângere de mână puternică. O femeie încântătoare. Urmă o altă femeie seducătoare, care purta un pulover mulat ce-i punea în valoare relieful sutienului.

— Ce specialitate aveţi? întrebă Seth strângându-i mâna.

— Secretariat. Mă numesc Suzanne.

— Numele de familie?

— Smart.

— Frumos nume.

— Mă îndoiesc. Toţi îmi spun Susie Dumb, ceea ce nu mi se pare prea spiritual.

— Absolut deloc, aprobă Seth.

Nevasta lui îl lovi tare cu cotul în coaste iar el, bine dresat, întrerupse imediat conversaţia cu domnişoara Smart ca să se întoarcă spre un individ slăbănog, cu ochi de rozătoare, care-i întinse o mână triunghiulară a cărei extremitate semăna cu un cui. Simţi născându-se în el o silă involuntară. Nu era o mână pe care să-ţi facă plăcere s-o strângi şi nici genul de persoană pe care să doreşti s-o cunoşti.

— Wade Frazer, se prezentă individul cu ochi de şobolan. Sunt psihologul coloniei. Şi fiindcă veni vorba, am făcut teste fiecăruia de îndată ce a sosit. Aş dori să vă supuneţi acestui test şi dumneavoastră, amândoi; mai pe seară, dacă doriţi.

— De acord, acceptă Seth Morley, fără nici o tragere de inimă.

— Acest domn, reluă domnişoara Berm, este doctorul nostru, Milton G. Babble, de pe Alpha 5. Spuneţi-i bună ziua doctorului, domnule Morley.

— Încântat să vă cunosc, doctore.

Morley îi strânse mâna.

— Ai un început de burtă, domnule Morley, constată doctorul Babble.

— Hmm, făcu Morley.

O femeie în vârstă, foarte înaltă și cu spatele foarte drept, ieși din grup mergând cu ajutorul unui baston.

— Domnule Morley, spuse ea întinzându-i o mână diafană. Sunt Roberta Rockingham, sociolog. Sunt foarte încântată să vă cunosc; sper că ați călătorit bine și fără prea multe neplăceri.

— Totul a mers perfect.

Morley îi apucă mâna mică și o strânse cu delicatețe. Are cel puțin o sută zece ani judecând după cum arată. Cum de mai e în funcție? Cum naiba a fost în stare să ajungă aici? Nu și-o imagina pilotând o navetă prin spațiul interplanetar.

— Care este rostul acestei colonii? întrebă Mary.

— O să știm peste câteva ceasuri, răspunse domnișoara Berm. De îndată ce Glen – Glen Belsnor, electrotehnicianul și programatorul nostru – va intra în legătură cu satelitul ce se află pe orbita acestei planete.

— Vrei să spui că nimeni nu știe nimic? Că nimeni nu v-a spus nimic?

— Așa e, domnule Morley, confirmă doamna Rockingham, cu vocea sa gravă de femeie bătrână. Dar o să aflăm acum, după ce am așteptat atât! Va fi încântător să aflăm de ce ne aflăm aici. Nu crezi, domnule Morley? Vreau să spun, nu crezi că va fi absolut minunat să aflăm rostul prezenței noastre aici?

— Da, desigur.

— Deci, gândim la fel, domnule Morley. Oh! cred că este încântător să fim cu toții de aceeași părere. Cu voce joasă și plină de subînțelesuri adăugă: mi-e teamă că asta e problema. Nu avem nimic în comun. Influența reciprocă dintre noi a fost foarte slabă până în prezent, dar totul va fi bine de acum încolo, din moment ce... (Plecă fruntea înăbușindu-și tusea mică într-o batistă minusculă). În fine, e foarte-foarte plăcut, concluzionă ea.

— Eu nu sunt de acord, interveni Frazer. Testele mele indică faptul că acest grup suferă de o tendință marcată spre egocentrism, ca și de dorința, foarte accentuată, de a fugi de

orice responsabilităţi. Nu văd pe ce criterii aţi fost aleşi.

Un personaj într-o salopetă de lucru, cu o înfăţişare aspră, intră în vorbă:

— Constat că spui *aţi* şi nu *am* fost aleşi.

— Aţi, am, e acelaşi lucru. Psihologul gesticulă cu nervozitate. Dovedeşti o stare de spirit obsesională. Iar asta e o altă caracteristică statistică anormală a acestui grup: cu toţii manifestaţi obsesii.

— Nu cred o vorbă, spuse personajul în salopetă de lucru, cu o voce calmă dar hotărâtă. Eu cred că dumneata eşti nebun de legat. Toate testele astea ţi-au slăbit o doagă.

Începură să vorbească toţi deodată, stârnind o adevărată babilonie. Apropiindu-se de domnişoara Berm, Seth Morley întrebă:

— Cine e şeful coloniei? Dumneata?

Trebui să repete întrebarea pentru a se face auzit.

— Nimeni nu a fost numit, răspunse ea ridicând vocea pentru a domina gălăgia făcută de ceilalţi. Asta e una dintre probleme. Unul dintre lucrurile pe care am dori...

Restul frazei se pierdu în zarva generală.

Pe Betelgeuse 4 aveam castraveţi, dar nu erau cultivaţi la razele lunii, în ciuda a ceea ce s-a spus. Nu, nu l-am văzut niciodată. Şi sper să nu dau ochii cu el. O să-l vezi într-o bună zi. Faptul de a avea un lingvist printre noi sugerează faptul că există organisme inteligente aici, dar deocamdată nu ştim nimic, pentru că expediţiile noastre au fost neoficiale şi fără rigoare ştiinţifică. Bine înţeles, totul o să se schimbe când... Nimic nu se schimbă niciodată. În ciuda teoriei lui Specktowsky asupra lui Dumnezeu intrat în Istorie ca să repună timpul în mers. Nu, te înşeli. Lupta care a premers venirea Mijlocitorului s-a derulat în timp pe o perioadă foarte lungă. Dar de atunci, ritmul s-a accelerat în asemenea măsură încât a devenit foarte uşor astăzi, în perioada Specktowsky, să luăm legătura direct cu una din înfăţişări. De aceea, într-un sens, timpul nostru este foarte diferit de cel de acum două mii de ani, scurşi de la prima înfăţişare a Mijlocitorului. Dacă vrei să abordezi acest subiect, adresează-te domnişoarei Walsh. În ce mă priveşte, teologia nu

mă interesează. O să mai vorbim despre asta. Domnule Morley ai fost vreodată în legătură cu una dintre înfățișări? De fapt... da. Chiar zilele trecute – cred că era miercuri, după timpul în vigoare pe *Tekel Phares* – Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra mi s-a adresat ca să mă pună în gardă că am ales o navetă defectuoasă, care ar fi provocat moartea mea și a soției mele. Deci, v-a salvat. Cred că ești foarte fericit că a intervenit astfel în favoarea dumitale. E un sentiment minunat. Clădirile astea sunt făcute pe bani puțini. Par deja pe jumătate dărâmate. E imposibil să avem căldură sau răcoare după plac. Vreți să știți părerea mea? Nu e un loc construit ca să dureze. De ce ne aflăm aici, n-am idee, dar nu vom rămâne; sau dacă rămânem va trebui să reconstruim, să reamenajăm totul, inclusiv sistemul de cablaj. Noaptea se aud țipete de insecte sau de plante. O să vă țină treji în prima zi, domnule și doamnă Morley. Da, cu dumneavoastră vorbesc, dar e greu în vacarmul ăsta să te faci auzit. Când spun zi mă *refer,* bineînțeles, la perioada primelor douăzeci și patru de ore, pentru că noaptea țipă! O să vedeți. Hei, Morley, nu fă ca toți ceilalți care au început prin a o socoti pe Susie o proastă. Numai asta, nu! Ai remarcat țâțele... Le-am văzut, da, dar soția mea... înțelegeți. Se suie pe cai mari în privința asta, așa că mai bine s-o lăsăm baltă. De acord, cum vrei. În ce domeniu lucrezi, domnule Morley? Sunt specialist oceanograf. Poftim? Oh! mie îmi vorbeai domnule Morley? Nu te-am înțeles prea bine. Dacă vrei să repeți. Da, trebuie să vorbești ceva mai tare. E puțin surdă. Spuneam că... Nu! o sperii. Nu te apropia așa de tare de ea. Aș putea primi o ceașcă de cafea sau un pahar cu lapte? Cere-i lui Maggie Walsh, ea se ocupă de chestiile astea. Sau lui Betty Jo Berm. Da, Dumnezeule, dacă măcar am putea face curva aia de cafetieră să se oprească, altfel cafeaua va fierbe în continuare. Mărturisesc că nu înțeleg de ce cafetiera coloniei nu funcționează cum trebuie. Erau deja puse la punct în secolul XX. Ce ne mai rămâne de descoperit, ceva ce nu știm? Aduceți-vă aminte de teoria culorilor a lui Newton. Tot ce se putea ști despre culori, cunoaștem încă de prin 1800. Ai mai explicat chestia asta. Ai o adevărată obsesie. Și apoi Land a venit cu teoria lui despre dubla sursă de lumină și intensitate, și ceea ce a

părut o chestiune închisă a fost dată peste cap. Vrei să spui că nu știm încă totul despre cafetierele homeostatice? Că doar ne imaginăm că știm? Da, ceva în genul ăsta. Și așa mai departe.

Mormăind, Seth Morley se îndepărtă de grup și o luă spre îngrămădeala de roci lustruite de apă. Fusese, deci, într-o anumită epocă, apă pe această planetă. Chiar dacă acum a dispărut cu totul.

Personajul în salopetă de lucru, un bărbat înalt și slab, ieși din grup și i se alătură.

— Glen Belsnor, se prezentă el întinzându-i mâna.

— Seth Morley.

— Împuțit loc, nu, Morley? Toate au rămas neschimbate din momentul în care am sosit, imediat după Frazer. Belsnor scuipă pe jos. Știi ce a încercat Frazer ăsta? Cum el a ajuns primul, a încercat să facă pe șeful grupului; chiar a spus – mie, de pildă – că a înțeles „conform instrucțiunilor" că trebuie să preia conducerea. Era cât pe-aci să-l credem. La urma urmei, nu părea ilogic. A fost primul aici și, de îndată, a început să facă testele alea de rahat tuturor celor care soseau, cu comentarii ample despre „anomaliile statistice", ca să folosesc termenii dobitocului ăstuia.

— Un psiholog serios și competent niciodată nu ar fi făcut publice rezultatele testelor.

Un bărbat căruia Morley nu-i fusese încă prezentat se apropia de ei, cu mâna întinsă. Avea cam patruzeci de ani, fălcile puternice, sprâncenele arcuite, părul negru și strălucitor.

— Sunt Ben Tallchief, i se adresă el lui Morley. Am sosit cu puțin timp înaintea voastră.

Lui Seth Morley i se păru că se cam clatină; trăsese la măsea, desigur. Își strânseră mâinile. Tipul îmi place, gândi el. Chiar dacă turnase prea multe pahare pe gât. Avea o aură diferită de a celorlalți. Dar, își spuse el, probabil că toți fuseseră niște tipi bine în momentul în care ajunseseră aici și apoi ceva îi schimbase.

Dacă ăsta e adevărul, o să ne schimbăm și noi, până la urmă; Tallchief, Mary și cu mine.

Gândul ăsta n-avea nimic liniștitor în el.

— Eu sunt Seth Morley. Oceanograf, înainte atașat la kibuțul *Tekel Phares.* Care-i specialitatea dumitale?

— Specialist naturalist, categoria B. La bordul navei interplanetare pe care mă aflam, nu aveam aproape nimic de făcut, iar călătoria urma să dureze zece ani. Așa că am trimis o rugăciune prin intermediul transmițătorului de pe navă și ea a fost expediată prin relee până la Mijlocitor. Doar dacă nu a ajuns la Psihomodelator... Dar cred că totuși a ajuns la primul, pentru că nu s-a produs nici o redimensionare temporală.

— Interesant faptul că te afli aici în urma unei rugăciuni, constată Seth Morley. În ce mă privește, eu am fost vizitat de Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra în momentul în care căutam o navetă cu care să ajung aici. Alesesem deja una, dar nu era în stare să facă față. Călătorul, a spus că nu ar fi reușit niciodată să ne aducă până aici, pe soția mea și pe mine.

Lui Seth i se făcuse foame.

— Am putea face rost de mâncare? îl întrebă el pe Tallchief. N-am mâncat nimic azi; am pilotat fără pauză timp de douăzeci și șase de ore. Nu m-am luat după raza de ghidaj decât la urmă.

Glen Belsnor spuse:

— Maggie Walsh va fi încântată să-ți facă rost de ceea ce trece aici drept mâncare: o chestie care seamănă cu mazărea congelată, înlocuitor de carne de vacă congelată, și cafeaua asta împuțită făcută de percolatorul, pretins homeostatic, dar care de la început nu a mers bine. Îți convine?

— Merge... ce aș putea face? acceptă Morley posac.

— Vraja dispare repede, constată Tallchief.

— Poftim?

— Vraja unui loc nou. Tallchief făcu un gest larg arătând bolovanii, arborii, clădirile scunde ale coloniei. Așa cum vezi!...

— Nu fii atât de categoric, interveni Belsnor. Nu e asta toată planeta.

— Crezi că există o civilizație indigenă? întrebă Morley plin de interes.

— Nu știu, dar există o seamă de lucruri pe care nu le înțelegem. Există un edificiu. L-am văzut odată când am ieșit din tabără și când am vrut să mă întorc acolo nu am mai fost în

stare să-l găsesc. O clădire mare, cenușie – chiar foarte mare – cu ferestre, turnuri înalte cât opt etaje. Nu numai eu am văzut, adăugă el ca și când s-ar fi apărat de comentariile celorlalți. Și Betty Jo Berm a văzut; și Walsh. Frazer spune că și el a văzut clădirea, dar trișează. Nu vrea să pară lăsat deoparte.

Morley întrebă:

— Edificiul era locuit?

— Greu de spus. De departe nu-ți puteai da seama; și nici unul dintre noi nu s-a putut apropia îndeajuns. Era foarte... făcu un gest vag cu mâna amenințător.

— Tare aș vrea să-l văd, declară Tallchief.

— Nimeni nu poate părăsi tabăra azi, îi informă Belsnor. Trebuie să intrăm în legătură cu satelitul ca să primim instrucțiuni. Ceea ce e lucrul cel mai important.

Scuipă din nou cu o precizie deliberată.

Doctorul Milton Babble își privi ceasul: 4,30 și sunt deja obosit. Semn de hipoglicemie, hotărî el. Întotdeauna mi se întâmplă asta când trag la măsea după masă. Trebuie să iau o bucățică de zahăr înainte ca starea să mi se înrăutățească. Creierul nu poate să funcționeze fără glucoză. Poate devin diabetic. Posibil; am predispoziție pentru așa ceva.

— Ce se întâmplă, Babble? întrebă Maggie Walsh, așezându-se alături de el în sala de conferințe. Iarăși o stare proastă? Îi făcu cu ochiul, ceea ce-l înfurie la culme. Ce mai e acum? Semeni cu Dama cu camelii.

— Lipsă de glucoză în sânge, spuse el studiindu-și mâna pusă pe brațul fotoliului. Plus un anume coeficient de activitate neuro-musculară extrapiramidală. Agitație motorie de tip distonie. Foarte neplăcut.

Nu putea să sufere starea asta: degetul mare se zgârcea de parcă ar fi vrut să răsucească un cocoloș de pâine, limba i se încovoia spre cerul gurii, gâtul se usca... Doamne Dumnezeule, nu se mai termină?

În orice caz nu-i mai apăruse nici un herpes de săptămâna trecută. Se simțea fericit. Mulțumesc lui Dumnezeu.

— Trupul e pentru dumneata ceea ce reprezintă o casă

pentru o gospodină, constată Maggie Walsh. Îl simți ca pe un mediu înconjurător.

— Mediul somatic este unul dintre cele mai reale lucruri care ne înconjoară, țipă Babble furios. Este primul nostru mediu încă din timpul copilăriei; iar la bătrânețe, când Demolatorul Formelor ne alterează vitalitatea și ne distruge aspectul exterior, redescoperim că pretinsa lume exterioară nu are prea mare importanță când esența noastră vitală e în joc.

— Este ceea ce te-a făcut să devii medic?

— E ceva mai complicat decât o simplă relație de tip cauză-efect. Asta presupune o dualitate. Alegerea unei vocații...

— Lăsați-o mai moale, voi de colo, strigă Glen Belsnor încetând de a manipula transmițătorul. De ceasuri întregi încerca să-l facă să meargă. Dacă aveți chef de vorbă, plecați de-aici.

Mai multe persoane prezente aprobară cu tărie.

— Babble, declară Ignatz Thugg de pe scaunul în care se cuibărise, ai un nume care ți se potrivește[5].

Toți cei prezenți izbucniră într-un râs ce sună ca o uriașă lătrătură.

— Și ție ti se potrivește numele, îl atacă Tony Dunkelwelt pe Thugg[6].

— Gura! urlă Glen Belsnor, cu fața roșie și transpirată, meșterind în măruntaiele transmițătorului. Dacă nu, nu voi reuși niciodată să intru în legătură cu căcatul ăla de satelit! Dacă nu tăceți din gură, pe voi o să vă spintec în locul nenorocitului ăstuia de mecanism. Și plăcerea va fi de partea mea!

Babble se ridică, se răsuci pe loc și părăsi sala.

În umbrele lăsate în urmă de soarele palid, aflat la apus, își fumă liniștit pipa gândindu-se la situația în care se aflau. Existența noastră, e în mâinile unui individ mediocru de felul lui Belsnor; aici, ei fac legea. În țara orbilor, își spuse el cu acreală, chiorul e împărat. Ce viață! De ce naiba am venit eu aici? Nu găsi un răspuns imediat; nimic decât un geamăt în străfundul ființei lui: forme nedefinite alunecând, gemând și strigând ca niște suferinzi într-o sală de spital. Îl cuprinseră, ducându-l în viața sa anterioară, în febra ultimilor ani pe planeta Orion 17, în

zilele trăite alături de Margo, ultima sa asistentă, cu care avusese o lungă și foarte puțin elegantă legătură, o aventură care se terminase într-o aiureală tragi-comică – pentru ea ca și pentru el. La urmă îl părăsise... adică ea fusese cea care...? De fapt, își spuse, fiecare îl părăsește pe celălalt în momentul în care se ajunge la o asemenea porcărie. Am avut noroc că am scăpat la timp. Femeia aia mi-ar fi putut pricinui încă multe necazuri. În orice caz, mi-a distrus sănătatea, prin simplul fapt că mi-a epuizat proteinele din corp. Chiar așa!... E ora la care trebuie să-mi iau uleiul de germeni de grâu, vitamina mea E. Trebuie să mă întorc. Și dacă tot mă duc în camera mea, o să iau și niște glucoză pentru hipoglicemie. Doar dacă nu o să leșin pe drum. Dacă o să mi se întâmple, asta cui o să-i pese? Deși, dacă stau să mă gândesc, ce s-ar face fără mine? Prezența mea este absolut necesară pentru supraviețuirea lor, fie că recunosc dobitocii că e așa, fie că nu. Sunt vital pentru ei; dar ei pentru mine? Da, în sensul în care e și Glen Belsnor; este pentru că știe, sau, se consideră în stare să execute manevrele de întreținere ale acestei mici și stupide colonii din care facem parte cu toții. Această pseudo-familie cu membri fără nici o legătură între ei. Adunați aici din capriciul unei bande de sabotori, instalați la comanda lumii din afara noastră. Căcat.

Trebuie să vorbesc cu Tallchief și... cum îl cheamă? Morley – care e un tip destul de bine – despre sabotorii care ne-au trimis aici, și de Edificiul pe care l-am văzut... îndeajuns de îndeaproape ca să pot citi inscripția de la intrare. Ceea ce nu i-a dat nimănui prin gând să facă. Cel puțin din câte știu eu.

O luă în direcția blocului de locuințe. Urcând treptele galeriei de plastic, văzu un grup de patru persoane: Susie Smart, Maggie Walsh, Tallchief și Morley. Morley tocmai vorbea, cu burta înainte, ca și când ar fi suferit de o hernie inghinală. Mă întreb ce bagă în el. Cartofi, fripturi, totul înecat în ketchup și bere. Recunoștea întotdeauna un băutor de bere. O față buhăită cu pori dilatați, cu pungi sub ochi. Trupul edemațiat. Fără să mai vorbim de tulburări renale. Și ca să pună capac la toate, scârbosul ten roșcovan.

Un ins ca Morley care se răsfață în halul ăsta e incapabil să

înțeleagă că-și toarnă otravă în organism. Embolii în perspectivă... care distrug zone critice în creier. Și cu toate astea, continuă; indivizi rămași în stadiul primitiv! Regresează până la nivelul unui experiment pre-real. Poate e vorba despre un mecanism de supraviețuire biologică prost plasat: pentru binele speciei se procedează la o auto-eliminare. Lăsând femeile masculilor mai evoluați și mai competitivi.

Babble se alătură grupului și, cu mâinile înfundate în buzunare, îl ascultă pe Morley care le povestea, cu lux de amănunte, experiența sa teologică avută înainte de plecare. Sau pe care pretindea că o avusese.

— Mi-a spus *dragul meu prieten.* Se vedea că sunt cineva în ochii lui. M-a ajutat să încarc bagajele... asta ne-a luat ceva timp și am putut sta de vorbă. Vocea lui era joasă dar îl înțelegeam perfect. Nu spunea nici un cuvânt inutil și se exprima foarte îngrijit; nu avea nimic misterios, așa cum se pretinde. Pe scurt, am încărcat bagajele la bord discutând. A vrut să mă binecuvânteze. De ce? Pentru că – așa a spus – eram exact genul de persoană care era importantă pentru el. A spus-o așa, foarte firesc. Ești genul de persoană care e importantă pentru mine, sau ceva de genul ăsta. Sunt mândru de tine a mai spus. Dragostea ta pentru animale, mila ta pentru formele de viață inferioare, izvorăște din întreaga ta mentalitate. Mila este fundamentală pentru ființa care a ieșit de sub Blestem. O personalitate ca a ta este exact ceea ce noi căutăm.

Morley se opri.

— Continuă, îl rugă Maggie Walsh fascinată.

— Apoi a spus ceva ciudat, reluă Morley. A spus: Tot astfel cum eu te-am salvat, ți-am salvat viața din milă, știu că aceeași putere de compasiune îți va permite, la rându-ți, să salvezi – fizic și spiritual – viața altora. Presupun că voia să spună, aici, pe Delmak-o.

— Dar nu a spus-o în mod explicit, observă Susie Smart.

— Nici nu era nevoie. Știam ce voia să spună; înțelegeam tot. De fapt eram în stare să comunic cu el mai limpede decât cu orice altă ființă. Nu vorbesc de voi – abia v-am cunoscut – dar cred că mă înțelegeți. Nu e vorba despre un discurs simbolic,

transcendental, nici despre absurditatea metafizică așa cum era ea înțeleasă înainte ca Specktowsky să-și scrie Cartea. Specktowsky a avut dreptate; o pot verifica pe baza propriilor mele experiențe cu el. Cu Călătorul, vreau să spun.

— L-ai mai văzut înainte? întrebă Maggie Walsh.

— De multe ori.

Doctorul Milton Babble interveni:

— L-am văzut în șapte rânduri. Și l-am întâlnit, o dată, pe Psihomodelator. Ceea ce ridică la opt experiențele mele cu Unica și Adevărata Divinitate.

Ceilalți îl priviră cu expresii diferite. Susie Smart părea sceptică; Maggie Walsh manifesta o neîncredere totală; Tallchief și Morley păreau oarecum interesați.

— Și l-am văzut în două rânduri pe Mijlocitor, urmă Babble. Adică zece experiențe în total. În cursul vieții mele, bineînțeles.

— Ascultând povestea pe care ne-a spus-o domnul Morley despre experiența sa, întrebă Tallchief, ți se pare similară cu a dumitale?

Babble dădu cu piciorul într-o piatră, care pocni zidul din față.

— În ansamblu, da. Mai mult sau mai puțin. Cred că putem accepta ca adevărate cele spuse de Morley... într-o mare măsură. Și totuși – făcu o pauză semnificativă – sunt oarecum sceptic. Era într-adevăr Călătorul? V-ați gândit la asta? Nu că aș dori să neg realitatea aparițiilor Călătorului; experiențele proprii sunt o dovadă!

— Știu că era el, protestă Morley iritat, pentru că mi-a vorbit despre pisica mea.

— Ah! pisica dumnitale. Babble se însenină. Surâsul lui părea doar din exterior; simți că sistemul său circulatoriu e traversat de o mare bunădispoziție. Deci, de aici vine aluzia la compasiunea dumitale față de formele de viață inferioare.

Tot mai supărat, Morley strigă:

— Cum crezi că un vagabond în trecere ar fi putut fi la curent cu existența pisicii mele? De altfel în preajma lui *Tekel Phares* nu există vagabonzi. Toată lumea muncește; așa reușește să funcționeze un kibuț.

Era distrus și nefericit.

În spatele lor, în lumina zilei care pălea, răsună vocea lui Glen Belsnor:

— Veniți. Am reușit să iau legătura cu curva aia de satelit! O să dau drumul la audiobandă!

Babble se puse în mișcare gândind: nu credeam că va reuși. Dar era cât se poate de ușurat fără să știe prea bine de ce. Era în legătură cu Morley și cu povestea lui fascinantă despre întâlnirea cu Călătorul? Fascinantă? Pentru el nu, nu mai putea fi. Nu, de când fusese trecut prin ciur și prin dârmon la acea scrupuloasă investigație condusă de către un individ dotat cu putere de judecată și cu un sens critic matur!

Intrară toți cinci în sală și se așezară alături de ceilalți. Megafoanele echipamentului radio, instalate de Belsnor, pârâiau lăsând să transpară din când în când voci neclare. Deși pârâitul îi zgâria urechile lui Babble, el nu spuse nimic, afișând o atenție plină de politețe așa cum părea că așteaptă tehnicianul lor de la ei toți.

— Banda nu a început încă să se deruleze, îi informă Belsnor. Treaba asta o să se întâmple când îi voi da eu semnalul satelitului.

— Dă-i drumul, ordonă Wade Frazer.

— Da, Glen, dă drumul benzii, insistară voci din toate colțurile sălii.

— De acord, spuse Belsnor. Apăsă pe un buton de control și niște lumini începură să clipească, în timp ce mecanismele de servo-asistență intrară în activitate la bordul satelitului.

O voce ieși din difuzoare:

— *Bine ați venit în colonia de pe Delmak-o. Aici generalul Treaton, de la Interplan Vest.*

— Asta e, strigă Belsnor. Asta e banda.

— Taci din gură, Belsnor. Să ascultăm.

— Putem s-o punem să se deruleze de câte ori vrem, protestă Belsnor.

— *Sunteți acum aici cu toții,* declară generalul Treaton. *Conform previziunilor noastre, asta ar urma să se întâmple cel mai târziu în jurul lui 14 septembrie, timpul de pe Terra. Vreau să*

vă explic întâi de ce, din ordinul cui și în ce scop, a fost fondată colonia de pe Delmak-o. Obiectivul ei principal este de a...

Vocea se opri brusc. Wheeeeeee, făcură difuzoarele cu stridență. Ughhhhhhh. Akkkkkkkkkkk. Belsnor, mut de disperare, fixa cu ochii căscați aparatura din fața sa. Ubbbbbb urlară difuzoarele; paraziții deveniră extrem de sonori apoi se stinseră pe măsură ce Belsnor manevra butoanele. Liniștea căzu grea.

După câteva clipe, Ignatz Thugg izbucni în râs.

— Ce se întâmplă, Glen? întrebă Tony Dunkelwelt.

Belsnor explică cu voce stinsă:

— Nu sunt decât două capete pe acest tip de transmițător. Unul de ștergere, cel prin fața căruia trece întâi banda și unul de citire și de înregistrare. S-a întâmplat că cel de-al doilea cap a trecut accidental de la citire la înregistrare. Deci, șterge în mod automat banda. Și nu pot face nimic; este în poziție de înregistrare și așa o să rămână. Până ce toată banda va fi ștearsă.

— Dar dacă se va șterge, interveni Walt Frazer, conținutul benzii va rămâne necunoscut pentru totdeauna!

— Exact. Se șterge fără ca să înregistreze altceva. Și nu e nimic de făcut pentru a pune aparatul pe citire. Uitați-vă. Manevră câteva butoane. Nimic! Capul este blocat. Nu mai e nimic de făcut. Se așează, își luă ochelarii de pe ochi și-și șterse fruntea de sudoare. Doamne Dumnezeule. Ce treabă împuțită!

Difuzoarele mai pârâiră un timp apoi tăcură. Nimeni nu scoase o vorbă.

Nu era nimic de spus.

Capitolul 5

— Nu avem decât o singură soluție, concluzionă Glen Belsnor, să contactăm Terra prin releele de comunicare și să avertizăm Interplan Vest și pe generalul Treaton despre situația creată. Ținând cont de circumstanțe, ne vor trimite fără îndoială un satelit de comunicații care să conțină un duplicat al benzii.

— Și cât o să dureze asta? întrebă Susie Smart.

— Nu știu, răspunse Glen Belsnor. N-am încercat niciodată să intru în legătură cu releul de comunicații, de când am ajuns aici. O să vedem. Poate fi vorba de o nimica toată sau poate o să ne ia vreo câteva zile. Singura problemă... își frecă bărbia acoperită de o barbă deasă. S-ar putea să existe un dispozitiv de securitate. Generalul Treaton nu ține ca cererile noastre să se plimbe pe unde, astfel ca oricine să le poată intercepta cu un receptor oarecare. În acest caz, s-ar putea să nu ia în seamă – pur și simplu – mesajul nostru.

— Dacă așa stau lucrurile, interveni Babble cu vehemență, ar fi mai bine să ne facem bagajele și să plecăm imediat!

— Să plecăm, cum? făcu Ignatz Thugg surâzând malițios.

Navetele! realiză Seth Morley. Nu există, aici, nici un fel de mijloc de transport, în afara navetelor rămase fără carburant. Și chiar dacă am putea goli toate rezervoarele până la ultima picătură ca să umplem unul singur, nu există nici un sistem de ghidaj care să ne permită să ne regăsim drumul. Ar trebui ca una dintre coordonate să fie Delmak-o. Ori, Delmak-o nu figurează pe hărțile Interplan Vest... deci, nu există posibilitatea de a fi remorcați. Oare asta este explicația? De asta au insistat ca să venim toți cu navete?

Suntem subiecții unei experiențe. Asta suntem: o experiență. Nici n-au existat instrucțiuni la bordul satelitului. Probabil că totul a fost o uriașă lucrătură.

— Încearcă, totuși, să iei legătura cu releul, propuse Tallchief. Poate că o să reușești de la prima încercare.

— De ce nu? acceptă Belsnor.

Reglă cadranele, își fixă căștile de ascultare la urechi, deschise

și închise mai multe circuite. Într-o liniște totală, ceilalți așteptau atenți. Ca și cum, se gândi Morley, viața noastră ar depinde de această clipă anume. Și... poate că era adevărat.

— Nimic? întrebă într-un târziu Betty Jo Berm.

— Nimic, răspunse Belsnor. Trec pe circuit TV. Micul ecran se lumină, traversat de niște liniuțe. Asta e frecvența pe care operează releul. Ar trebui să-l receptăm.

— Dar nu-l receptăm, constată Babble.

— Nu, repetă Belsnor, continuând să manevreze tot felul de butoane.

Nu mai era ca pe vremea când te puteai juca cu un condensator variabil până ce captai semnalul dorit. Devenise mult mai complicat. Belsnor închise brusc contactul; ecranul se stinse și în difuzoare pârâiturile încetară.

— Ce se întâmplă? întrebă Mary Morley.

— Transmițătorul nu funcționează, răspunse Belsnor.

— Ceeee?

Exclamații pline de spaimă țâșniră din toate colțurile sălii.

— Nu e nici o mirare că nu captăm releul. Și cum nu putem emite nimic, nici o primejdie ca cineva să ne intercepteze. Se așeză mai comod în fotoliu, cu fața desfigurată de panică. E o făcătură, o capcană!

— Vorbești serios? întrebă Wade Frazer. Crezi într-adevăr că e o treabă premeditată?

— Nu, eu am asamblat transmițătorul, explică Glen Belsnor. De când am ajuns aici l-am încercat de mai multe ori; am recepționat mai multe emisii provenind de la operatori din sistemul stelar și am putut să le răspund. Totul părea normal. Și acum... Ținea ochii plecați spre aparat cu o expresie de încordare. Am înțeles, spuse el brusc ridicând fruntea. Da, înțeleg ce s-a întâmplat.

— E grav? se îngrijoră Ben Tallchief.

Belsnor urmă:

— Când satelitul a primit semnalul meu de a declanșa banda, a trimis, la rându-i, un alt semnal. Un semnal care s-a recepționat numai aici. Arătă cu degetul spre transmițător. Iar acest semnal a tăiat orice circuit, anulând programarea mea. Nu

mai putem nici recepționa, nici emite, oricare ar fi comenzile pe care eu le-aș da aparatului. Ar fi necesar, probabil, un alt semnal de la satelit, pentru ca să-l repună în funcțiune. Scutură din cap. Să vezi și să nu crezi! Noi înșine am declanșat totul intrând în legătură cu satelitul; drept răspuns, ne-a fript toate circuitele. E ca o lovitură fulgerătoare la șah. Și eu am fost cel care a apăsat pe buton. Ca un șoarece într-o cușcă care, în loc să apese pe levierul care-i aduce mâncarea, a apăsat pe cel care-l electrocutează.

Vocea i se stinse, plină de amărăciune. Era doborât și învins.

— Demontează emițătorul, sugeră Seth Morley. Și remontează-l, eliminând ceea ce-l împiedică să funcționeze.

— Conține, probabil, – mai mult ca sigur – un element autodistructiv. Sunt deja atinse o seamă de piese vitale sau care se vor bloca, în momentul în care o să încerc să-l demontez. Și nu am nici o piesă de schimb; chiar dacă nu sunt decât câteva circuite stricate, nu pot face nimic.

— Raza de ghidaj automat, propuse Morley. Cea pe care am urmat-o ca să ajung aici. Ai putea să te folosești de ea ca să transmiți mesajul.

— Raza de ghidaj funcționează timp de o sută cincizeci de mii de kilometri iar apoi se dispersează. Nu la distanța asta ai captat raza care te-a ghidat?

— Mai mult sau mai puțin, recunoscu Morley.

— Suntem complet izolați, declară Belsnor. Nu le-a trebuit mai mult decât câteva minute ca să ne-o coacă!

— Ceea ce am putea face, concluzionă Maggie Walsh, ar fi doar o rugăciune în comun. Emisă de la nivelul glandei pineale ar putea trece... dacă este scurtă.

— Pot să încerc s-o redactez, din moment ce sunt lingvist, propuse Betty Jo Berm.

— Ca o ultimă șansă, acceptă Belsnor.

— Nu ca o ultimă șansă, îi replică Maggie Walsh. Ci ca o metodă, eficace și confirmată, de a obține ajutor. Domnul Tallchief a venit aici în urma unei rugăciuni.

— Dar ea a fost transmisă prin releu, spuse Belsnor. E imposibil, pentru noi, să intrăm în legătură cu el.

— Nu crezi în rugăciune? întrebă Wade Frazer, pe un ton iritat.

Belsnor răspunse:

— Nu cred în rugăciunile amplificate prin intermediul electronicii. Chiar Specktowsky a fost de această părere; pentru a fi eficace o rugăciune trebuie să fie transmisă prin ansamblul de lumi divine astfel ca toate înfățișările să fie atinse.

— Îți sugerez, propuse Morley, să transmiți rugăciunea noastră comună atât de departe cât poți, prin intermediul razei de ghidaj. Dacă o putem proiecta la o sută cincizeci de mii de kilometri de aici, Divinității îi va fi mult mai ușor să o capteze, dată fiind gravitația care operează în proporție inversă față de puterea rugăciunii; altfel spus, dacă reușim să propulsăm rugăciunea la o anumită distanță de un corp planetar – și o sută cincizeci de mii de kilometri este o distanță rezonabilă – în acest caz există, matematic vorbind, destule șanse ca diverse înfățișări să o intercepteze. Specktowsky a menționat acest detaliu nu mai știu unde. Poate că la sfârșitul Cărții, într-o addendă.

Wade Frazer spuse:

— E împotriva legii Pământului... îndoiala în privința puterii unei rugăciuni, vreau să spun. E o violare a codului civil în vigoare, la toate nivelele și în toate sectoarele din Interplan Vest.

— Și ai de gând să faci un raport? întrebă ironic Ignatz Thugg.

— Nimeni nu se îndoiește de puterea rugăciunii, interveni Ben Tallchief privindu-l pe Frazer cu ostilitate. Suntem doar în dezacord asupra celei mai bune metode de a o utiliza. Se ridică. Am chef de un pahar, anunță el. La revedere.

Părăsi sala clătinându-se ușor.

— Bună idee, conveni Susie Smart. Cred că mă duc și eu să beau ceva. Se ridică adresând un zâmbet circular, lipsit de expresie. E îngrozitor, nu găsiți? Nu pot crede că generalul Treaton a montat toată chestia asta; există undeva o eroare. O pană electronică de care nu am aflat. Nu credeți?

— După câte știu, spuse Morley, generalul Treaton este o persoană cât se poate de onorabilă.

De fapt, nu auzise niciodată de generalul Treaton, dar

presupunea că asta era ceea ce trebuia spus ca să se liniștească puțin spiritele. Aveau cu toții nevoie de încurajare, iar ideea că generalul Treaton era un ins onorabil, nu putea să le facă decât bine. Trebuia să crezi în lucruri și ființe palpabile, nu numai în religie. Se dovedea a fi o necesitate vitală.

Doctorul Babble i se adresă lui Maggie Walsh:

— Cărui aspect al Divinității ne vom adresa în rugăciunea noastră?

— Dacă doriți ca timpul să se redesfășoare până în momentul care precede recrutarea noastră aici, răspunse ea, trebuie să-l alegem pe Psihomodelator. Dacă vrem ca Divinitatea să intervină în favoarea noastră ca să fim înlocuiți cu toții, atunci, în situația dată, trebuie să ne adresăm Mijlocitorului. Dacă dorim un ajutor individual ca să ieșim din necaz...

— Toți trei, spuse Bert Kosler cu o voce tremurândă. Să lăsăm Divinitatea să decidă ea însăși care entitate dorește s-o utilizeze.

— Poate că nu va dori să utilizeze nici una, interveni Susie Smart acră. Am face mai bine să luăm o hotărâre. Nu face și asta parte din arta rugăciunii?

— Da, recunoscu Maggie Walsh.

— Există o formulă, hotărî Wade Frazer. Trebuie să începem prin a spune: *Mulțumim pentru tot sprijinul și ajutorul pe care ni l-ai acordat în trecut. Nu dorim să te supărăm din nou, cu toate câte le ai pe cap, dar situația noastră este următoarea.* Se întrerupse, rămânând pe gânduri. Apoi îl consultă pe Belsnor: Care e de fapt situația? Dorim doar ca transmițătorul să fie reparat?

— Mai mult decât atât, se repezi Babble. Vrem să fim luați de aici și să nu mai auzim în vecii vecilor de Delmak-o.

— Dacă transmițătorul va funcționa, spuse Belsnor, putem să ieșim din încurcătura asta singuri. Își mușcă încheietura de la mâna dreaptă. Cred că trebuie să cerem piese de schimb pentru transmițător și să ne ocupăm singuri de rest. Cu cât ceri mai puțin într-o rugăciune, cu atât e mai bine. Nu asta se spune în Carte? întrebă el, întorcându-se spre Maggie Walsh.

— La pagina 158, răspunse Maggie, Specktowski declară: *Sufletul conciziunii – scurtul timp pe care-l avem ca să trăim –*

este înțelepciunea. În materie de artă a rugăciunii, înțelepciunea este invers proporțională cu lungimea.

Belsnor propuse:

— Să spunem simplu: *Călător-Rătăcitor-pe-Terra, ajută-ne* să găsim piese detașate pentru transmițătorul nostru.

— Ceea ce trebuie să facem, declară Maggie Walsh, este să-l rugăm pe domnul Tallchief să redacteze rugăciunea, din moment ce ultima pe care a făcut-o i-a fost ascultată. Va ști să aleagă cuvintele potrivite.

— Găsiți-l pe Tallchief, propuse Babble. Probabil că e pe cale de a-și scoate bagajele din navetă. Să se ducă cineva să-l cheme.

— Mă duc eu, se oferi Seth Morley.

Se ridică și ieși din sală, pășind în întunericul nopții de afară.

— A fost o idee foarte bună, Maggie, se auzi în urmă-i vocea lui Babble, iar spusele lui fură întărite de un murmur aprobator al tuturor celor de față.

Morley își urmă drumul cu precauție; era ușor să te pierzi într-un loc pe care, încă, nu-l cunoști. Ar fi trebuit, poate, să las pe altcineva să se ducă să-l caute pe Tallchief. Clădirea din fața lui avea o fereastră luminată. Poate e aici, gândi Seth Morley îndreptându-se în direcția ei.

Ben Tallchief își termină paharul, căscă, își mângâie mărul lui Adam, căscă din nou și se ridică greoi. E momentul să plec. Sper că o să reușesc să-mi găsesc naveta pe întunericul ăsta.

Ieși pe alee și se îndreptă în direcția în care presupunea că se află aparatele. De ce naiba nu era nici o lumină aici? se întrebă el înainte de a realiza că tovarășii săi avuseseră alte probleme decât grija iluminatului. Pana transmițătorului acaparase, pe bună dreptate, atenția tuturor. Dar de ce nu sunt cu ei acolo? Să-mi joc rolul de element component al grupului. Dar ăsta nici măcar nu era un grup: nu era decât o adunătură de individualități, aflate în conflict unele cu altele. Cu oameni de felul ăsta erai singur, fără rădăcini, fără fond comun. Se simți atras, din nou, de instinctul nomad din trecut și nu dori altceva decât să se miște; oriunde, în orice direcție. În acest moment cineva îl strigă: cineva care-l strigase chiar în clipa în care părăsise sala de conferințe ca să se ducă la locuința ce-i fusese

rezervată și care acum îl îmbia să-și caute naveta în întunericul din jur.

O formă vagă și întunecată se mișcă în fața lui și, desprinzându-se din obscuritatea mult mai puțin accentuată a cerului, silueta se contură:

— Tallchief?

— Da. Cine e?

Încercă să străbată întunericul cu privirea.

— Morley. M-au trimis să te caut. Vor să compui o rugăciune, pentru că a ta a fost ascultată acum câteva zile.

— Nu mai vreau să adresez nici o rugăciune, declară Tallchief cu violență strângând din dinți. Uită-te ce-a ieșit: închis aici cu voi. Nu spun asta ca să te jignesc; doar că... Își agită mâinile. A fost inuman și o cruzime să-mi împlinească această rugăciune, ținând cont de situația în care ne aflăm. Divinitatea ar fi trebuit să știe!

— Îți înțeleg sentimentele.

— De ce nu compui dumneata rugăciunea? L-ai întâlnit pe Călător; te vei descurca foarte bine.

— Nu sunt prea priceput la rugăciuni. Și nu l-am invocat pe Călător; el a fost cel care a venit la mine.

— Bei un pahar? propuse Tallchief. După asta, poate-mi dai o mână de ajutor să descarc bagajele.

— Trebuie să mă ocup de bagajele mele.

— O atitudine foarte cooperantă!

— Dacă mă ajutai întâi dumneata...

Tallchief îl întrerupse:

— Pe curând.

Își continuă drumul în întuneric, înaintând orbește, până ce se lovi de un obiect metalic. O navetă. Găsise locul. Acum trebuia doar s-o identifice pe a sa.

Se întoarse în loc. Nici urmă de Morley.

De ce nu m-o fi ajutat? Am nevoie de cineva care să-mi care lucrurile. Bun. Dacă reușesc să aprind luminile de aterizare ale aparatului, o să pot vedea. Localiză volantul care deschidea tambuchiul și-l deschise. Luminile de poziție se aprinseră în mod automat; acum vedea. Poate că e destul dacă-mi iau

hainele, articolele de toaletă și Cartea, hotărî el. O să citesc din Carte încercând să adorm. Sunt frânt; m-a dat gata pilotajul ăsta nenorocit, până în locul ăsta de rahat. Fără să mai vorbim de pana transmițătorului care a pus capac la toate!

De ce l-oi fi rugat să mă ajute? Nu-l cunosc, abia dacă am schimbat două vorbe. Să-mi car lucrurile, e treaba mea. O fi având și el problemele lui.

Apucă o cutie cu cărți și începu să le care în direcția – spera – a blocului de locuit. Trebuie să găsesc o lanternă, își spuse în timp ce bâjbâia prin întuneric. Fir-ar a dracului, am uitat să aprind luminile în cameră. Toate-mi merg pe dos. Mai bine m-aș duce la ceilalți. Nu, duc cutia asta, mai beau un pahar și poate că până atunci vor ieși, în sfârșit, nenorociții ceilalți din sală și mă vor ajuta.

Mormăia, simțindu-se cu sufletul la gură din pricina oboselii; înainta cu greu spre blocul de locuințe. Nici o lumină. Erau ocupați cu compunerea rugăciunii; cât mai adecvată! Gândindu-se la asta începu să râdă. Își vor petrece noaptea discutând, presupuse el, și râse din nou, dar de data asta cu furie și dezgust.

Își regăsi camera doar pentru că avea ușa lăsată deschisă. Intră, puse jos cutia cu cărți, suspină, se ridică, aprinse toate luminile... și rămase în picioare cercetând camera mică cu patul și comoda asortată. Patul nu-i plăcea; era mic și părea foarte tare. Fir-ar al naibii! înjură el așezându-se. Scoase mai multe cărți, cotrobăi prin cutie până ce găsi sticla cu coniac Peter Dawson; deșurubă dopul și bău direct din sticlă, dezgustat și amărât.

Prin ușa deschisă vedea cerul; stelele, pentru o clipă încețoșate de perturbațiile atmosferice, deveniră brusc strălucitoare. De cele mai multe ori era greu să le vezi limpede prin refracțiile provocate de atmosfera planetară.

O masă imensă, cenușie, se încadră în ușa deschisă, acoperind lumina stelelor. Umbra avea un tub ațintit spre el. Întrezări cocoșul armei cu lunetă. Ce naiba era asta? Căscă în zadar ochii, apoi auzi un *poc* slab, ca sunetul unui dop care sare. Umbra cenușie se dădu înapoi și stelele apărură din nou. Dar se

schimbaseră. Văzu două stele intrând în coliziune și formând o nová; aceasta se aprinse și apoi, sub ochii lui, începu încet să se stingă. Văzu lumina flăcării devenind din ce în ce mai palidă, dispărând în tenebrele nopții. Alte stele se răceau în același timp; deslușea metoda Demolatorului Formelor: aducerea stelelor în stadiul de jăratec strălucitor, apoi de praf de cenușă, stinse și tăcute. Un linţoliu de energie termică apăsa lumea, această lume mică și ciudată pe care n-o iubea și căreia nu-i cunoștea rostul.

Era în pragul morții, realiză el. Universul. Linţoliul termic se întindea din ce în ce mai atotcuprinzător, ca să se transforme apoi într-o perturbație atmosferică – atât; aceasta lumina cerul cu o lucire pâlpâitoare ca flacăra unei lumânări. Dar chiar această izbucnire termică era pe cale de a se epuiza. Ce ciudat și înfricoșător e totul. Se ridică și făcu un pas spre ușă.

Și acolo, drept și nemișcat, muri.

Îl găsiră un ceas mai târziu. Seth Morley, în picioare, alături de soția lui, se afla la marginea grupului înghesuit în încăperea strâmtă. Nu se putu împiedica să gândească: *S-a întâmplat ca să-l împiedice să ne ajute; să-l împiedice să compună rugăciunea.*

— Este vorba despre aceeași forță care ne-a dat gata transmițătorul, spuse Ignatz Thugg.

Știau, știau că dacă Tallchief ar fi formulat rugăciunea, ea ar fi trecut. Chiar și fără relee.

Toți aveau fețele înspăimântate și cenușii, remarcă Seth Morley. Chipurile lor, în lumina slabă a încăperii, păreau de piatră. Ca cele ale idolilor de acum câteva milenii. Timpul se închide peste noi. E ca și cum viitorul ne-ar scăpa. Nouă tuturor, nu numai lui Tallchief.

— Babble, poți face o autopsie? întrebă Betty Jo Berm.

— Într-o oarecare măsură, da.

Doctorul Babble se așezase alături de trupul lui Tallchief, atingându-l în diferite locuri. Nici o urmă de sânge. Nici o urmă de rană. Moartea părea naturală: un accident cardiac, de pildă. Sau, poate, ar fi putut fi ucis de un pistol termic, de la mică distanță... dar în acest caz ar trebui să aibă urme de arsură.

Descheie nasturii cămășii ca să-i examineze pieptul.

— S-ar putea ca unul dintre noi s-o fi făcut. E o posibilitate pe care n-ar trebui s-o neglijăm.

— *Ei* au făcut-o, decretă Maggie Walsh.

— Posibil, spuse Babble. O să fac tot ce pot. Doctorul își îndreptă bărbia, rând pe rând, spre Thugg, Wade Frazer și Glen Belsnor. Ajutați-mă să-l duc la infirmerie; o să-i fac autopsia imediat.

— Nici măcar nu-l cunoaștem, constată Mary.

— Cred că sunt ultimul care l-a văzut în viață, murmură Seth Morley. Voia să-l ajut să-și transporte lucrurile. I-am promis că o voi face mai târziu, când voi avea timp. Părea prost dispus; am încercat să-l fac să înțeleagă că avem nevoie de el să compună rugăciunea, dar nu l-a interesat. Nu se gândea decât la bagajele lui.

Resimțea un acut sentiment de culpabilitate. Poate că dacă l-ar fi ajutat, ar fi rămas în viață. Babble are dreptate; poate că e vorba de o criză de inimă provocată de efortul de a căra cutii prea grele. Dădu cu piciorul în cutia plină de cărți întrebându-se dacă asta fusese cauza accidentului – cutia grea și refuzul său de a-l ajuta. M-a rugat și eu nu l-am ajutat, regretă el.

— Nu ai remarcat nimic care să ne permită să presupunem o sinucidere? întrebă doctorul Babble.

— Nu.

— Foarte ciudat, spuse doctorul dând din cap obosit. Bun, hai să-l ducem la infirmerie.

Capitolul 6

Cei patru bărbați transportară trupul lui Tallchief prin clădirea întunecată. Vântul rece îi făcea să se înfioare, punându-i, față în față, cu dușmănoasa planetă Delmak-o... cu prezența ostilă care îl ucisese pe Tallchief.

Babble aprinse luminile. Îl culcară pe Tallchief pe o masă înaltă, acoperită cu metal.

— Cred că ar trebui să mergem fiecare în camerele noastre și să rămânem acolo până la terminarea autopsiei, spuse Susie Smart tresărind ca dintr-un somn.

Wade Frazer interveni.

— Ar fi mai bine să rămânem împreună până ce doctorul își va face raportul. Și mai cred că în aceste împrejurări și după această teribilă întâmplare care ne-a întristat pe toți, ar trebui să alegem de îndată un șef, un bărbat energic, care să facă din noi un grup sudat, așa cum nu am fost până acum. Sunteți de acord?

După câteva clipe de tăcere apăsătoare, Glen Belsnor răspunse:

— De acord.

— Putem să votăm în mod democratic, propuse Betty Jo Berm. Dar trebuie să ne luăm unele precauțiuni. Făcea eforturi să-și găsească cuvintele. Nu trebuie să dăm puteri absolute unui șef. Și trebuie să avem posibilitatea să-l înlocuim printr-un nou vot, în cazul în care nu suntem mulțumiți de el. Adică, pe timpul cât se află în fruntea noastră, trebuie să ne supunem... și... el nu trebuie să se dovedească slab. Dacă e prea slab, vom continua să fim ceea ce suntem în prezent: un grup de indivizi care nu reușesc să fie solidari, nici măcar în fața morții.

— Să mergem în sala de conferințe, hotărî Tony Dunkelwelt. Vom putea vota imediat, nu e nevoie să mai așteptăm. S-ar putea să mai moară cineva, înainte de a apuca să ne alegem un șef.

În grup, abătuți, ieșiră din clădirea infirmeriei și se îndreptară spre sala de conferințe. Transmițătorul era branșat; toți îi auziră

bâzâitul, de îndată ce intrară în încăpere.

— O maşinărie atât de mare şi complicată, spuse Maggie Walsh privind-o, şi atât de inutilă.

— Nu crezi că ar fi cazul să ne înarmăm? întrebă Bert Kosler trăgându-l de mânecă pe Morley. Dacă cineva încearcă să ne omoare...

— Să aşteptăm rezultatul autopsiei, îl întrerupse Seth Morley.

Wade Frazer declară cu un aer profesoral în timp ce se aşeza:

— Să votăm prin ridicare de mâini. Fiecare să rămână la locul său, în timp ce voi striga numele şi voi număra voturile. Toată lumea este de acord?

Avea în voce o urmă de sarcasm care-i displăcu foarte tare lui Seth Morley.

Ignatz Thugg strigă:

— Nu o să reuşeşti, Frazer. Oricât de tare ai dori. Nimeni, din cei de faţă, nu o să se lase condus de tine.

Se lăsă să cadă pe scaun, îşi încrucişă picioarele şi-şi aprinse o ţigară.

În timp ce Frazer citea numele şi nota voturile, mulţi îşi făceau propriile însemnări. Nu au încredere în Frazer, trase concluzia Seth Morley. Şi nu-i blama pentru asta.

— Persoana care se află în frunte, anunţă Frazer după ce totul se termină, este Glen Belsnor.

Trânti foaia pe masă râzând grosolan.

Ca şi când, gândi Morley, ne-ar spune: hai, băgaţi-vă capul în laţ. Sunteţi liberi să vă bateţi joc de viaţa voastră. Dar alegerea lui Belsnor i se părea bună; el însuşi, atât de puţin cât îl cunoştea, votase pentru electrotehnician. I se părea în regulă în ciuda insatisfacţiei pe care o afişa Frazer. Şi, judecând după murmurul de uşurare care străbătu asistenţa, majoritatea era de aceeaşi părere.

— În aşteptarea raportului doctorului Babble, propuse Maggie Walsh, am putea să ne rugăm pentru sufletul lui Tallchief, ca să intre în veşnicie.

— Să citim pasajul din Carte, spuse Betty Jo Berm. Scoase exemplarul ei din buzunar şi i-l pasă lui Maggie Walsh. Citeşte la pagina 70, unde e vorba despre Mijlocitor. Lui dorim să ne

adresăm, nu?

Maggie Walsh începu să spună cuvintele pe care le cunoșteau cu toții. *A intrat în istorie Mijlocitorul, oferindu-se drept jertfă pentru ca Blestemul să fie anulat. Mulțumită de învierea creațiunii Sale, prin această întruchipare a chipului Său, prin această dovadă a măreței Sale victorii – cu toate că parțială – Divinitatea a murit înainte de a se arăta, din nou, în semn de triumf asupra Blestemului, și deci a morții, pentru a se întoarce după aceea, străbătând prin cercuri concentrice, până la Dumnezeu însuși.* Și aș mai adăuga acest pasaj care mi se pare foarte potrivit: *Apropiata – și ultima – perioadă este Ziua Judecății, când cerurile se vor răsuci ca pergamentul și când fiecare vietate – deci toate creaturile, atât oamenii cât și organismele humanoide non terestre – se vor împăca cu Divinitatea originară, adică ființa unică și sursa a toate (dar nu, poate, și cu Demolatorul Formelor).* Se întrerupse o clipă apoi ceru: repetați cu toții după mine cu voce tare, sau doar în gândul vostru.

Ridicară cu toții capul, privind în sus, așa cum se cuvenea, ca să fie mai ușor auziți de către Divinitate.

— Nu-l cunoaștem foarte bine pe domnul Tallchief.

Cu toții, în cor, repetară:

— Nu-l cunoaștem prea bine pe domnul Tallchief.

— Dar ni s-a părut un om de treabă.

Repetară, în cor:

— Dar ni s-a părut un om de treabă.

Maggie ezită, se gândi o clipă, apoi reluă:

— Scoate-l din timp și fă-l nemuritor.

— Scoate-l din timp și fă-l nemuritor.

— Redă-i forma pe care a avut-o inițial, înainte de a fi atins de Demolatorul Formelor.

Începură cu toții:

— Redă-i forma pe care... apoi se opriră. Doctorul Babble intrase foarte tulburat.

— Trebuie să terminăm rugăciunea, stărui Maggie.

— O să o terminați altădată, o repezi doctorul Babble. Am putut determina cauza decesului. Consultă mai multe notițe pe

care le ținea în mână. Cauza morții: vastă inflamare a bronhiilor datorată unei creșteri anormale a histaminei în sânge provocând obstrucționarea traheei; cauza imediată a morții a fost sufocarea provocată de o seamă de substanțe alergizante. A fost mușcat de către o insectă sau s-a frecat de o plantă care-și descărca fuzilele. O insectă sau o plantă, cu înmagazinare de substanță, la care era alergic în cel mai mare grad. Aduceți-vă aminte de starea de rău a lui Susie Smart, în prima săptămână de la sosire, după ce a atins urzicile de pe această planetă. Și Kosler. Făcu un gest spre bătrân. Dacă n-ar fi venit să mă consulte de urgență, ar fi fost și el mort. În ce-l privește pe Tallchief, șansele au fost împotriva noastră; a ieșit singur, în plină noapte. Nimeni nu a fost de față atunci când soarta l-a lovit. A murit singur; cred că l-am fi putut salva, dacă am fi fost lângă el.

Roberta Rockingham, cu o cuvertură pe genunchi, zise, după o clipă de tăcere:

— Ei bine, e mult mai încurajator decât am sperat. Se pare că nimeni nu dorește să ne omoare... ceea ce e grozav, nu credeți?

Îi privi pe rând, ațintind urechea pentru a prinde vreun cuvânt, în cazul în care cineva ar fi dorit să i se adreseze.

— Evident, spuse Wade Frazer cu o voce care părea că vine de departe și cu o strâmbătură ce-i era proprie.

— Babble, interveni Ignatz Thugg, am votat în lipsa dumitale.

— Dumnezeule mare, strigă Betty Jo Berm. Adevărat. Trebuie, oare, s-o luăm de la început!

— Ați ales un șef? întrebă Babble. Fără să mă consultați? Cine a fost desemnat?

— Eu, spuse Glen Belsnor.

— În ceea ce mă privește, declară Babble într-un târziu, sunt de acord cu Glen.

— Avea trei voturi în plus, precizează Susie Smart.

Babble dădu aprobator din cap:

— Am spus că mie îmi convine!

Seth Morley se postă în fața lui Babble:

— Ești sigur în ceea ce privește cauza decesului?

— Fără nici un dubiu. Am echipamentul necesar pentru a...

— Ai găsit urma unei înțepături de insectă?

— De fapt, nu...

— O rană, pe care ar fi putut-o lăsa o plantă?

— Nici măcar, spuse Babble, dar nu asta este esențial. Unele insecte de aici sunt atât de mici încât pișcăturile lor nu sunt vizibile decât la microscop. Mi-ar trebui zile întregi ca să le identific.

— Dar ești sigur de ceea ce spui? interveni Belsnor apropiindu-se la rându-i.

— Absolut! răspunse Babble, dând cu hotărâre din cap.

— Știi ce ar însemna o eroare din partea dumitale?

— Explică-te.

— Dar, bine, Babble, se repezi Susie Smart, sare în ochi! Dacă cineva încearcă în mod deliberat să ne omoare, suntem în primejdie să împărtășim soarta lui Tallchief. Dar dacă l-a înțepat o insectă...

— Tocmai, preciză Babble. L-a înțepat o insectă. Avea urechile roșii de indignare. Doar nu credeți că sunt la prima mea autopsie? Că nu sunt capabil să mă servesc de instrumentele pe care le-am manipulat timp de o viață? O fulgeră cu privirea pe Susie Smart.

— Haide, Babble! încercă Tony Dunkelwelt să liniștească spiritele.

— Adresează-te cu apelativul doctorul Babble, te rog! ripostă doctorul.

Nimic nu s-a schimbat își spuse Morley. Am rămas niște indivizi antagonici. Și această situație ne-ar putea distruge. Poate deveni cauza nenorocirilor noastre.

— Mă simt ușurată, declară Susie Smart venind alături de el și de Mary. Am impresia că devenim paranoici, imaginându-ne că cineva vrea să ne omoare...

Gândindu-se la Tallchief – și la ultima sa întâlnire cu el – Morley nu simțea că ar putea împărtăși ușurarea încercată de domnișoara Smart.

— A murit un om, îi reaminti el.

— Abia dacă-l cunoșteam. De fapt, nu știam nimic despre el.

— Exact. Nu aveam nimic de împărțit cu el. De aceea, poate, mă simt atât de vinovat.

— A murit din pricina unei insecte, ţinu să precizeze Mary.

— Haideţi să ne terminăm rugăciunea, încheie discuţia Maggie Walsh.

Seth Morley îi spuse că pentru a putea lansa rugăciunea, cu toate doleanţele lor, aveau nevoie de proiectarea ei la o distanţă de o sută cincizeci de mii de kilometri faţă de planetă, şi pentru o astfel de treabă nu se puteau lipsi de asistenţă electronică. De ce? Dar ştiu foarte bine care este răspunsul. Această nouă rugăciune era lipsită de importanţă pentru că nimeni nu urma să o audă. Era o simplă ceremonie. Cealaltă rugăciune fusese cu totul altceva. Am dorit să obţinem ceva pentru noi, nu pentru Tallchief. Se simţea teribil de abătut.

— Pe curând, îi şopti el lui Mary. Mă duc să despachetez lucrurile pe care le-am scos din navetă.

— Nu te du în parcarea în care se află navetele, îi recomandă Mary. Nu înainte de ziua de mâine... să avem timp să găsim planta otrăvitoare, sau insecta care...

— Bine, nu o să mă duc acolo, fu de acord Morley. Mă duc în camera noastră, direct.

Părăsi sala de conferinţe şi, o clipă mai târziu, după ce traversă spaţiul deschis, urcă scările galeriei care înconjura blocul de locuinţe.

O să consult Cartea. Cotrobăi prin cutii până ce-şi găsi exemplarul din *Cum am înviat din morţi în timpul meu liber, aşa cum şi voi puteţi s-o faceţi.* Morley se aşeză, cu volumul pe genunchi, cu ambele mâini cuprinzând coperţile. Ridicând fruntea, puse întrebarea: Ce anume l-a ucis pe Ben Tallchief?

Apoi, cu ochii închişi, deschise Cartea la întâmplare, puse arătătorul pe un loc anume din pagină. Deschise ochii. Degetul se afla pe cuvintele: *Demolatorul Formelor.*

Asta nu spunea mare lucru. Nu exista moarte care să nu se datoreze deteriorării formelor, provocate de Demolatorul Formelor! Cu toate astea i se făcu frică.

Nu părea a fi vorba despre o insectă sau despre o plantă. Era vorba despre cu totul altceva!

Cineva bătu în uşă.

Ridicându-se cu lehamite, merse spre ușă cu pași înceți; fără să deschidă, trase perdeaua ca să privească în noapte, prin fereastra mică. Cineva se afla pe galerie, o persoană scundă, cu păr lung, pulover mulat pe corp, fustă strâmtă și cu picioarele goale. Susie Smart îmi face o vizită. Deschise.

— Salut, spuse ea veselă, cu fața toată numai zâmbet. Pot intra ca să stăm puțin de vorbă?

O duse spre locul unde lăsase Cartea.

— Încercam să descopăr ce l-a ucis pe Tallchief.

— Și care a fost răspunsul?

Se așeză încrucișându-și sub ea picioarele goale. Se aplecă să citească pasajul pe care el pusese degetul.

— Demolatorul Formelor, citi ea cu voce calmă. Dar întotdeauna este vorba despre Demolatorul Formelor!

— Cred, totuși, că acum are un sens aparte.

— Nu crezi că e vorba despre o insectă?

Făcu un semn cu capul că nu, nu credea asta.

— Nu ai nimic de băut? întrebă Susie. Nici măcar ceva dulce?

— Demolatorul Formelor ne pândește; e pe-aici pe-aproape.

— Mă înspăimânți.

— Da, spuse el, asta și vreau. Trebuie neapărat să transmitem o rugăciune până la releele galactice. Fără ajutor din afară, nu o să putem supraviețui.

— Călătorul nu are nevoie de rugăciuni ca să ni se arate, precizează Susie.

— Am o bucată de ciocolată *Baby Ruth.* Poți s-o mănânci.

Căută într-un sac care-i aparținea lui Mary, o găsi și i-o oferi.

— Mulțumesc, spuse ea, rupând ambalajul la unul din capete.

El reluă:

— Cred că suntem condamnați.

— Suntem, dintotdeauna. Este esența existenței noastre.

— Vreau să spun că suntem condamnați pe loc! Nu într-un sens abstract... nu cum am fost condamnați, Mary și cu mine, când am vrut să ne îmbarcăm la bordul lui *Morbid Chicken.* Vreau să spun: *Mors certa, hora incerta!* E o mare diferență între faptul că știi că vei muri cândva și faptul că ești conștient că

moartea va veni imediat, în cursul orelor care urmează.

— Soția dumitale este seducătoare.

Morley suspină.

— De când sunteți căsătoriți?

Susie îl privea cu intensitate.

— De opt ani.

Susie Smart se ridică cu vioiciune.

— Vino la mine. Vino... aici e trist...

Îl apucă de mână și-l trase după ea cu autoritate, încât el se trezi urmând-o.

Trecură prin fața multor uși până se opriră în fața camerei lui Susie. Fata deschise, ușa care nu era încuiată, și-l introduse într-un univers de lumină și căldură. Are dreptate, e foarte plăcut la ea. Oare și camera noastră va arăta, odată, ca asta? se întrebă el privind reproducerile de pe pereți, draperiile, plantele din care izbucneau flori multicolore.

— E foarte frumos aranjat, spuse.

Susie închise ușa, trântind-o.

— Asta e tot ce găsești de spus? Mi-a trebuit o lună ca s-o aranjez.

— Păi ăsta e cuvântul pe care l-ai folosit chiar tu.

Fata începu să râdă:

— E dreptul meu să vorbesc astfel, dar tu ai putea să te arăți ceva mai entuziasmat!

— În regulă. E superb!

— Așa e mai bine.

Se așeză în fața lui pe un scaun îmbrăcat în negru, se rezemă de spătar, își frecă mâinile cu entuziasm fixându-l cu atenție.

— Aștept, spuse.

— Aștepți, ce?

— Să-mi faci propuneri.

— Adică?

Susie declară simplu:

— Sunt târfa coloniei. Cred că ți s-a sculat doar privindu-mă. Nu ești la curent cu treburile astea?

— Abia am sosit, se eschivă.

— Dar cineva trebuie să-ți fi spus.

— Dacă cineva mi-ar fi spus, i-aș fi pocit mutra!

— Dar ăsta e adevărul.

— Cum așa?

— Doctorul Babble mi-a explicat că treaba asta se întâmplă datorită unui dereglaj din creierul meu.

Morley exclamă:

— Babble ăsta! Știi ce a spus despre întâlnirea mea cu Călătorul? A susținut că tot ce am povestit este o invenție!

— Doctorul Babble este o persoană malefică. Îi place să distrugă oameni și lucruri.

— Dacă știi atât de multe despre el, atunci n-ar trebui să crezi nimic din ce spune.

— Dar el a explicat doar *de ce* sunt eu așa. Și eu asta sunt! M-am culcat cu toți bărbații din colonie, în afară de Wade Frazer. Scutură capul cu o strâmbătură. E un individ scârbos.

Curios, Morley întrebă:

— Ce a spus Frazer despre tine? La urma urmei, este psiholog... sau pretinde că e.

— A spus că... fata privi fix tavanul, mușcându-și buza de jos... sunt în căutarea arhetipului patern. Asta ar fi spus Jung. Îl cunoști pe Jung?

— Da, spuse el, cu toate că nu-i cunoștea decât numele, nimic mai mult. Jung, aflase el, avusese contribuții însemnate în ce privește apropierea dintre intelectuali și religie... dar cu asta, cunoștințele lui Seth Morley se terminau.

— Jung crede că atitudinea noastră față de mama și tatăl real sunt proiecții, încarnări ale arhetipurilor feminin și masculin. De pildă, există tatăl rău și tatăl bun, ca și tatăl demolator... și asta e valabil și pentru femei. Mama mea era tipul de mamă rea, ceea ce a făcut ca întreaga mea energie psihică să se îndrepte spre tatăl meu.

— Hmmm, făcu Morley.

Brusc, începu să se gândească la Mary. Nu că i-ar fi fost frică de ea, dar oare ce ar gândi negăsindu-l în camera lor? Sau dacă, Doamne ferește, l-ar găsi aici, în compania lui Susie Dumb, care – după propria-i mărturisire – era târfa coloniei?

Susie întrebă:

— Crezi că actul sexual e impur?

— Uneori, răspunse el mașinal, gândindu-se în continuare la nevasta lui. Inima îi bătea puternic în piept și-și simțea pulsul accelerat. Specktowsky nu se exprimă prea clar în Carte, mormăi el.

— Vino să te plimbi cu mine, îi spuse Susie.

— Acum? Eu? De ce?

— Nu acum. Mâine, de îndată ce se va lumina de ziuă. O să te duc în afara taberei ca să vezi adevărata Delmak-o. Acolo unde creaturi ciudate se mișcă ușor încât abia le poți întrezări cu coada ochiului... acolo unde e Edificiul.

— Aș dori să văd Edificiul!

Și nu mințea. Brusc, femeia se ridică.

— E mai bine să pleci, Seth Morley.

— De ce? întrebă el tulburat.

— Pentru că dacă rămâi aici, seducătoarea ta soție o să ne găsească și o să facă un scandal de zile mari, deschizând astfel drumul Demolatorului Formelor care pândește afară – așa cum singur ai spus – ca să ne termine pe toți.

Râse în hohote, arătându-și dinții albi și perfecți.

— Mâine o să poată veni și Mary cu noi? întrebă el.

— Nu, scutură ea din cap. Numai tu. De acord?

Bărbatul ezită, năpădit de un val de gânduri care-l trăgeau în direcții opuse.

— O să încerc să vin, spuse el în sfârșit.

— Fă tot posibilul. Aș vrea să-ți arăt locurile, formele de viață, toate lucrurile pe care le-am descoperit până acum.

— Sunt frumoase?

— Nu... nu prea. Nu toate. De ce mă privești astfel? Mă faci să mă simt stânjenită.

— Cred că ești puțin cam nebună.

— Vorbesc fără ascunzișuri, asta-i tot. Spun: un bărbat este mijlocul prin care sperma se poate răspândi. E specific pentru o gândire practică.

Seth Morley declară:

— Nu cunosc mare lucru din demonstrațiile lui Jung, dar nu-mi amintesc să fi...

Tăcu. Ceva se mișcase în apropiere. O umbră, prinsă cu colțul ochiului.

— Ce s-a întâmplat, întrebă Susie Smart.

Se întoarse cu repeziciune și, de data asta, văzu cu limpezime *lucrul*. Pe bufet, un mic obiect cenușiu, pătrat, care înainta centimetru cu centimetru; care apoi se opri, ca și când s-ar fi simțit privit.

Din doi pași, Seth Morley ajunse lângă obiect și-l apucă, strângându-l în pumn.

— Nu-l distruge, strigă Susie. E inofensiv. Hai, dă-mi-l mie.

Întinse mâna. Împotriva voinței sale, bărbatul deschise pumnul.

Obiectul pe care-l ținea în palmă semăna cu un mic edificiu.

— Da, aprobă Susie, văzându-i expresia de pe chip. Provine de la Edificiu. Un fel de progenitură, presupun. În orice caz, este copia exactă a Edificiului, dar miniaturizată. Îi luă obiectul din palmă, îl examină o clipă, apoi îl puse la loc, pe bufet. E viu, adăugă ea.

— Am văzut...

Cât timp îl ținuse în mână, simțise că e plin de viață; îi simțise presiunea în palmă, căldura în degetele printre care încercase să scape.

— Sunt peste tot, continuă Susie. Acolo. Făcu un gest vag cu brațul. Poate că mâine o să găsim unul și pentru tine.

— Nu țin neapărat, se feri el.

— O să vrei, după ce vei sta mai mult timp aici.

— De ce?

— Pentru că îți pot ține companie, presupun. Sparg monotonia. Îmi amintesc că, puștoaică fiind, am găsit în grădina noastră, o broască de pe Ganymede. Era atât de frumoasă și atât de viu colorată, cu părul lung, atât de fin...

— Și dacă e *lucrul* care l-a ucis pe Tallchief? sugeră Morley.

— Glen Belsnor a prins un specimen ca să-l disece, acum câteva zile, explică Susie. A spus că... Rămase puțin pe gânduri. Pe scurt, e inofensiv. Ce mi-a mai spus era în jargon electronic; n-am prea înțeles mare lucru.

— Crezi că știe ce vorbește?

— Da, aprobă ea cu vigoare.

Seth Morley declară:

— Știi... avem un șef grozav. Dar poate că nu chiar așa de bun cum ne închipuim, gândi el.

— Ne băgăm în pat? întrebă Susie.

— Ce?

— Vreau să mă culc cu tine. Nu pot judeca un bărbat înainte de a mă culca cu el.

— Și femeile?

— N-am chef să le judec. Dar ia spune, doar nu crezi că mă culc și cu femei! Nu sunt o depravată. Asta se potrivește cu Maggie Walsh. E lesbiană, știi. Sau nu știi?

— Nu văd ce importanță poate avea treaba asta. Și nici ce legătură are asta cu noi. Se agita foarte stânjenit. Susie, îndrăzni el, ar trebui să vezi un psihiatru.

Își aminti, brusc, ce-i spusese Călătorul în kibuțul *Tekel Phares*. Poate că toți avem nevoie de un psihiatru. Dar nu de Wade Frazer. Nu el e în stare să ne ajute. Nici vorbă!

— Nu vrei să te culci cu mine? Ți-ar place, în ciuda codelilor tale. Sunt expertă. Știu o mulțime de trucuri. Lucruri de care nici nu ai auzit, fac pariu. Le-am inventat eu!

— În cursul anilor tăi de practică?

— Da, aprobă ea. Am început de la doisprezece ani.

— ... Nu!...

— Oh, ba da! spuse Susie luându-l de mână.

Bărbatul descifră pe fața ei un soi de disperare, ca și când pentru ea ar fi fost o chestiune de viață și de moarte. Îl atrase spre ea, cu forță; el se dădu înapoi, dar ea încerca din toate puterile, ca să-l rețină.

Susie Smart simți bărbatul desprinzându-se de ea. Ce vigoare!

— Cum de ești atât de puternic? îl întrebă cu respirația tăiată.

Avea senzația că abia mai poate respira.

— Am cărat opt ani piatră, spuse el surâzând.

Îl doresc. E puternic, e mare, e rău... ar putea să mă facă bucăți. Dorința de a-l simți în ea, creștea.

— Te doresc, spuse ea cu o voce răgușită, și o să te am. Culcă-te peste mine ca să mă aperi de lumină și să mă împiedici să

văd. Nu vreau să mai văd nimic. Vino și lasă-te greu peste mine. Arată-mi ce poți; fă-mă să te simt, gol, fără veșminte.

Își duse mâinile la spate și-și descheie sutienul. Și-l scoase și, cu îndemânare, se strecură din încorsetarea puloverului strâmt, pe care-l puse cu grijă pe un scaun. Bărbatul râse.

— De ce râzi? îl întrebă ea.

— Ce fată ordonată. Îl aranjezi pe un scaun în loc să-l arunci pe jos.

— Ticălosule, îl repezi Susie, știind că-și bate joc de ea; ca toți ceilalți. O să te am, repetă ea gemând și agățându-se de el.

Reuși să-l determine să facă câțiva pași, împleticiți, în direcția patului.

— Hei, destul! protestă el.

În aceeași clipă reuși să-l răstoarne pe pat. Îl ținu culcat, înfigându-i un genunchi în pântec și, cu rapiditate, cu o mână expertă, își desfăcu fusta și o făcu să alunece pe jos.

— Vezi? Nu mai sunt ordonată!

Apoi se repezi peste el imobilizându-l cu ambii genunchi.

— Nu sunt o obsedată, spuse ea gâfâind în timp ce-și scotea și chiloții. Apoi începu să descheie nasturii de la cămașa lui. Un nasture smuls se rostogoli și căzu pe podea. Femeia râse. Se simțea grozav! Momentele astea o excitau întotdeauna... era faza finală a unei vânători, vânătoare de animale mari, care miros a sudoare, a tutun și a spaimă. De ce le-o fi frică de mine? Așa se întâmpla mereu... și ea sfârșise prin a se obișnui. De fapt, îi plăcea!

— Lasă-mă să plec, gâfâi el, încordându-se să scape de sub greutatea femeii. Efort zadarnic. Alunecoasă ca un șarpe, mama mamii dracului, gândi el în timp ce ea îi cuprinse capul între genunchii puternici.

— Pot să te fac să te zvârcolești de plăcere, știi?

Astea erau cuvintele pe care le spunea întotdeauna, și câteodată foloseau: bărbatul ceda în fața bucuriilor promise. Hai, vino, spuse ea gemând, implorându-l.

Ușa încăperii se deschise. Instinctiv, imediat, se desprinse din brațele bărbatului, se ridică gâfâind și sări din pat cu privirea fixată pe silueta din cadrul ușii. Mary Morley. Nevasta lui. Susie

se repezi la haine; era situația pe care n-o putea suferi și era furioasă.

— Ieși afară, urlă ea cu o voce gâtuită. Ieși din camera mea!

— Seth! exclamă Mary Morley cu o voce ascuțită. Ce te-a apucat? *Cum poți face așa ceva?*

Se îndreptă spre pat, cu fața foarte palidă.

— Doamne Dumnezeule! făcu Morley ridicându-se în șezut, pe pat, trecându-și mâna prin păr. Fata asta e nebună, spuse el plângăreț. Nu am nici o vină; am încercat să plec. Doar mă crezi, nu? E clar că am vrut să plec!

Vorbind repezit, cu un ton ascuțit, Mary țipă:

— Dacă ai fi vrut să pleci ai fi plecat.

— Nu, spuse el implorator. Adevărat, jur! M-a pus jos, dar tocmai eram pe cale să-i scap. Dacă nu veneai, aș fi reușit.

— O să te omor, șuieră Mary Morley.

Se învârtea prin cameră ca un animal în cușcă, căutând un obiect cu care să-l lovească. Susie știa la ce se putea aștepta; mai văzuse ea de-astea! Mary găsi un vas, îl apucă, se propti de bufet, cu pieptul agitat de o respirație gâfâită, cu fața spre soțul ei. Ridică vasul cu un gest brusc îndoind brațul spre spate...

Pe bufet, miniatura Edificiului făcu să alunece un panou minuscul. Apăru o mică țeavă. Mary nu o văzu, dar Susie și Seth o văzură.

— Atenție! urlă Seth Morley apucând-o pe soția lui de mână. O trase brusc spre el. Vasul se sparse pe podea. Țeava pivotă, ochind din nou. Brusc, din țeavă ieși o rază orientată înspre Mary Morley. Susie, râzând, se dădu repede la o parte, în afara direcției de acțiune a razei.

Arma nu o nimeri pe Mary. Pe perete apăru o gaură prin care aerul tare și rece al nopții pătrunse în încăpere. Mary se împiedică și făcu un pas în lături.

Seth Morley se repezi în baie, dispăru o clipă apoi reapăru, ca o furtună, cu un pahar de apă în mână. Se repezi la bufet și vărsă apa peste replica Edificiului. Țeava încetă să se mai rotească.

— Cred că l-am dat gata! gâfâi Seth ca un astmatic cu respirația scurtă și greoaie.

O pală de fum cenușiu se ridica din construcția minusculă. Aceasta emise un sunet ca o bolboroseală, apoi dădu drumul unui lichid gras, scârbos, care se amestecă cu balta de apă din jur. Construcția miniaturizată tresări, se învârti, apoi căzu fără viață. Seth Morley făcuse ce trebuia: Edificiul era mort.

— L-ai omorât, strigă Susie cu un ton acuzator.

Seth Morley mormăi:

— Asta l-a omorât pe Tallchief.

— A încercat să mă omoare și pe mine? întrebă Mary încet.

Privi în jurul ei cu un aer dezorientat, nesigur; nu mai rămăsese nimic din furia ei. Se așeză cu grijă, palidă, ațintind miniatura cu o privire moartă.

— Hai să plecăm de-aici.

Seth Morley i se adresă lui Susie:

— Trebuie să-l punem în temă pe Glen Belsnor.

Luă cu grijă micul obiect inert și, ținându-l în palmă, îl contemplă îndelung.

— Mi-au trebuit trei săptămâni ca să-l dresez, protestă Susie. Acuma o să trebuiască să găsesc altul pe care să-l îmblânzesc. Simți cum urcă în ea furia. Ce-ai făcut! mai spuse ea adunându-și în grabă hainele de pe jos.

Seth și Mary Morley se îndreptară spre ușă. Cu brațul în jurul umerilor soției sale, Seth o conducea spre ieșire.

— Duceți-vă dracului! urlă Susie. Apoi, pe jumătate îmbrăcată, se luă după ei. Și mâine? îl întrebă pe Seth. O să mergem la plimbare? Vreau să-ți arăt...

— Nu, o întrerupse el sec. Se întoarse și o privi cu chipul întunecat. Chiar n-ai înțeles ce s-a petrecut?

— Știu ce *era* să se întâmple.

— Chiar trebuie ca cineva să moară pentru ca să te trezești?

— Nu, murmură ea încurcată. Nu-i plăcea privirea lui dură. Bun, zise, dacă jucăria asta contează așa de mult pentru tine...

— Jucăria?... spuse el ironic.

— Jucărie, repetă ea. Ei bine, asta dovedește că ești într-adevăr interesat de lucrurile care există aici. Nu înțelegi? Nu e decât un model redus al Edificiului. Nu vrei să-l vezi? Eu l-am văzut și încă de foarte de aproape. Cunosc chiar inscripția de

deasupra porţii. Nu uşa de serviciu, ci cealaltă, cea prin care...

— Ce spune inscripţia aia?

Susie se încăpăţână:

— Vii cu mine? se întoarse spre Mary Morley, forţându-se să fie amabilă: Poţi să vii şi tu. Veniţi amândoi.

— Nu cred că ai nevoie de prezenţa mea, răspunse Mary; şi e foarte uşor de bănuit de ce.

Dar soţia lui Seth avea o expresie lipsită de viaţă, înspăimântată ca şi cum raza energetică ce ţâşnise din *obiect* lăsase în urmă o teroare fără nume.

Seth Morley reluă:

— Ce fel de inscripţie? Ce scria?

După o scurtă pauză, Susie spuse:

— Un singur cuvânt: *Fuckery*.

— Şi ce înseamnă?

— Nu ştiu. Dar găsesc că e un cuvânt fascinant, nu? Poate că, împreună, vom reuşi să intrăm. Am fost până aproape de zid. Dar nu am zărit nici o poartă în zidul lângă care mă aflam şi mi-a fost frică – nu prea ştiu de ce – să trec prin intrarea principală.

Fără un cuvânt, Seth Morley îşi conduse nevasta buimacă, afară, în noaptea neagră. Susie rămase singură, pe jumătate goală, în mijlocul camerei.

— Scârbă! strigă ea în urma femeii care ieşise.

Dar cei doi îşi urmară calea şi se făcură curând nevăzuţi.

Capitolul 7

— Nu-ți fă iluzii, declară Glen Belsnor. Dacă *spanacul* ăsta a tras asupra soției tale este din pricină că fata aia, Susie Smart sau Dumb – la alegere – a decis astfel. A învățat *chestia* asta s-o facă. Pot fi educate, știi doar.

Întorcea pe toate fețele construcția miniaturizată observând-o, cu un aer din ce în ce mai posac, răspândit pe chipul prelung și slab.

— Dacă n-aș fi tras-o pe Mary, s-ar fi terminat cu ea.

— Nu neapărat. Obiectele astea sunt de mică capacitate; cred că ar fi zdruncinat-o puțin, atât.

— Dar raza a traversat zidul!

— Care e din plastic ieftin și fără nici un fel de consolidare. Îl poți sparge cu pumnul.

— Deci, toată chestia asta te lasă rece.

Belsnor își mușcă buza căzând pe gânduri:

— Te înșeli, toată treaba mă scoate din sărite. Dar, de fapt, ce căutai în camera fetei? Știu, știu, spuse el ridicând mâna cu un gest împăciuitor, știu, nu trebuie să-mi spui nimic. E obsedată sexual. Nu e nevoie să-mi faci un desen. Continua să frământe între degete replica Edificiului. Păcat că nu Susie a fost ținta, mormăi el printre dinți.

— Ceva ce nu-i în regulă cu voi, observă Seth Morley.

Ridicând capul cu părul vâlvoi, Belsnor îl privi țintă:

— Cum adică?

— Nu știu. Un fel de debilitate mentală, ca să zic așa. Fiecare dintre voi pare a trăi într-o mică lume a lui. Fără să-i pese de cei din jur. Ca și cum... Stătu să se gândească câteva clipe. Ca și cum ați dori să fiți lăsați în pace, să nu fiți deranjați de nimeni.

— Nu. Vrem să plecăm de-aici. Nu avem, poate, nimic în comun decât această dorință. Măcar atât! Îi întinse lui Seth Morley micul obiect mort. Ține, păstrează-l ca amintire.

Seth Morley aruncă obiectul pe jos.

— Te duci mâine, cu Susie, să explorezi împrejurimile? aruncă într-o doară Belsnor.

— Da.

— O să sară din nou pe tine.

— Nu-mi pasă. Nu asta mă interesează. Cred că avem un dușman activ pe planeta asta, care operează la distanță de tabără. Cred că e același dușman care l-a omorât pe Tallchief. În ciuda concluziilor lui Babble.

— Ești nou aici. Tallchief era și el nou venit. Tallchief e mort. Cred că există o legătură; cred că moartea lui s-a datorat necunoașterii condițiilor de viață de pe această planetă. Deci, la rândul tău, te afli în primejdie. Noi ceilalți...

— După părerea ta, n-ar trebui să mă duc?

— Ba da, du-te. Dar fii prudent. Nu atinge nimic, nu ridica nimic de pe jos, rămâi vigilent. Du-te doar prin locurile pe unde ea a mai fost; nu explorați zone noi.

— De ce nu vii și tu?

Aruncându-i o privire atentă, Belsnor întrebă:

— Vrei să vă însoțesc?

— Ești șeful nostru. Da, cred că ar fi cazul să vii. Înarmat.

— Păi... Belsnor ezita. S-ar putea spune că rostul meu e acela de a rămâne aici, pentru ca să mă ocup de transmițător. S-ar mai putea spune că rolul tău este acela de a compune rugăciunea, în loc de a umbla hai-hui pe coclauri. Trebuie să mă gândesc la toate aspectele situației. S-ar mai putea pretinde că...

— S-ar putea pretinde că reticența ta riscă să provoace moartea noastră, a tuturor, îl întrerupse Morley.

— S-ar putea pretinde că ai dreptate.

Belsnor surâse ca unui gând ascuns. Acest surâs lipsit de veselie rămase pe buzele lui, devenind tot mai batjocoritor.

Seth Morley, mai calm, întrebă:

— Ce se știe despre ecologia acestei planete?

— Există un organism viu, pe care l-am numit *tench*. Am numărat vreo cinci sau șase indivizi, foarte bătrâni.

— Ce fac? Fabrică obiecte?

— Unii, cei mai slăbiți, nu fac nimic. Doar există. Dar cei încă în putere, se ocupă cu reproducerea.

— Ce fel de reproducere?

— Fac copii după obiectele care li se dau. Lucruri de talie

mică, o ceaşcă, un ceas, o maşină electrică de bărbierit.

— Şi aceste duplicate funcţionează?

Belsnor se bătu cu palma peste buzunarul hainei:

— Stiloul pe care-l folosesc este o reproducere. Dar... Scoase stiloul şi i-l arătă lui Morley. Vezi cât e de degradat? Suprafaţa stiloului era acoperită cu un fel de puf fin ca un praf. Se descompun foarte repede. Ăsta nu se va mai putea folosi decât câteva zile; apoi îl voi înlocui cu un alt duplicat după stiloul original.

— De ce?

— Pentru că ducem lipsă de stilouri. Cele pe care le-am adus cu noi aproape că nu mai au cerneală.

— Şi se poate scrie cu stilourile astea. Cerneala lor nu dispare după câteva zile?

— Nu, răspunse Belsnor încurcat.

— Nu pari prea sigur.

Ridicându-se în picioare, Belsnor căută în buzunarul de la spate şi scoase un portofel. Cercetă câteva hârtii, despăturindu-le pe rând, apoi vârî una sub ochii lui Morley. Scrisul era clar, citeţ.

Maggie Walsh intră în sala de conferinţe şi, zărindu-i pe cei doi bărbaţi, se apropie.

— Pot să stau cu voi?

— Desigur, acceptă Belsnor distrat. Îi aruncă o privire lui Seth Morley, apoi i se adresă lui Maggie cu o voce dură şi fermă: jucăria lui Susie Smart a încercat s-o omoare pe soţia lui Morley. N-a nimerit şi Morley a anihilat-o turnând apă peste ea.

— Am făcut-o atentă că obiectele astea ar putea fi periculoase.

— Mai curând Susie e periculoasă, remarcă Belsnor. Tocmai îi spuneam părerea mea lui Morley.

— Trebuie să ne rugăm pentru ea, se înduioşă Maggie.

— Vezi? i se adresă Belsnor lui Seth. Ne pasă unii de alţii. Maggie vrea să salveze sufletul nemuritor al lui Susie Smart!

— Mai curând să ne rugăm, replică Morley, pentru ca să nu reuşească să captureze o altă replică a Edificiului, pe care s-o îmblânzească şi s-o dreseze.

— Morley, zise Belsnor, mă gândesc la părerea ta despre grupul nostru. Ai dreptate, într-un sens: ceva nu-i în regulă; cu nici unul dintre noi. Dar nu e ce crezi. Punctul nostru comun... toți suntem niște ratați. Ia-l de pildă pe Tallchief. Se vedea, cu ochiul liber, că e un bețiv. Și Susie... nu se gândește decât la un singur lucru: să încalece toți bărbații care-i ies în cale. În ce te privește, pot încerca să ghicesc. Ai ceva la mațe; e clar că mănânci prea mult. Trăiești ca să mănânci, Morley? Nu ți-ai pus niciodată întrebarea asta? Babble este un ipohondru. Betty Jo Berm înghite medicamente cu nemiluita; toată viața ei se rezumă la o mie și una de cutiuțe, sticluțe. Puștiul ăsta, Tony Dunkelwelt... nu-l interesează decât premonițiile, misticismul, transele sale schizofrenice... pe care Babble și Frazer le numesc îndobitocire catatonică! Maggie, aici prezentă... o arătă cu un gest al mâinii, trăiește într-o lume iluzorie, de rugăciune și de post, în slujba unei divinități căreia nu-i pasă de ea nici cât negrul sub unghie. Se întoarse spre Maggie. L-ai văzut vreodată pe Mijlocitor, Maggie?

Fata scutură din cap.

— Sau pe Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra?

— Nu, făcu ea.

— Și nici pe Psihomodelator, așa-i? reluă Belsnor. Acum să vedem ce-i cu Frazer. Universul lui...

— Dar tu? întrebă brusc Seth Morley.

Belsnor ridică din umeri.

— Am și eu universul meu.

— E inventator, anunță Maggie Walsh.

— Numai că nu am inventat nimic, precizează Belsnor. Toate tehnicile, descoperite pe parcursul ultimelor două secole, au ieșit din laboratoare în care lucrează sute, chiar mii de cercetători. Inventatorul e un animal care a dispărut în secolul pe care-l trăim. Pur și simplu îmi place să mă joc cu tot felul de gadgeturi electronice. În fine, chestia asta mă distrează. Pentru mine, cea mai mare bucurie a vieții înseamnă crearea unor integrate care, la urma urmei, nu servesc la nimic.

— Vis de glorie! șopti Maggie.

— Nu, spuse Blesnor scuturând din cap. Ceea ce vreau eu este

să... contribui... nu vreau să fiu un simplu consumator, ca voi toți. Vorbea cu un ton grav, fără inflexiuni. Trăim într-o lume în care tehnologia este datorată muncii milioanelor de oameni, în majoritate morți și aproape toți necunoscuți sau ignorați. Nu-mi pasă dacă nu voi fi cunoscut pentru ceea ce am inventat; important este să te faci folositor, esențial este ca ceea ce faci să servească oamenilor, să se integreze în existența lor de fiecare zi. Să luăm, de pildă, acul de siguranță. Cine-l știe pe inventator? Și totuși, toată galaxia folosește acul de siguranță.

— Acele de siguranță au fost inventate în Creta, recită Seth Morley. Prin secolul al IV-lea sau al V-lea înaintea erei noastre.

Belsnor îl fulgeră cu privirea:

— Cu o mie de ani înaintea erei noastre!

— Deci, ți se pare important să știm când a fost inventat, constată Morley ironic.

— Odată, era cât pe-aci să reușesc să inventez ceva, continuă Belsnor, fără să-l ia în seamă. Un integrat care urma să întrerupă trecerea electronilor în orice fel de conductor aflat la o distanță de aproximativ cincisprezece metri. Ar fi fost valabil ca armă defensivă. Dar nu am fost capabil să extind câmpul de propagare până la cincisprezece metri; circuitul nu era operațional decât pe o distanță de cincizeci de centimetri. Așa că am lăsat-o baltă.

Se cufundă într-o tăcere posacă, arborând un aer lugubru.

— Și totuși, noi te iubim, îl alintă Maggie.

Belsnor ridică fruntea, aruncându-i o privire răutăcioasă.

— Divinitatea e mulțumită și cu atât, urmă Maggie. Ea acceptă orice încercare, chiar dacă nu duce la nimic. Divinitatea îți cunoaște intențiile și doar intențiile contează.

— Nu va fi nici o pagubă dacă toți membri coloniei vor muri. Nici unul dintre noi nu are vreo utilitate. Nu suntem decât paraziți pe spinarea galaxiei.

— Ăsta-i șeful nostru! exclamă Seth Morley adresându-se lui Maggie. Iată omul pe care l-am ales ca să ne ajute să rămânem în viață!

— Vă voi ajuta, promise Belsnor. O să fac tot ce pot pentru asta. Poate că asta va fi utilitatea mea: să fabric un dispozitiv care să vă salveze. Ceva care să scoată din funcțiune toate

armele-jucărie.

— Numeşti jucării circuitele integrate ale astro-modulelor?...

— Poate că asta e problema mea, concluzionă Belsnor cu o strâmbătură. Nu pot deosebi o jucărie de ceva care e departe de a fi o jucărie... ceea ce înseamnă că nu-mi dau seama de ceea ce e real, sau nu. Un astromodul jucărie nu e un adevărat astromodul. O armă jucărie nu e o armă reală. Dar dacă sunt în stare să ne ucidă, cred că... Rămase pe gânduri. Cred că ar trebui să spun mâine, tuturor, să mărture întreaga tabără, adunând toate edificiile-jucării şi tot ceea ce provine din exterior; apoi o să facem un foc mare cu tot ce vom găsi şi o să scăpăm de ele.

— De ce? Mai sunt şi alte obiecte care vin din exterior?

— Muşte artificiale... Ca să-ţi dau doar un exemplu.

— Alea care fac fotografii? întrebă Seth Morley.

— Nu, astea de care vorbesc eu sunt un soi de albine artificiale, care cântă în timp ce zboară.

— *Cântă?* se miră Morley, crezând că n-a înţeles bine.

— Am una aici. Belsnor se cotrobăi prin buzunare şi sfârşi prin a scoate la vedere o cutiuţă din plastic. Du-o la ureche. E una înăuntru.

— Şi ce cântă?

Seth Morley ţinu cutiuţa la ureche şi ascultă. Percepu un sunet dulce şi îndepărtat care evoca un ansamblu de instrumente cu coarde. Sau, zgomotul abia perceput al unui stol de insecte. Cunosc melodia asta. E o bucată care mi-a plăcut foarte mult, pe vremuri.

— Păi, cântă doar ce vrei să auzi, îi explică Maggie Walsh.

Acum era în stare să numească şi titlul melodiei. *Granada*...

— Ca să vezi, spuse el cu voce tare. Sunteţi siguri că musculiţa cântă?

— Uită-te în cutie, îi propuse Belsnor. Dar fii atent! nu o lăsa să scape. Sunt foarte rare şi greu de prins.

Seth Morley ridică cu mare grijă capacul cutiei. Văzu o muscă neagră, de talia unei muşte adezive de pe Proxima 6, grasă şi păroasă, cu aripi care se zbăteau fără încetare, şi cu ochii protuberanţi şi tăiaţi în faţete ca ale adevăratelor muşte. Închise cutia.

— Uimitor. Funcţionează cumva ca un receptor? Sau captează un semnal provenit de la un transmiţător central, aflat undeva în interiorul planetei? E un radio... asta e, nu?

— Am disecat una, explică Belsnor. Nu e un receptor; e adevărat că muzica este transmisă de un fel de megafon miniaturizat, dar ea emană din trupul insectei. Semnalul provine de la un generator minuscul, sub forma unor impulsuri electrice, asemănătoare impulsului nervos în organismele vii. În faţa generatorului se află un element umed care alterează schema de conductibilitate complexă, ceea ce face posibil un semnal foarte sofisticat. Ce-ţi cântă?

— *Granada,* răspunse Morley. Ar fi dorit s-o păstreze. Musca i-ar fi ţinut companie. Nu vrei să mi-o vinzi? întrebă el.

— Prinde-ţi singur una!

Belsnor îşi recuperă musca şi băgă cutia înapoi în buzunar.

— Şi în afară de albine, muşte, reproduceri după Edificiu, enumeră Seth Morley, mai sunt şi alte lucruri care vin din exterior?

Maggie Walsh spuse:

— Există un reproducător, nu mai mare decât o ploşniţă, care nu încetează să scoată duplicate după acelaşi lucru; le scoate fără încetare... e ca o apă care curge fără să se oprească o secundă.

— Scoate ce?

— Copii după Cartea lui Specktowsky, răspunse Maggie Walsh.

— Asta-i tot?

— După câte ştim noi, da, preciză Maggie Walsh. Dar s-ar putea să existe şi altele despre care nu ştim nimic.

Aruncă spre Belsnor o privire ascuţită. Belsnor tăcea; se izolase, din nou, în lumea lui, părând că a uitat cu totul de prezenţa celorlalţi.

Seth Morley ridică de pe jos reproducerea miniaturizată a Edificiului şi spuse gânditor: dacă tench-ul nu reproduce decât obiecte simple, asta nu e opera sa. Pentru a-l construi e nevoie de tehnici complicate.

— Poate că *asta* a fost fabricată de o rasă dispărută de secole,

interveni Belsnor, ieşind din toropeală.

— Adică duplicate scoase ca pe bandă rulantă, de atunci şi până acum?

— Da. Sau scoase din momentul sosirii noastre aici. Special pentru noi!

— Cât timp durează o miniatură dintr-asta? Mai mult decât stiloul tău?

— Înţeleg ce vrei să spui. Nu, nu par a se degrada atât de repede. Poate că nici nu sunt duplicate! Ar fi putut să fie ţinute în rezervă în tot acest timp. Puse de-o parte, aşteptând să intre în funcţie, aşteptând înfiinţarea coloniei noastre.

— Aveţi pe-aici un microscop?

— Da. Babble are unul.

— Atunci, mă duc la el. Seth Morley se îndreptă spre uşă. Bună seara, adăugă el privind peste umăr.

Nici unul nu-i răspunse; păreau indiferenţi faţă de prezenţa sa, ca şi faţă de ceea ce spunea. Oare voi deveni şi eu la fel ca ei peste vreo câteva săptămâni de stat aici? Era o întrebare care se impunea de la sine şi la care nu va întârzia să afle răspunsul.

— Da, declară Babble. Îţi pot împrumuta microscopul meu. Era în pijama, cu papuci în picioare şi cu o haină de casă din imitaţie de lână. Mă pregăteam să mă culc. Privi miniatura Edificiului din palma lui Morley. Oh! e una din chestiile alea. Zac prin toate colţurile.

Aşezându-se în faţa microscopului, Seth Morley forţă mica construcţie încercând s-o deschidă. Sparse învelişul care o proteja şi scoase componentele punându-le pe rând sub lentilele microscopului, reglând aparatul ca să mărească de şase sute de ori.

O reţea de fire îmbinate între ele... un integrat, bineînţeles, constituit dintr-o serie de module. Rezistenţe, condensatori, circuite. O sursă de energie sub forma unei baterii cu heliu ultraminiaturizată. Putea distinge încheietura ţevii făcută din germanium, alimentată de o rază energetică. Nu părea a fi o armă prea puternică, îşi dădu el seama. Într-un sens, Belsnor avea dreptate: calculată în erg, energia emisă era, desigur,

minimă.

Fixă microscopul pe motorul care acționa pivotarea țevii. Câteva cuvinte erau imprimate pe magazia armei. Făcu un efort ca să le citească... și găsi confirmarea celor mai pesimiste temeri ale sale:

Fabricat pe Terra 35 082R

Construcția provenea de pe Terra! Nu fusese inventată de o rasă supraterestră... Nu emana nici din formele de viață autohtone de pe Delmak-o. Asta era!

Generale Treaton! se înfurie el. Deci tu ești cel care ne distrugi. Transmițătorul nostru, receptorul... dispozițiile de a ajunge aici numai cu ajutorul navetelor teleghidate... Tu l-ai omorât pe Ben Tallchief? Fără nici o îndoială!

— Ai găsit ceva? întrebă Babble.

— Am descoperit că generalul Treaton este dușmanul nostru și că nu avem nici cea mai mică șansă să scăpăm. Împinse microscopul într-o parte. Privește.

Babble potrivi lentilele aparatului.

— Nimeni nu s-a gândit... am fi putut examina obiectele astea de acum două luni! Nici măcar nu ne-a trecut prin minte s-o facem, spuse el după o clipă. Își luă privirile de la microscop și se întoarse, privindu-l pe Morley foarte tulburat. Ce avem de făcut?

— Prima treabă; să adunăm și să distrugem tot ce vine din afară.

— Asta înseamnă că și Edificiul a fost construit pe Terra.

— Da. E limpede, gândi. Suntem supuși unei experiențe, adăugă el cu voce tare.

— Trebuie neapărat să părăsim planeta asta, spuse Babble.

— Nu vom putea pleca niciodată.

— Toate astea sunt opera Edificiului. Trebuie să găsim un mijloc de a-l distruge. Dar nu văd cum.

— Ai vrea să-ți revizuiești raportul privind moartea lui Tallchief?

— Nu am nici un fel de dovezi. În situația dată, voi spune pur și simplu că a fost omorât cu o armă necunoscută de noi. Ceva care a provocat o creștere fatală a histaminei în sânge, ca să se

dea impresia unei disfuncții naturale a aparatului respirator. Dar mai există o posibilitate: toată treaba asta să fie o escrocherie. La urma urmei, Terra a devenit un gigantic azil de nebuni!

— Există o mulțime de laboratoare de cercetări în domeniul militar. Ultra secrete. Publicul habar n-are.

— Dar dumneata cum de știi chestia asta?

— La *Tekel Phares,* în calitate de oceanograf al kibuțului, am avut de-a face cu ei. Când achiziționam arme.

Dacă ar fi s-o spun pe-a dreaptă, de fapt, nu știu nimic. Îi ajunseseră la ureche doar niște zvonuri. Dar era destul ca să-l convingă.

— Ia spune, zise Babble privindu-l curios, l-ai întâlnit într-adevăr pe Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra?

— Desigur. Și sunt foarte bine informat în ce privește cercetarea din domeniul militar. De pildă...

Babble îl întrerupse:

— Ai văzut pe cineva. Asta cred. Cineva necunoscut te-a abordat atrăgându-ți atenția asupra unui lucru care nu putea să-ți scape: starea proastă a navetei pe care ai ales-o. Dar aveai o idee preconceptă – pentru că îți băgaseră asta în cap din copilărie – faptul că *ființa* care ți-a oferit ajutor este, în mod obligatoriu, una din Înfățișările Divinității. Dar te rog să te gândești la următorul lucru: ai văzut ceea ce te-ai așteptat să vezi. Ai presupus că *ființa* este Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra, pentru că nenorocita aia de Carte a lui Spektowsky este universal acceptată. Eu, însă, nu o accept.

— Chiar așa? întrebă Seth Morley surprins.

— Absolut! Te ciocnești mereu de tot felul de inși – străini, oameni oarecare – ce ți se adresează oferindu-și serviciile și sfaturile; în majoritatea cazurilor, humanoizi foarte bine intenționați. Dacă m-aș fi aflat acolo, în kibuțul tău, aș fi intervenit în același fel. Ți-aș fi atras atenția că naveta aleasă nu era sigură.

— Atunci te-ai fi găsit în puterea Călătorului-Rătăcitor-pe-Terra; te-ai fi identificat cu el. Asta i se poate întâmpla oricui. E una din minunile curente.

— Nu există minuni. Așa cum a demonstrat-o Spinoza cu

multe secole în urmă. Un miracol ar fi dovada slăbiciunii lui Dumnezeu... un șah mai la adresa legilor naturale. Asta, dacă există Dumnezeu...

— Ne-ai spus la începutul serii ăsteia că l-ai întâlnit pe Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra de șapte ori. Îndoielile îl asaltară; pusese degetul pe contradicția pe care o simțise în mod inconștient de la început. De asemenea, ne-ai spus că l-ai văzut pe Mijlocitor.

— Ceea ce am vrut să spun, replică Babble cu voce stinsă, este că m-am găsit în situații în care humanoizi *se purtau* așa cum s-ar fi purtat Călătorul... asta în ipostaza că el există. Problema dumitale e asemănătoare cu cea a multor oameni: se dovedește că întâlnirile noastre cu rasele inteligente non humanoide – cu cei pe care-i numim zei *de* pe planetele divine și care ne sunt atât de superiori – ne plasează față de ei într-un raport de inferioritate, care e identic cu raportul dintre noi și pisicile sau câinii noștri. Pentru o pisică sau un câine, omul este echivalentul lui Dumnezeu; este cel ce poate face acte divine. Dar aceste forme de viață cvasi-biologice și ultra-inteligente de pe lumile divine sunt – ca și noi – rezultatul unei evoluții biologice naturale. S-ar putea ca în termenul final al evoluției să ajungem tot atât de departe ca și ele... dacă nu chiar mai departe. Nu spun că e obligatoriu să se întâmple așa, doar că ar fi posibil. Îndreptă spre Seth Morley un deget: Ființele astea nu au creat universul. Nu sunt Înfățișări ale Psihomodelatorului. Tot ce știm despre ele, este faptul că ele *afirmă* că sunt Înfățișările Divinității. Dar de ce am fi obligați să le credem? Bineînțeles că dacă le vom întreba: sunteți voi Divinitatea? Ați creat voi universul? Vor răspunde afirmativ. Noi am procedat la fel: rasa albă din secolele XVI și XVII, le spunea indigenilor din America de Nord și de Sud exact același lucru.

— Dar spaniolii, englezii și francezii erau coloni. Aveau interesul să treacă drept zei. Vezi Cortez! El...

— Formele de viață de pe pretinsele lumi divine au un mobil identic.

— Care? Seth Morley începea să se înfierbânte. Aceste ființe sunt asemănătoare sfinților. Sunt ființe care trăiesc în plină

contemplație; ne ascultă rugăciunile – dacă reușesc să le capteze – și se străduiesc să le împlinească. Așa cum au făcut-o pentru Ben Tallchief.

— Pe care l-au trimis aici ca să moară. Exact? Această problemă îl preocupa din clipa în care privise cadavrul lui Tallchief.

— Poate că nu știau ce se va întâmpla? stărui Morley încurcat. La urma urmei, așa cum spunea și Specktowsky, Divinitatea nu este atotștiutoare. De pildă, Ea nu știe că Demolatorul Formelor există sau că va penetra Universul, și în consecință timpul, stricând universul creat de către Psihomodelator după chipul și înfățișarea Sa, astfel încât acesta să nu mai semene cu El.

— Parcă aș asculta-o pe Maggie Walsh. Vorbești aidoma ei, zise doctorul Babble izbucnind în râs.

— Nu am întâlnit nici un ateu. În realitate întâlnise unul, dar cu mulți ani în urmă. Este un fenomen ciudat al epocii noastre în care avem dovada existenței Divinității. Cred că ateismul a fost în mare vogă pe vremuri, când credința se baza pe fapte și lucruri invizibile... dar acum invizibilul nu mai există, așa cum a demonstrat Specktowsky.

— Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra, spuse Babble batjocoritor, este un fel de anticreatură a lui Porlock. În loc să intervină în întâmplări pentru a le îndruma spre bine, el...

Babble se întrerupse.

Ușa tocmai se deschidea. Un bărbat apăru în prag, îmbrăcat într-o salopetă de lucru din plastic, cu un pantalon din imitație de piele și cu cizme în picioare. Brun, cam de patruzeci de ani, cu fața viguroasă, pomeții foarte accentuați și ochii mari și deschiși la culoare. Avea o lanternă pe care o stinse. Fără să spună nimic, îi fixa pe Seth Morley și pe Babble. Ca și cum ar fi așteptat ceva de la ei. *E un membru al coloniei pe care nu l-am mai văzut* își spuse Seth Morley. Apoi remarcând expresia de pe fața lui Babble, își dădu seama că nici acesta nu-l cunoaște pe noul venit.

— Cine ești? întrebă Babble cu o voce răgușită.

Bărbatul răspunse încet:

— Tocmai am sosit la bordul unei navete. Mă numesc Ned Russel. Sunt economist.

Întinse mâna lui Babble, care i-o strânse.

— Am crezut că a sosit toată lumea, ezită Babble. Suntem treisprezece; ăsta era numărul prevăzut, parcă...

— Am cerut un transfer şi Delmak-o este destinaţia care mi s-a indicat.

Russel se întoarse spre Seth Morley, cu mâna întinsă. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâna.

— Hai să vedem ordinul dumitale de transfer!

Russel căută prin buzunare.

— Ciudat locul ăsta. Fără lumini, cu pilot automat aproape ineficient... Am fost nevoit să aterizez prin mijloace proprii... fără să fiu prea familiarizat cu navetele. Mi-am garat aparatul pe terenul de la marginea coloniei.

— Deci, vom mai avea încă o problemă de discutat cu Belsnor, concluzionă Seth Morley. Inscripţia *Fabricat pe Terra,* care figurează pe edificiul miniatură; şi ăsta!

Se întrebă care din cele două evenimente era mai important. Pe moment nu-şi putea da seama. Poate fi ceva care să ne salveze; sau ceva care să ne distrugă. Soluţia – punerea în ecuaţie a tot şi toate – putea merge atât într-o direcţie cât şi în cealaltă.

Susie Smart se strecura, în întuneric, spre camera lui Tony Dunkelwelt. Era îmbrăcată într-un combinezon negru şi încălţată cu pantofi cu tocuri înalte. Ştia că asta era ţinuta care-i plăcea puştiului.

Bătu în uşă:

— Cine e? întrebă o voce din interior.

— Susie.

Fata apăsă pe clanţă. Uşa nu era încuiată.

Tony Dunkelwelt era aşezat pe jos, cu picioarele încrucişate sub el, în mijlocul camerei, în faţa unei lumânări aprinse. Avea ochii închişi şi părea în transă. Nu o recunoştea, nici măcar nu-şi dădu seama de prezenţa ei şi, totuşi, întrebase cine e...

— Pot intra?

Desele căderi în transă ale lui Tony o preocupau. Când aveau loc, băiatul părea izolat de lumea reală. Câteodată rămânea astfel ceasuri întregi și când era întrebat ce văzuse sau simțise nu putea da nici un răspuns.

— Nu vreau să mă consideri inoportună. Era derutată văzând că băiatul nu-i răspunde.

Cu o voce egală, pe un ton detașat, Tony articulă:

— Bine ai venit.

— Mulțumesc, spuse ea ușurată.

Așezându-se pe un scaun cu spătar incomod, scoase o țigară, o aprinse și se pregăti pentru o lungă așteptare.

Dar nu se simțea în stare să aștepte.

Cu grijă, Susie îl atinse pe băiat cu vârful ascuțit al pantofului ei cu toc înalt:

— Tony?

— Da...

— Spune, Tony, ce vezi? Lumea de dincolo? Vezi zeii făcând fapte bune? Sau îl vezi pe Demolatorul Formelor făcându-și de cap? Cu ce seamănă?

Nimeni nu-l văzuse pe Demolatorul Formelor, în afară de Tony Dunkelwelt. Principiul Răului i se înfățișa numai lui, în toată splendoarea sa. Această latură înspăimântătoare a transelor lui Tony o determinau pe Susie să ezite de a interveni; încerca să nu-l deranjeze când se afla într-o astfel de stare, lăsându-l să-și revină singur din lumea Răului în stare pură, să reintre în lumea normală, cu preocupările ei cotidiene.

— Nu-mi vorbi, murmură Tony.

Ținea ochii în continuare închiși, iar fața lui era roșie și încordată.

— Oprește-te puțin, îl rugă ea. Ar trebui să fii în pat, Tony. Cu mine, de pildă... Îi puse mâna pe umăr. El se feri ușor de atingerea ei. Îți aduci aminte ce mi-ai spus? Mi-ai spus că te iubesc pentru că nu ești un bărbat adevărat. Dar tu ești un bărbat adevărat. Crezi că nu mi-am dat seama de asta? Sunt în măsură să știu! numai eu pot spune când un ins e bărbat. Până acum ai fost un adevărat bărbat, mai mult ca oricare altul. Știi că un adolescent de optsprezece ani poate avea șapte orgasme în

douăzeci și patru de ore? Aşteptă, dar băiatul continua să rămână tăcut. Ăsta e un lucru de preţ, reluă ea.

Tony vorbi cu o voce plină de înţelesuri:

— Există o Divinitate superioară. Cea care le cuprinde pe toate celelalte patru.

— Care patru...?

— Cele patru Înfăţişări. Psihomodelatorul, apoi...

— Bine, bine, dar care e a patra?

— Demolatorul Formelor.

— Vrei să spui că tu poţi intra în contact cu un zeu care întruchipează toate cele trei Divinităţi... inclusiv Demolatorul Formelor? Dar asta e imposibil, Tony; e vorba despre Divinităţi pline de bunătate, în timp ce Demolatorul Formelor este întruchiparea Răului.

— Ştiu, pronunţă el cu un ton extrem de rece. De aceea viziunile mele sunt atât de interesante. E vorba despre un Dumnezeu care e deasupra lui Dumnezeu şi nimeni altcineva, în afară de mine, nu poate să-l vadă.

Recăzu, treptat, în starea de transă şi încetă să mai vorbească.

— Cum poţi fi atât de sigur că există şi că tu eşti singurul care îl poate vedea? întrebă Susie. Specktowsky nu a vorbit niciodată despre existenţa unei super-Divinităţi. Cred că asta e o invenţie de-a ta! Îi era frig şi era prost dispusă şi fumul ţigării îi ardea nările; ca de obicei, fumase prea mult. Hai în pat, Tony, hotărî ea, strivindu-şi ţigara în scrumieră. Vino. Se aplecă spre el apucându-l de braţ. Băiatul rămase nemişcat şi greu ca un bolovan.

Timpul trecea. Tony continua să fie absent, cufundat în visul lui.

— Dumnezeule! ţipă ea furioasă. Căcatul naibii! Plec. Noapte bună.

Se ridică, merse repede spre uşă, o deschise şi se întoarse din prag:

— Am fi putut să facem nişte chestii nemaipomenite dacă ne-am fi culcat împreună, se smiorcăi ea. Nu-ţi plac? Dacă vrei, pot inventa tot felul de lucruri. Am găsit într-o carte nişte poziţii pe care nu le-am mai experimentat cu nimeni. Lasă-mă să ţi le

arăt, par a fi grozave.

Tony Dunkelwelt deschise ochii și o fixă fără să clipească. Nu-i înțelese privirea și se simți stânjenită; străbătută de fiori își mângâie brațele goale.

— Demolatorul Formelor, spuse Tony, este antiteza lui Dumnezeu.

— Știu...

— Dar antiteza lui Dumnezeu este o categorie a existenței.

— Asta o spui tu, Tony.

— Și Dumnezeu înglobează toate categoriile de ființe. Deci, Dumnezeu poate fi chiar contrariul său; ceea ce depășește înțelegerea umană și încalcă logica. Dar noi știm, în mod intuitiv, că ăsta este adevărul. Nu crezi? Nu crezi că e de preferat un monism care transcende jalnicul nostru dualism? Specktowsky a fost un om mare, dar există o structură monoteistă superioară care depășește dualismul pe care el l-a întrevăzut. *Există un Dumnezeu mai presus de Dumnezeu.* O privi cu intensitate. Ce crezi? o întrebă, după o vreme, cu multă timiditate în voce.

— Găsesc că e grozav, se entuziasmă Susie. E minunat că poți intra în transă și să captezi astfel de idei. Ar trebui să scrii o carte în care să arăți că Specktowsky s-a înșelat.

— Nu s-a înșelat, o corectă Tony. Dar ceea ce a spus el, este depășit de ceea ce *văd* eu. La nivelul la care am ajuns, două forme aflate în opoziție pot deveni echivalente. Asta încerc să te fac să înțelegi.

— Ai putea să ne împărtășești și nouă, mâine, câte ceva din experiențele tale? întrebă ea, continuând să-și mângâie brațele, tremurând de frig. Mi-e atât de frig și sunt atât de obosită și m-am certat atât de înfiorător cu otreapa aia de Mary Morley că, te rog, te rog, hai să ne băgăm în pat.

— Sunt un profet, continuă Tony. Ca și Christos, Moise sau Specktowsky. Nu o să fiu uitat niciodată.

Închise ochii. Flacăra lumânării pâlpâi gata să se stingă. Dar el nu băgă de seamă.

— Dacă ești un profet, fă o minune, ceru Susie. Citise în Cartea lui Specktowsky că profeții au puteri miraculoase.

Dovedește-mi, adăugă ea.

Băiatul deschise un ochi:

— De ce ai nevoie de o dovadă?

— Nu vreau o dovadă. Vreau o minune.

— O minune e un semn. Bun, o să vezi.

Privi în jur cu ciudă. Susie își dădu seama că-l scosese din transă. Și că era furios.

— Fața ta a devenit neagră, constată ea.

Băiatul își atinse fruntea:

— Nu, e roșie. Dar flacăra lumânării nu acoperă tot spectrul luminii și, de aceea, fața mea pare neagră.

Se ridică și păși cu un mers rigid, masându-și continuu ceafa.

— De când ești în starea asta? întrebă ea.

— Nu știu.

— E adevărat; de fiecare dată pierzi noțiunea timpului. Îl auzise spunând asta și se simțea foarte impresionată. Bine, mai spuse ea, transformă asta în piatră. Apucă o bucată de pâine și se apropie de el cu palma întinsă, plină de răutate. Poți?

Tony remarcă solemn:

— Inversul minunii făcute de Christos.

— Ești în stare?

Băiatul luă bucata de pâine și o ținu între palmele lui; o privi cu ochii plecați mișcând ușor din buze. Chipul îi fu cuprins de convulsii, sub imperiul unui efort cumplit. Întunericul serii îl învăluia tot mai mult; ochii lui deveniră întunecați și goi ca o întindere de apă noaptea.

Bucata de pâine îi scăpă din mână, se ridică deasupra lui... se clătină, deveni o umbră, apoi căzu ca o piatră. Ca o *piatră?* Susie se aplecă, întrebându-se dacă lumina tremurătoare a lumânării nu-i provocase o stare hipnotică. Bucata de pâine dispăruse. În locul ei, pe podea, zăcea o piatră lustruită și netedă, cu marginile mai deschise la culoare.

— Dumnezeule mare! spuse ea cu jumătate voce. Pot s-o ating? Nu e nici o primejdie?

Cu privirea din nou trează, Tony îngenunche și el ca să privească mai de aproape.

— Puterea lui Dumnezeu a fost în mine. Nu eu am făcut-o;

puterea Lui a făcut-o prin mine.

Ridicând piatra, care era foarte grea, Susie constată că e caldă ca o vietate. Pare gata să se miște... poate nici nu era o piatră adevărată. O lovi de podea; era dură și făcea zgomotul pe care te așteptai să-l facă. E într-adevăr o piatră. Chiar e o piatră!

— Pot s-o păstrez? întrebă ea.

Se simțea subjugată; îl privea pe Tony cu speranță, transfigurată, gata să facă orice i-ar fi cerut.

— Da, poți s-o păstrezi, Suzanne, răspunse el cu voce calmă. Dar ridică-te și du-te în camera ta. Sunt obosit. Părea într-adevăr epuizat, cu tot trupul stors de vlagă. Pe mâine. Noapte bună.

— Noapte bună... Dar să știi că pot rămâne cu tine, să te dezbrac și să te bag în pat; mi-ar face plăcere s-o fac.

— Nu, refuză el. Se îndreptă spre ușă și o deschise ca ea să poată ieși.

— O sărutare? Se apropie de el oferindu-i buzele. Mulțumesc, spuse ea cu umilință. Noapte bună, Tony. Ușa începu să se închidă în urma ei, dar Susie o blocă cu vârful pantofului. Pot să le povestesc celorlalți? E prima minune pe care o faci, poate că ar trebui să știe cu toții. Dar dacă nu vrei, nu le spun nimic.

— Lasă-mă să dorm, o repezi el, închizând ușa brusc.

În acea clipă Susie simți o spaimă animalică... se întâmplase ceea ce detesta cel mai mult: un bărbat îi trântea ușa în nas! Ridică pumnul ca să bată în ușă și atunci își dădu seama că încă ține în palmă piatra; se servi de ea ca să lovească lemnul încet, doar atât cât să-i arate lui Tony cât de tare arde de dorința de a intra din nou în cameră, dar nu într-atât încât să-l supere, în cazul în care nu ar fi fost dispus să-i deschidă.

De partea cealaltă a ușii nu se auzi nici un sunet, nici o mișcare. Nimic decât tăcerea.

— Tony, șopti ea lipindu-și urechea de tăblia de plastic.

Liniște.

În regulă își spuse ea și cu piatra ținută strâns în palmă se puse în mișcare cu un pas nesigur, de-a lungul galeriei, spre camera sa.

Piatra se dezintegră. Nu mai avea nimic în mână.

Asta-i bună! Nu știa cum să reacționeze. Ce devenise? Se transformase în altceva? Se volatilizase? Deci a fost doar o iluzie, își spuse ea. M-a făcut să cred că e adevărată! Ar fi trebuit să-mi închipui că nu era decât un truc.

Miliarde de stele izbucniră pe cer ca niște roți de jăratec, răspândind o lumină rece și usturătoare, apăsându-i spatele și umerii, inundând-o. Tony! strigă și căzu în vidul care o aștepta. Nu vedea hăul care se căsca pândind-o, care o absorbea și în care se scufunda cu o viteză vertiginoasă.

Ghemuită, sprijinită pe mâini și genunchi, muri. Singură. Strângând în palmă ceva ce nu existase niciodată.

Capitolul 8

Glen Belsnor visa. În înserarea care se lăsase, visa despre sine; se vedea așa cum era el în realitate, un bărbat înțelept și bun, gata să sară în ajutorul aproapelui său. Se gândi fericit: O să reușesc. O să am grijă de ei, o să-i apăr, o să-i feresc de rele. Trebuie să-i salvez cu orice preț.

În vis făcea conexiuni, punea în funcțiune un întrerupător de circuite, experimenta o secțiune de servo-sistem.

Un zumzet slab se auzea dinspre complexul mecanism. Un câmp de forță, înalt de câțiva kilometri se ridica în toate direcțiile. Nimeni nu putea trece prin el, își spuse el cu satisfacție, și teama începea să i se atenueze. Colonia e la adăpost și eu sunt cel care a salvat-o!

În interiorul taberei tovarășii lui se deplasau, îmbrăcați cu lungi tunici roșii. Era pe la prânz, apoi fu amiaza de după o mie de ani. Brusc, constată că îmbătrâniseră cu toții. Clătinându-se, cu bărbi lungi, rare – chiar și femeile – se târau încet, ca insectele. Își dădu seama că unii dintre ei erau orbi.

Deci nu sunt salvați. Cu tot câmpul de forță care i-a protejat! Se distrugeau din interior. Vor muri cu toții!

— Belsnor!

Deschise ochii, știind de îndată ce se întâmplase.

Lumina cenușie a dimineții se strecura prin țesătura jaluzelelor. Ora șapte, văzu el privindu-și ceasul. Se așeză în pat, dând cuverturile în lături. Frigul îl făcu să se înfioare. Privi grupul de femei și bărbați care se înghesuiau în camera lui strâmtă. Știa de ce erau acolo.

— De astă dată, cine e...?

Închise ochii strâmbându-se. În ciuda situației dramatice, aburii somnului îl țineau încă în mreje.

Ignatz Thugg, în pijamaua cu desene pestrițe, spuse cu o voce ciudat de sonoră:

— Susie Smart.

Îmbrăcând haina de casă, Belsnor se îndreptă spre ușă cu un pas greoi.

— Știi ce înseamnă asta? întrebă Wade Frazer.

— Da, știu exact ce înseamnă, răspunse el.

Roberta Rockingham, tamponându-și ochii cu colțul batistei brodată cu dantelă, interveni:

— O fată atât de plină de viață și care aducea bucurie, prin simpla ei prezență! Cum au putut să-i facă așa ceva?

O lacrimă se prelinse pe fața ei pergamentoasă. Belsnor ieși, urmat de grupul tăcut.

Zăcea acolo, pe galerie. La câțiva metri de ușa camerei sale. Se aplecă peste ea și-i atinse ceafa. De gheață. Nici o urmă de viață.

— Ai examinat-o, îl întrebă Belsnor pe doctorul Babble. Nu e nici o îndoială că e moartă?

— Privește-ți mâna, îl îndemnă Frazer.

Belsnor își retrase palma de sub ceafa fetei. Urme de sânge... Abia atunci văzu balta de sânge din jurul capului. Avea țeasta sfărâmată.

— Ești gata să-ți schimbi concluziile din raportul asupra cauzei morții lui Tallchief? întrebă cu un ton aspru.

Nimeni nu scoase o vorbă.

Belsnor privi în jur și văzu o bucată de pâine.

— O avea în mână, cred.

— Eu i-am dat-o, recunoscu Tony Dunckelwelt. Avea chipul palid de emoție; vorbea cu greu. A plecat de la mine, aseară; m-am culcat imediat. Nu eu am omorât-o. Nici n-am știut nimic până ce nu l-am auzit pe doctorul Babble strigând. Apoi și pe ceilalți.

— Nu te acuză nimeni, preciză Belsnor. Era obișnuită să alerge noaptea de colo-colo. Nu era întreagă la minte... dar n-a făcut nimănui nici un rău. Era nevinovată ca un prunc; nevinovată, chiar, de propria-i depravare.

Russell, noul sosit, se apropie. Se vedea pe fața lui că, deși n-o cunoscuse, înțelegea ce însemna moartea ei pentru toți cei de față.

— Vezi în ce te-ai băgat venind aici? i se adresă Belsnor cu duritate.

— Mă întreb dacă nu ai putea să te servești de transmițătorul

de la bordul navetei mele ca să ceri ajutor.

— Nu e bun de nimic, răspunse Belsnor. Echipamentul radio al unei navete e egal cu zero!

Se ridică țeapăn simțindu-și oasele pârâind. Terra ne face figura asta! Se gândea la ce-i spusese cu o seară înainte Seth Morley. Propriul nostru guvern! Ca și cum am fi niște șobolani într-un *labirint al morții*; rozătoare închise împreună cu sursa propriei lor morți; sortiți să dispară unul câte unul, până la cel din urmă.

Seth Morley îi făcu un semn și-l trase de-o parte.

— Te-ai hotărât să nu-i pui în temă? Au dreptul să-și cunoască dușmanul.

Belsnor răspunse:

— Moralul lor e și așa la pământ. Dacă află că Terra operează aceste morți, își vor pierde și ultima fărâmă de putere; nu vor mai fi în stare să se lupte pentru a supraviețui; vor deveni nebuni de legat.

— Tu decizi. Tu eşti boss-ul.

Tonul vocii era plin de o dezaprobare pe care nici măcar nu încerca s-o ascundă.

— Mai târziu, făgădui Belsnor, apucându-l de braţ cu degetele sale lungi și îndemânatece, când va sosi momentul...

— Momentul ăla nu va sosi niciodată, spuse Morley dându-se înapoi cu un pas. Vor muri pe rând, fără să știe...

Poate că e mai bine așa, gândi Belsnor. Poate e mai bine ca toți oamenii ăștia, veniți din toate colțurile galaxiei, să moară fără să știe de ce și din vina cui.

Russell se aplecă și întoarse pe spate cadavrul lui Susie Smart; o privi:

— A fost o fată foarte frumoasă.

— Frumoasă dar cam nebună, declară Belsnor aspru. Era obsedată sexual; se culca cu toți bărbații pe care-i întâlnea. Putem să ne lipsim de ea.

— Ticălos nenorocit, strigă Seth Morley furios.

Belsnor ridică mâinile cu palmele întoarse în sus:

— Și ce ai vrea să spun? Că nu ne putem lipsi de ea? Că fără ea ne prăpădim?

Morley nu răspunse.

— Spune o rugăciune, îi ceru Belsnor lui Maggie Walsh.

Venise rândul ceremoniei mortuare, un ritual atât de adânc înrădăcinat în ființa lor încât nici Belsnor nu-și putea imagina o moarte lipsită de el.

— Lasă-mă câteva clipe, se rugă Maggie cu o voce stinsă. Eu... nu pot vorbi acum...

Se dădu la o parte și se întoarse; o auziră hohotind.

— O să spun eu rugăciunea, hotărî Belsnor cu o furie sălbatecă.

Seth Morley vorbi:

— Cer permisiunea să întreprind o explorare în afara taberei. Russell este de acord să vină cu mine.

— De ce? întrebă Belsnor.

Seth Morley spuse cu fermitate:

— Am văzut miniatura Edificiului. Cred că a sosit timpul să studiem originalul mai îndeaproape.

— Ia pe altcineva cu tine, ordonă Belsnor. Cineva care știe... împrejurimile.

— Merg eu, propuse Betty Jo Berm.

— E preferabil să meargă un bărbat. Nu e bine; moartea lovește atunci când unul dintre noi e separat de ceilalți. Ia-l pe Frazer și pe Thugg cu tine, decise Belsnor. Poate merge și Betty Jo. Asta însemna să se separe grupul în două. Dar nici Roberta Rockingham, nici Bert Kosler nu erau în stare să reziste unei expediții de felul ăsteia. Nici unul nu mai părăsise tabăra. Eu voi rămâne aici, cu ceilalți, mai adăugă el.

— Cred că ar trebui să avem o armă la noi, propuse Wade Frazer.

— Nimeni nu va purta armă, hotărî Belsnor. Avem destule necazuri; dacă veți avea arme vă veți împușca între voi, fie voit, fie accidental.

Nu știa de ce îi venise să spună asta, dar intuia că nu greșea. Susie Smart. Poate că cineva dintre noi a ucis-o. Cineva care era agentul lui Treaton, trimisul Terrei... Ca în visul meu. Inamicul din interior. Bătrânețea, degradarea și moartea. În ciuda câmpului de forță care protejează tabăra. Acesta este mesajul pe

care visul trebuia să mi-l transmită.

Frecându-şi ochii înroşiţi de plâns, Maggie Walsh interveni:

— Aş vrea să merg şi eu cu ei.

— De ce? întrebă Belsnor. De ce vreţi cu toţii să ieşiţi din tabără? Aici suntem la adăpost. Lipsa de sinceritate a spuselor lui, de care el era conştient, se simţea de la o poştă. Bine, de acord. Şi noroc! Seth, se adresă el direct acestuia investindu-l oarecum cu autoritatea unui şef de expediţie, încearcă să aduci nişte muşte cântătoare... Doar dacă nu găseşti ceva mai interesant...

— O să fac tot ce pot, promise Morley.

Se întoarse şi plecă din cercul strâns în jurul lui Belsnor. Ceilalţi membri ai expediţiei îl urmară.

Nu o să se întoarcă niciodată! medită Belsnor. Privindu-i îndepărtându-se, îşi simţi inima bătând dureros în piept, bătăi violente şi surde, ca şi când limba ceasornicului cosmic se afla în interiorul său.

Pendula morţii.

Înaintau toţi şapte cu paşi lenţi pe coasta unei coline scunde, cu atenţia fixată asupra oricărui obiect de pe jos. Vorbeau foarte puţin.

În jur, solul era ondulat, presărat cu coline învăluite de ceaţă şi înecate în valuri de praf. Licheni de un verde murdar răsăreau la tot pasul; solul era acoperit de plante încâlcite între ele. Duhoarea unei vieţi organice în putrefacţie impregna aerul; de fapt, era un miros complex, care nu semăna cu nimic cunoscut. În depărtare se ridicau coloane de vapori, gheizere ţâşneau din suprafaţa stâncoasă. Un ocean sclipea în depărtare şi răsuflarea adâncă a valurilor invizibile le parvenea printr-o perdea de stropi care se apropia, încet, de ei.

Ajunseră într-un loc foarte umed. O baltă călduţă – apă, minerale dizolvate şi straturi de putregaiuri – clipocea sub încălţări. Resturi de licheni şi de protozoare colorau şi îngroşau pânza de stropi care se împrăştiau peste tot, pe stâncile ude şi pe arbuştii îmbibaţi de apă ca nişte bureţi.

Aplecându-se, Wade Frazer ridică un organism gasteropod

asemănător unui melc.

— Nu e artificial. E viu. E un animal adevărat.

Thugg, la rându-i, ținea în mână un burete pe care-l culesese dintr-o mică baltă de apă caldă.

— Ăsta, în schimb, este artificial. Dar știu că există și bureți vii pe Delmak-o, foarte asemănători ăstuia. Și uite altceva care pare a fi un animal artificial.

Thugg scoase din apă un fel de reptilă care se încolăcea, agitându-și cu furie labele scurte și groase. Cu un gest iute, Thugg îi rupse capul; se rupse cu ușurință, iar reptila încetă să se mai miște.

— Ia priviți, un dispozitiv în întregime mecanic... uite și firele.

Thugg repuse capul la locul lui; obiectul reîncepu să se zbată. Thugg o aruncă înapoi în baltă și reptila se îndepărtă înotând cu repeziciune.

— Unde se află Edificiul, întrebă Mary Morley.

Maggie Walsh răspunse:

— Se pare... că-și schimbă amplasamentul. Ultima dată când a fost văzut, era pe versantul acestei coline, imediat după ce treceai de gheizere. De data asta, poate că se află în altă parte...

— Informația ne poate servi ca punct de reper, constată Betty Jo Berm. Hai să mergem la locul respectiv și apoi să înaintăm formând cercuri concentrice... Adăugă, păcat că nu avem aparate de comunicație. Ar fi fost utile.

— E vina lui Belsnor, remarcă Thugg. El e șeful nostru; el e dator să se ocupe de detaliile tehnice.

Betty Jo Berm i se adresă lui Morley:

— Îți place peisajul?

— Nu-mi dau seama...

Poate că din pricina morții lui Susie Smart avea un fel de repulsie față de tot și toate. Nu-i plăcea amestecătura asta de forme de viață artificială și ființe vii: combinația asta făcea ca tot ce-l înconjura să pară fals... ca și când colinele și podișul de la orizont ar fi doar o pânză pictată. Ca și cum întregul peisaj, noi înșine, colonia... ca și cum toate ar fi fost puse sub o cupolă geodezică. Cu cercetătorii lui Treaton deasupra noastră, ca în

poveștile de popularizare a științei: observatori care studiază, prin lentilele unui gigantic microscop, cum se mișcă minusculele gângănii care suntem noi înșine, agitându-ne pe umilele noastre căi lipsite de înțeles.

— Ce-ar fi să ne oprim și să ne odihnim puțin? propuse Maggie Walsh, care, de la descoperirea morții lui Susie, avea fața crispată, lipsită de viață. Părea că nu-și revenise din șocul suferit cu câteva ceasuri în urmă. Sunt obosită. Nu am mâncat nimic astăzi și am plecat fără nici un fel de provizii. Expediția asta trebuia pregătită mai bine.

— Nici unul dintre noi nu avea gândurile prea limpezi, se scuză Betty Jo.

Scoase din buzunarul fustei un flacon de medicamente, răspândi în palmă câteva pilule și alese un comprimat pe care-l vârî în gură.

— Poți să înghiți asta, fără apă? o întrebă Russell.

— Da, răspunse ea surâzând. Când ești deja intoxicat, poți lua orice, oricând.

Seth Morley îi explică lui Russell:

— Medicamentele sunt ca un drog pentru ea.

Îl studia de câteva ceasuri pe acest nou venit, întrebându-se care era punctul lui slab. Căci desigur avea și el, ca ei toți, o slăbiciune; dar care?

— Înțeleg că domnul Russell are fetișismul curățeniei, după câte am putut să-mi dau seama, spuse brusc Wade Frazer cu vocea lui enervantă.

— Chiar așa? făcu Mary Morley.

— Mi-e teamă că da, aprobă Russell surâzând și arătându-și dinții albi și sănătoși, ca un june-prim în fața camerelor de luat vederi.

Își continuară drumul până ce ajunseră pe malurile unui fluviu, prea lat pentru ca să-l poată traversa. Se opriră.

— Va trebui să mergem de-a lungul malului, propuse Thugg. Încruntă din sprâncene adăugând, am mai fost prin părțile astea, dar nu am văzut nici un fluviu.

Frazer rânji:

— Asta ni se întâmplă din cauza dumitale, Morley. Apa este

elementul dumitale.

— Ciudată remarcă, observă Maggie Walsh. Vrei să spui că peisajul se schimbă în funcţie de dorinţele noastre?

— Glumeam, răspunse Frazer cu o ironie jignitoare.

— E totuşi o observaţie ciudată, urmă Maggie Walsh. Ştiţi că, după Specktowsky, suntem prizonierii previziunilor şi percepţiilor noastre. Şi că una din caracteristicele Blestemului este neputinţa noastră de a ne desprinde din pseudo-realitatea dorinţelor noastre. Fără să putem vedea lumea ce ne înconjoară, aşa cum e.

— Nimeni nu vede realitatea aşa cum este ea, spuse doct Frazer. Asta s-a demonstrat încă de pe vremea lui Kant. Spaţiul şi timpul sunt moduri ale percepţiilor noastre. Ştiaţi? Îi dădu cu cotul lui Morley: ştiai chestia asta, domnul e oceanograf?

— Da, răspunse acesta, deşi nu auzise niciodată de acest Kant.

— Specktowsky a spus că doar în ultimul nostru ceas vedem lumea aşa cum este ea, reluă Maggie Walsh. Atunci când Mijlocitorul ne va elibera de jalnica noastră condiţie. Atunci când prin a Sa mijlocire, Blestemul va înceta să mai aibă putere asupra noastră.

Russell interveni în discuţie:

— Câteodată, chiar în cursul vieţii noastre materiale, avem nişte viziuni fugare...

— Doar Mijlocitorul poate ridica vălul de pe ochii noştri, preciză Maggie Walsh.

— Exact, admise Russell.

— De unde vii? îl întrebă Morley.

— Alpha Centauri 8.

— E un drum lung ca să ajungi aici, insinuă Wade Frazer.

— Ştiu, fu de acord Russell. De aceea am şi ajuns mai târziu. Călătoria mea a durat trei luni.

— În cazul ăsta, dumneata eşti unul dintre primii care au obţinut transferul... cu mult înaintea mea, murmură Seth Morley.

— Înaintea noastră a tuturor, supralicită Wade Frazer. Îl studia pe Russell care stătea în faţa lui, dominându-l cu statura

sa înaltă. Mă întreb ce nevoie avem, aici, de un economist. Pentru că pe nenorocita asta de planetă nu există nici un fel de economie!

Maggie Walsh sublinie:

— *Nici unul* dintre noi nu pare a-și avea rostul pe planeta asta. Specializările noastre, aptitudinile noastre... s-ar spune că nu au nici o importanță. Nu cred că am fost selectați în funcție de asta.

— Clar, concluzionă Thugg pe un ton batjocoritor.

— Găsești că e clar? îl întrebă Betty Jo Berm. Deci, după tine, care ar fi criteriul după care am fost selectați?

— Cum a spus Belsnor, suntem cu toții niște inadaptați.

— Nu a spus că suntem inadaptați, protestă Seth Morley. A spus că suntem niște rataţi.

— Păi, e cam același lucru, răspunse Thugg. Suntem deșeurile galaxiei. Măcar o dată, Belsnor a avut dreptate.

— Vrei să vorbești doar în numele tău? îi aruncă Betty Jo Berm. Nu accept să fiu tratată drept deșeu. Cel puțin, nu încă.

— Murind, murmură Maggie Walsh ca pentru sine, ne scufundăm în uitare. O uitare care înglobează, deja, existența noastră... și din care doar Divinitatea ne poate scoate.

— De fapt, interveni Seth Morley, Divinitatea încearcă să ne salveze, iar generalul Treaton să ne...

Nu-și termină gândul; spusese prea mult! Dar nimeni nu păru să înțeleagă.

— În orice caz, asta e condiția esențială a existenței, spuse Russell cu vocea sa caldă și lipsită de inflexiuni. Dialectica universului! O forță care ne împinge cu fiecare clipă spre moarte: Demolatorul Formelor sub toate înfățișările sale. Iar Divinitatea, cu cele trei Manifestări ale sale este – în teorie – mereu alături de noi. Am spus bine, domnișoară Walsh?

— Nu, nu în teorie, îl corectă ea. În realitate.

Betty Jo Berm anunță calmă:

— Iată Edificiul.

Acum îl vedeau. Cu mâna făcută streașină deasupra frunții, Seth Morley cerceta construcția cenușie care se ridica la orizont.

O formă aproape cubică. Turnulețe care serveau probabil drept coșuri, judecând după volutele de fum care pluteau deasupra clădirii. Seamănă cu o uzină, gândi el.

— Haideți, propuse Thugg, pornind în direcția Edificiului.

Îl urmară unul după altul, cu pași greoi.

— Am impresia că nu ne apropiem de el, constată cu ironie Frazer.

— Nu avem decât să mergem mai repede, răspunse Thugg surâzând strâmb.

— Inutil, constată Maggie Walsh, oprindu-se cu respirația tăiată. Cercuri de transpirație i se iviră la subțiori. Așa se întâmplă întotdeauna: mergi și mergi și el se îndepărtează mereu.

— Și niciodată nu-l poți ajunge, o completă Wade Frazer.

Și el se oprise; încerca să-și aprindă pipa din lemn de trandafir pe care o umpluse cu amestecul cel mai tare și mai infect posibil, constată Seth Morley. De la primele pufăituri, duhoarea se răspândi în aer.

— Ce facem, întrebă Russell.

— Trebuie să găsim ceva! strigă Thugg. Poate că mergând în cerc cu ochii închiși ne vom trezi brusc lângă el.

— De când ne-am oprit, s-a apropiat, constată Seth Morley, care nu încetase de a cerceta Edificiul, cu ochii adăpostiți de mâna făcută streașină. Era convins că are dreptate. Putea să-i vadă acum turnulețele mai limpede, iar vălătucii de fum păreau mai înalți. În fond putea să nu fie vorba despre o uzină. Dacă ne apropiem încă puțin, aș putea să-mi dau seama mai limpede... Continuă să-l studieze, imitat acum de toți ceilalți. Russell șopti, pe gânduri:

— E un fel de fantasmă. Un soi de proiecție provocată de un emițător, fără îndoială, situat pe o rază de un kilometru pătrat. Un videotransmițător foarte modem și eficace... deși imaginea tremură puțin.

— În cazul ăsta ce ne sugerezi? îl întrebă Seth Morley. Admițând că ai dreptate, e inutil să încercăm să ne apropiem din moment ce nu există.

— Există undeva, rectifică Russell. Dar nu în locul ăsta. Ce

vedem noi este o iluzie. Dar Edificiul real există și nu poate fi prea departe.

— De unde știi? stărui Seth Morley.

— Cunosc bine metodele Interplan Vest pentru a induce în eroare. Această iluzie este transmisă ca să-i păcălească pe cei ce știu de existența Edificiului și care se așteaptă să-l găsească. Descoperind imaginea asta, cred că văd Edificiul în realitate. Bineînțeles că iluzia nu e pentru cei ce nu cunosc existența lui. Adăugă, după o clipă, acest șiretlic a funcţionat de minune în timpul luptei dintre Interplan Vest și cultele războinicilor de pe Rigel 10. Misilele rigeliene se zdrobeau în serie peste complexe industriale iluzorii. Vedeți dumneavoastră, acest gen de proiecții apar pe ecranele radar și sunt detectate chiar și de un baleiaj cu ajutorul sondelor electronice. Au o bază semi-materială; concret vorbind, nu e vorba despre un miraj.

— Ar trebui să știi, ezită Betty Jo Berm, doar ești economist; ești la curent, desigur, cu ceea ce s-a întâmplat cu complexele industriale în timpul războiului. Dar nu părea prea convinsă.

— De aceea Edificiul pare a se îndepărta pe măsură ce ne apropiem? întrebă Seth Morley.

— Asta m-a ajutat să-i ghicesc adevărata esență, explică Russell.

— Spune-ne ce să facem, i se adresă Maggie Walsh.

— Păi, să vedem! reflectă Russell suspinând. Ceilalți așteptau atenți. Veritabilul Edificiu poate fi oriunde. Nu există nici un mijloc prin care să putem ajunge la sursă plecând de la o fantasmă; așa că mă gândesc... întinse brațul, am impresia că podișul pe care-l vedem acolo în depărtare este o iluzie suprapusă peste altceva, o halucinație negativă care apare oricui privește într-acolo. Explică: o halucinație negativă... vreau să spun... să nu vezi un lucru care de fapt se găsește chiar acolo.

— De acord, aprobă Thugg. Haideți spre podișul cu pricina.

— Asta ne obligă să trecem râul, se codi Mary Morley.

Frazer i se adresă lui Maggie Walsh:

— Specktowsky nu a vorbit undeva despre putința de a merge pe apă? Iată ce ne-ar fi de mare folos acum. Fluviul ăsta pare foarte adânc și parcă am hotărât că nu e cazul să ne aventurăm

în apele lui.

— Poate că nici fluviul nu este cu adevărat aici, riscă Morley.

— Ba da, este, îi răspunse Russell.

Se duse până la mal, se aplecă și-și umplu cu apă pumnii făcuți căuș.

— Serios? Specktowsky a vorbit despre posibilitatea de a merge pe apă? întrebă Betty Jo Berm.

— Poți s-o faci, răspunse Maggie Walsh, dar numai dacă ești în prezența Divinității. Doar Divinitatea te poate conduce; altfel te scufunzi și te îneci.

— Poate, că domnul Russell *este* Divinitatea, lansă Ignatz Thugg. Se întoarse spre Russell. Ești una dintre Înfățișările Divinității? Venit aici ca să ne ajuți? Sau ești mai curând Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra?

— Mi-e teamă că nu sunt nici una, nici alta, răspunse Russell cu vocea sa calmă și neutră.

— Du-ne pe malul celălalt, îl rugă Seth Morley.

— Imposibil, făcu Russell. Sunt un om ca voi toți.

— Încearcă, totuși, stărui Seth Morley.

— E ciudat că mă luați drept Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra. Mi s-a mai întâmplat. Fără îndoială pentru că duc o existență de nomad. Peste tot apar ca străin și dacă fac o faptă bună, oarecare – ceea ce mi se întâmplă foarte rar – se găsește întotdeauna un martor care are ideea genială de a afirma că eu sunt cea de-a treia Înfățișare a Divinității.

— Poate că ești, reluă Seth Morley privindu-l cu o atenție sporită; încerca să-și reamintească sub ce înfățișare i se arătase Călătorul în kibuțul *Tekel Phares*. Nu găsi decât o vagă asemănare. Și totuși, în bună măsură, ciudata sa bănuială persista. Îi venise așa, deodată! Ba îl considera pe Russell un ins oarecare, ba, imediat după aceea, simțea în el prezența Divinității. Senzația asta ciudată lăsa în ființa lui o urmă de neșters.

— Dacă aș fi Călătorul... aș fi conștient de asta... murmură Russell nesigur.

— Poate că ești, interveni Maggie Walsh. Poate că domnul Morley are dreptate. Și ea îl privea cu atenție pe Russell, care i se

părea din ce în ce mai încurcat Dacă ești, vom sfârși prin a afla!

— L-ai văzut vreodată pe Călător? o întrebă Russell.

— Nu.

— Nu sunt Călătorul.

— Haideți să intrăm în apă și să vedem dacă reușim să ajungem pe celălalt mal, propuse Thugg nerăbdător. Dacă apa e prea adâncă, ne întoarcem. Eu am plecat.

Se duse spre mal și intră în fluviul de un gri opac, cu apa ajungându-i până la șolduri. Continuă să înainteze iar ceilalți, rând pe rând, îl urmară.

Ajunseră pe malul opus fără nici un fel de problemă. Albia fluviului era, de fapt, foarte puțin adâncă. Simțindu-se umiliți, se adunară toți șase – inclusiv Russell – ca să-și stoarcă veșmintele. Apa nu le ajunsese mai sus de talie.

— Ignatz Thugg, ricană Frazer. Încarnarea Divinității. Mergător pe ape, călăuzitor în furtună. Cine ar fi crezut?

— Trebuia să-ți închipui!...

Russell i se adresă brusc lui Maggie Walsh:

— Roagă-te.

— De ce?

— Pentru ca vălul iluziei să ne cadă de pe ochi și să ne lase să vedem realitatea.

— Pot s-o fac în gând?

Russell dădu din cap.

— Mulțumesc, spuse ea întorcându-se cu spatele spre grup. Rămase câteva momente nemișcată, cu mâinile împreunate, cu capul plecat, apoi se întoarse din nou cu fața spre ei Am făcut tot ce am putut.

Părea însă mult mai destinsă, aproape fericită, remarcă Seth Morley. Poate că pentru o clipă a uitat de moartea lui Susie Smart.

Aerul din jurul lor fu străbătut deodată de o puternică vibrație.

— Îl aud! exclamă Seth Morley. Simțea o frică nespusă, o mare spaimă instinctivă.

La o sută de metri de ei un perete cenușiu urca spre cerul cețos, vibrând și pulsând ca o ființă vie. În vârf, turnurile

aruncau în văzduh pale de fum asemănătoare unor nori întunecați. Alte rezidiuri de fum se revărsau prin niște țevi imense în apa fluviului scoțând un bolborosit continuu.

Găsiseră Edificiul.

Capitolul 9

— De data asta, el e! declară Seth Morley. În sfârșit! Ce zgomot, ca și când mii de pitici cosmici ar arunca milioane de capace metalice pe un sol de beton. Ce naiba fac acolo înăuntru? se întrebă el îndreptându-se spre fațada principală, ca să poată citi inscripția de pe frontispiciu.

— Cam zgomotos, nu? urlă în urechile lui vocea neplăcută a lui Wade Frazer.

— Da, răspunse el, fără să-și audă propria voce în vacarmul din jur.

Urmă o alee pavată care se întindea de-a lungul fațadei laterale; ceilalți se aliniaseră în șir indian în spatele lui astupându-și, care cum putea, urechile. Ajuns la intrarea principală, Morley își feri ochii cu mâna, ridică privirea spre suprafața netedă de deasupra uriașelor porți culisante, închise.

VINĂRIE

Un loc unde se bea vin? Și atunci ce-i cu tot zgomotul ăsta? se întrebă uimit. N-avea nici un sens.

Văzu o portiță mai mică pe care era un afiș: *Sală de degustare; vinuri și brânzeturi – Intrarea clienților.* Dumnezeule mare! Gândul la brânzeturile care-i plăceau atât de mult îl făcu să-i lase gura apă, absorbindu-i toate gândurile. Gândi: Trebuie să intru. Se pare că totul e gratuit. Doar dacă nu vor să-ți vândă o sticlă-două la plecare. Dar nu sunt obligat să cumpăr.

Păcat că Ben Tallchief nu mai era printre cei vii. Lui, cel blagoslovit cu darul beției, i-ar fi plăcut afacerea asta.

— Așteaptă, se auzi vocea lui Maggie din spatele lui. Nu intra!

Cu mâna pe clanță, schiță o mișcare de întoarcere, întrebându-se ce naiba se întâmpla.

Cu privirea ridicată în splendoarea luminii solare, Maggie Walsh descifră prin razele orbitoare strălucirea dansantă a unor litere. Încercă să le urmărească conturul cu vârful degetelor,

străduindu-se să le stabilizeze. Ce naiba se întâmpla cu inscripția asta? Ce mesaj vrea să ne transmită? Ardea de nerăbdare să afle.

SPIRITUALERIE

— Așteaptă, îi strigă ea lui Seth Morley care se pregătea să deschidă o ușă pe care era scris *Intrarea clienților.* Nu intra!

— Și de ce, mă rog? strigă el.

— Nu știm ce poate fi acolo.

Cu sufletul la gură alergă până ajunse lângă el. Clădirea sclipea în razele jucăușe de soare ce se revărsau peste suprafețele ei uriașe. *Spiritualerie?* Ce cuvânt anapoda! Un loc unde sunt îngrămădite toate cunoștințele dobândite de spiritul uman? Dar e un loc mult prea zgomotos pentru a putea fi o bibliotecă, un depozit de carte, de benzi magnetice și de microfilme. Un loc unde se schimbau gânduri inteligente? Poate că esența spiritualității era distilată aici, în interior; intrând, te puteai trezi îmbibat de spiritul lui Swift sau Voltaire.

Dar spirit nu însemna și umor; ci desemna forma fundamentală a inteligenței îngemănată cu o stare de grație. Și, peste toate, posibilitatea omului de a cunoaște.

Dacă intru, o să aflu tot ceea ce omul poate cunoaște în acest spațiu dimensional. Trebuie să intru. Făcu un semn din cap spre Morley și-l împinse înainte.

— Deschide poarta, hotărî ea. Trebuie să intrăm să vedem ce este înăuntru.

Mergând în spatele lor cu un pas liniștit, Wade Frazer le observa starea de agitație cu un ochi critic, plin de superioară ironie. Văzu și el inscripția de deasupra marilor porți închise ale Edificiului.

La început rămase perplex. Descifrase literele și, deci, putea să enunțe cuvântul. Dar nu-i descifra semnificația.

— Nu înțeleg, îi spuse el lui Seth Morley și cârtiței ăsteia de Maggie Walsh, bigota fanatică a coloniei. Se strădui încă o dată să citească cuvântul întrebându-se dacă ceea ce simțea nu se

datora unei ambivalențe psihologice; poate că, în zona inconștientului, nu avea nici un chef să înțeleagă sensurile inscripției. Așa că amestecă literele ca să nu mai fie în stare să le descifreze.

REPAUZERIE

O clipă, cred că știu ce e o *repauzerie,* își spuse el. Vine din limba celtă, cred. Un termen dialectal ce nu poate fi înțeles decât de o persoană cultivată, care a primit o educație liberală, umanistă. Un ins oarecare ar trece pe lângă inscripție fără s-o vadă.

Cred că înțeleg ce fel de loc e ăsta. Aici sunt aduse persoanele cu dereglări psihice, care trebuie puse în repaos absolut, sub supraveghere. Într-un sens, e vorba despre un fel de azil dar, în același timp, de ceva mult mai complex. Scopul final nu cred că este acela de a-i vindeca pe bolnavi spre a-i reda societății – fără ca, de fapt, să fie vindecați în profunzime – ci de a închide definitiv porțile asupra ignoranței umanității, asupra nebuniei sale. Aici preocupările bolnavilor mentali își găsesc un punct final; sunt puși *la loc de odihnă,* așa cum arată și inscripția. Bolnavii aduși aici nu mai sunt redați societății; sunt încet și fără durere scufundați în somn, în repaos. Ceea ce, de fapt, este soluția pentru toți bolnavii incurabili. Otrava din ei nu trebuie să contamineze galaxia. Ce fericire că există un loc ca ăsta! Mă mir că nu am fost informați de existența lui în nici un fel de revistă medicală.

Trebuie să intru. Vreau să văd cum funcționează organizația asta a lor. Și să descopăr pe ce baze operează; pentru că la urma urmei toată chestia asta rămâne o problemă foarte spinoasă: problema autorității extra-medicale – dacă pot spune astfel – care riscă să intervină și să blocheze bunul mers al *locului de odihnă.*

— Nu intrați! strigă el în urma lui Seth Morley și a lui Maggie-bigota. Nu e de nasul vostru! E un domeniu rezervat. Uitați-vă! Arătă cu degetul inscripția de pe mica ușă de aluminiu: *Intrare rezervată personalului calificat.* Eu da, eu pot

intra! Vocifera ca să acopere vacarmul din jur Dar voi, nu! Voi nu sunteți calificați!

Maggie-bigota și Seth Morley îl priveau surprinși dar fără să se oprească din drum. Wade Frazer îi împinse în lături ca să-i poată depăși.

Fără nici o dificultate, Mary Morley citi inscripția aflată deasupra intrării principale a imensei construcții cenușii.

FARMECĂTORIE

Știu ce vrea să spună, dar ei habar n-au. O sală de făcut farmece, vrăji, unde admiterea indivizilor se face pe baza unor incantații. Cei care conduc omenirea au ajuns în fruntea acesteia grație contactului lor cu vrăjitoria și cu filtrele magice.

— Intru, își anunță soțul.

— Așteaptă, strigă Seth. Mai rămâi puțin.

— Eu pot să intru, dar tu nu! Acest loc mi se potrivește. Știu asta. Nu o să mă poți împiedica; dă-te la o parte.

Se apropie de mica portiță citind literele aurii care se detașau pe suprafața de sticlă: *Cameră de inițiere deschisă tuturor vizitatorilor calificați.* Ei bine, asta se referă la mine în mod direct. Sunt ceea ce se cheamă o *persoană calificată.*

— Vin cu tine, strigă Seth.

Mary Morley izbucni în râs. El, s-o însoțească el? Foarte amuzant; își imaginează, poate, că el va fi binevenit în lumea paranormală. Un bărbat! Este un loc special, rezervat în exclusivitate femeilor. Nu există vrăjitori-bărbați.

După ce o să trec de ușa asta o să știu cum să-l dirijez; voi putea face din el ceea ce ar trebui să fie! Sau mai curând, ceea ce, de fapt, nu mai este. Deci, într-un fel, acționez spre binele lui.

Întinse mâna spre clanță.

În picioare, puțin mai la o parte de grup, Ignatz Thugg le observa cu ironie agitația. Grohăiau ca niște porci. Tare ar fi vrut să se repeadă la ei să-i înjunghie. Dar la ce bun? Fac pariu că put

de te trăsnesc atunci când stai aproape de ei. Par curați, dar în fond, put! Ce loc de rahat e ăsta? Clipi, încercând să citească inscripția din litere jucăușe.

BESTIALERIE

Să vezi și să nu crezi! Hai că e bună; un loc unde se împreunează oamenii cu animale. Întotdeauna mi-am dorit să văd o femeie călărită de un armăsar; pariez că aici poți vedea așa ceva. Da, am un chef nebun să văd o chestie de-asta, în grup, alături de alții care sunt numai ochi. În locuri ca ăsta lucrurile îți sunt înfățișate într-adevăr așa cum sunt ele în realitate și spectacolul merită toți banii!

Și-apoi spectatorii trebuie să fie oameni normali cu care pot sta de vorbă. Nu futăcioși de felul lui Morley, Walsh sau Frazer care scot pe gură tot felul de porcării și se regulează așa cum își trag bășinile. Folosesc cuvinte alese ca să nu observe nimeni că le pute curul. Nu sunt altfel decât mine, doar vor să pară altfel!

Cred că au cururi mari, tipii ăștia de soiul lui Babble; le-ar sta bine să le-o tragă niște dulăi cât toate zilele. Tare-aș vrea să văd cum le-o înfige în fundurile lor grase; și mi-ar place s-o văd pe muierea asta, Walsh, încârligată cu un doberman; măcar odată! I-ar place chestia. Asta-i tot ce așteaptă ea de la viață. Fac pariu. Cred că numai așa ceva visează.

— Plecați dracu' de-aici, strigă el spre Morley, Walsh și Frazer. Nu puteți intra. Uitați-vă ce scrie acolo sus. Arătă cu degetul spre cuvântul pictat cu litere aurii, elegante, deasupra ușii. *Rezervat membrilor clubului.* Eu, eu pot intra, mai spuse el pregătindu-se să apese pe clanță.

Ned Russell se repezi înainte și se opri între ei și ușă. Ridică ochii spre clădirea uriașă. Le văzu fețele cu expresii diferite, reflectând pofte devoratoare.

— Cred că e mai bine ca nici unul dintre voi să nu intre, hotărî el.

— Ce? exclamă Seth Morley afișând o dezamăgire profundă. Ce primejdii mă pot pândi într-o sală de degustări de vinuri?

— Nu este o sală de degustare, îl repezi Ignatz Thugg râzând înfundat. N-ai citit bine; ți-e teamă să înțelegi ce este aici în realitate. Reîncepu să râdă: dar eu, eu știu.

— Degustări? țipă Maggie Walsh. Este un loc în care sunt adunate toate cuceririle spiritului uman. Dacă intrăm, vom fi purificați prin cunoaștere și prin dragostea lui Dumnezeu față de om și a omului față de Creatorul său.

— Este un club special, rezervat doar unei anumite clientele, stărui Thugg.

Frazer surâse afectat:

— E uimitor până unde pot merge unii indivizi în efortul lor de a evita confruntarea cu realitatea. Nu e și părerea dumitale, Russell?

Russell spuse:

— Locul ăsta nu e sigur. Pentru nici unul dintre noi. Știu ce e aici; sunt sigur că am dreptate. Trebuie să-i scot de-aici și să plec și eu cât mai departe posibil! Hai să mergem, le spuse foarte decis.

Rămase în fața lor, între ei și Edificiu, bine înfipt pe picioare, neclintit. Grupul începu să aibă îndoieli.

— Crezi că asta avem de făcut? îl întrebă Seth Morley.

— Da. Sunt sigur.

Seth Morley se adresă celorlalți:

— Poate că are dreptate.

— Chiar crezi că ai dreptate, domnule Russell? întrebă Maggie Walsh cu o voce ezitantă.

Cu toții se dădură câțiva pași înapoi.

Copleșit, Ignatz Thugg zise:

— Am știut că va fi închis. Nu vor să lase oamenii să se bucure. Întotdeauna se întâmplă așa!

Fără un cuvânt, Russell aștepta cu răbdare ca tovarășii săi se se liniștească, continuând să le bareze intrarea.

— Unde e Betty Jo Berm? întrebă brusc Morley.

Dumnezeule. Pe asta am uitat-o; am uitat s-o supraveghez. Russell se întoarse brusc în direcția de unde veniseră cercetând cu privirea împrejurimile înecate în lumina soarelui care se scălda în apele fluviului.

Vedea din nou ceea ce văzuse şi cu câtva timp în urmă. De fiecare dată când privea Edificiul distingea enorma placă din bronz care se detaşa pe faţada principală:

MEKKISRIE

Ca lingvist ea era în stare să traducă acest termen de la prima citire. *Mekkis:* cuvânt hitit care înseamnă putere; un termen care trecuse în sanscrită, apoi în greacă şi latină şi, în sfârşit, în limbajul modem, tradus prin *maşină* sau *mecanică.* Acesta era locul care i se refuza; nu putea intra alături de ceilalţi.

Aş vrea să mor.

Aici se afla definiţia universului... sau ceea ce ea înţelegea prin univers. Ştia că exista un adevăr în teoria cercurilor concentrice cu creştere progresivă, emisă de către Specktowsky. Dar asta nu era expresia unei Divinităţi, după părerea ei; ci enunţarea unui fapt material, fără implicaţie transcendentală. Când lua o pilulă, atingea pentru o scurtă clipă un cerc superior, dotat cu o intensitate şi o concentrare foarte mare de forţe. Trupul ei cântărea mai puţin; facultăţile ei mintale, mişcările, forţa ei vitală... totul funcţiona de parcă ar fi fost alimentat de un carburant superior. Când se întâmplă asta, ard mai bine gândi ea întorcându-se şi îndepărtându-se de Edificiu în direcţia fluviului.

Sunt capabilă să gândesc mult mai limpede; nu mă simt cu mintea înceţoşată ca de pildă, acum, când sunt pe cale de a cădea lată de epuizare sub căldura acestui soare străin. Apa o să mă răcorească. În apă greutatea corpului nu te mai apasă; nu ajungi la un grad superior de *mekkis,* dar asta nu mai are importanţă; apa spală tot. Nu mai ai greutate; dar nici nu eşti mai uşor. Pur şi simplu nu mai ai substanţă materială.

Nu mai am chef să trag după mine povara acestui trup greoi. Mi-e imposibil. Nu mai pot răbda să mă simt apăsată, zdrobită în halul ăsta. Trebuie să mă eliberez.

Fără a privi în urmă, intră în apă şi se îndreptă spre mijlocul fluviului.

Acum, apa o să topească toate pilulele, granulele și capsulele pe care le-am înghițit, pe care le am în buzunare; vor fi total dizolvate. Dar nu mai am nevoie de ele. Dacă aș putea intra în *mekkisrie*... poate că dacă nu aș avea trup aș reuși! Mă duc să mă refasoneze. Mă duc să sfârșesc pentru ca să pot reîncepe. Dar din alt punct de plecare. Nu vreau să retrăiesc tot ceea ce înseamnă deja trecutul meu.

Auzea în spate urletul venind dinspre *mekkisrie*. Ceilalți au intrat, realiză ea. Dar cum de se putuse întâmpla asta? *De ce au putut intra fără mine?* Nu-și dădea seama.

Dar nu-i mai păsa.

— Iat-o, strigă Maggie Walsh. Întinsese brațele și mâinile îi tremurau Nu o vedeți?

Maggie se puse în mișcare, smulgându-se din starea de paralizie care o stăpânise până atunci și începu să fugă înspre fluviu. Dar înainte ca să ajungă pe mal, Russell și Seth Morley o depășiră lăsând-o mult în urmă. Izbucni în hohote de plâns, se opri din fugă și rămase pe loc privindu-i printre lacrimi pe Thugg și Wade Frazer alăturându-li-se lui Seth Morley și Russell. Cei patru bărbați intrară repede în apă, urmați de Mary Morley, îndreptându-se spre obiectul care plutea încet spre malul opus.

Continuând să nu se miște, îi văzu apucând trupul lui Betty Jo Berm, scoțându-l din apă și depunându-l pe sol. A murit. În timp ce noi discutam întrebându-se dacă să intrăm sau nu în Edificiu. Ce mizerie! Șchiopătând se repuse în mișcare spre grupul îngenunchiat în jurul lui Betty Jo căreia îi făceau, cu schimbul, respirația gură la gură, încercând s-o readucă la viață.

Ajunse lângă ei și rămase în picioare.

— Există vreo șansă?... întrebă ea.

— Nu, răspunse Wade Frazer.

— La naiba! înjură ea cu voce spartă. De ce a făcut asta? Frazer ai vreo idee?

— E o boală care o măcina de mult timp.

Seth Morley îl fulgeră cu privirea:

— Tâmpitule! îi aruncă el în față. Biet dobitoc bătrân.

— Dar nu e vina mea că a murit, se bâlbâi Frazer înspăimântat. Nu am avut aparatură care să-mi permită să fac teste aprofundate; dacă aș fi avut tot ce-mi trebuia n-aș fi făcut decât să scot în evidență tendința ei sinucigașă; nu știu dacă aș fi putut-o vindeca.

— Credeți că o vom putea duce înapoi în tabără? îi rugă Maggie Walsh cu o voce sugrumată. Aproape că nu mai era în stare să vorbească Dacă o cărăm câte patru...

— Dacă am putea s-o facem să plutească pe apele fluviului, ar fi mai puțin complicat, sugeră Thugg. Am câștiga o groază de timp.

— Nu avem nimic care ar putea pluti, le aminti Mary Morley.

Russell interveni:

— Când am trecut fluviul am zărit ceva care semăna cu o plută improvizată. Haideți, o să v-o arăt.

Le făcu semn să-l urmeze până la malul apei. Pluta era într-adevăr acolo, imobilizată la mal, clătinându-se ușor odată cu apele fluviului. Ca și cum ar fi fost adusă în mod expres, gândi Maggie Walsh, ca să ne ajute s-o transportăm până la tabără.

— E pluta lui Belsnor, o recunoscu Ignatz Thugg.

— Exact, afirmă Frazer trăgându-se de lobul urechii drepte. Ne spusese că are de gând să construiască o plută. Uitați, a legat lemnele unele de altele cu un cablu electric foarte gros; mă întreb dacă e destul de solidă.

— Dacă a fost construită de Glen Belsnor, spuse Maggie cu înflăcărare, atunci e cât se poate de solidă. Așezați-o pe plută. Și, pentru numele lui Dumnezeu, aveți grijă! Manevrați-o cu respect. Ceea ce purtați pe brațe este sacru.

Mormăind și dându-și îndrumări unul altuia, cei patru bărbați sfârșiră prin a o așeza pe Betty Jo Berm pe pluta lui Belsnor.

Zăcea pe spate cu mâinile împreunate pe piept. Ochii goi fixau cerul nemilos. Apa continua să se scurgă de pe trupul ei iar părul îi părea lui Maggie un stol de fluturi negri îngrămădiți pe un dușman de care nu mai voiau să se desprindă.

A fost atacată de Moarte. De fluturii Ochi-de-mort. Iar pe noi ceilalți, pe noi ce ne așteaptă? Cui îi vine rândul acum? Poate

mie. Da, eu urmez.

— Putem să ne urcăm şi noi pe plută, alături de ea, propuse Maggie. Ştiţi cumva în ce punct trebuie să părăsim fluviul?

— Eu ştiu, se grăbi Frazer, înainte ca cineva să aibă timp să răspundă.

— Bun, hotărî Russell fără emoţie. Haidem.

Le ajută pe Maggie Walsh şi pe Mary Morley să se urce pe plută, dându-le mâna cu o atitudine cavalerească pe care Maggie nu o mai întâlnise de multă vreme.

— Priviţi, spuse Seth Morley întorcându-se spre Edificiu. Peisajul artificial reapărea, iar imaginea Edificiului, în ciuda materialităţii sale, tremura, se clătina şi se estompa. În clipa în care pluta, împinsă de cei patru bărbaţi, începu să alunece pe apă, Maggie văzu imensa faţadă dispărând, lăsând în loc podişul artificial de culoare brun-gălbuie.

Pluta purtată de curent începu să ia viteză. Aşezată lângă trupul ud al lui Betty Jo, Maggie fu scuturată de un fior, în ciuda soarelui puternic; închise ochii. Doamne, ajută-ne să regăsim tabăra. Unde ne duce apa asta? N-am mai văzut-o; după câte ştiu nu există nici un fluviu în preajma taberei. Nu am mers pe malul lui ca să ajungem aici... Spuse cu voce tare:

— Ce vă face să credeţi că apa asta ne duce unde vrem noi. Cred că v-aţi pierdut minţile!

— Nu putem s-o ducem pe braţe, explică Frazer. E prea departe.

— Dar pluta asta ne duce şi mai departe de destinaţia noastră, protestă Maggie. Era sigură de asta Nu vreau să rămân aici! urlă ea panicată, agitându-se şi străduindu-se să se ridice.

Pluta aluneca acum vertiginos; Maggie se simţea prinsă în capcană văzând malurile trecând prin faţa ochilor ei într-un ritm înspăimântător.

— Nu sări în apă, o avertiză Russell prinzând-o de braţ. O să ajungi cu bine în tabără. Ne vom salva cu toţii.

Pluta continua să prindă viteză. Acum nimeni nu mai vorbea; alunecau tăcuţi, în derivă, încălziţi de fierbinţeala soarelui şi alinaţi de răcoarea apei... amărâţi şi neliniştiţi de întâmplarea tragică pe care o trăiseră. Şi din pricina a ceea ce ne mai

așteaptă, gândi Maggie.

— De unde știai despre plută, îl întrebă Seth Morley pe Russell.

— Am mai spus: am văzut-o când...

— Nimeni nu a văzut-o, îl întrerupse Seth.

Russell nu răspunse.

— Ești om sau una dintre Înfățișările Divinității? insistă Morley.

— Dacă aș fi fost una dintre Înfățișările Divinității aș fi salvat fata asta de la înec, remarcă Russell sarcastic. Adăugă, întorcându-se spre Mary, crezi că sunt una dintre Înfățișări?

— Nu, răspunse ea după ce se gândi puțin. Aș fi vrut să fii. Avem atâta nevoie de cineva care să intervină în favoarea noastră.

Russell se aplecă și mângâie părul ud și lipsit de viață al lui Betty Jo. Continuau să alunece în tăcere.

Închis în camera sa, Tony Dunkelwelt era așezat pe podea, cu picioarele încrucișate sub el. Știa că el o ucisese pe Susie.

Din cauza minunii pe care am făcut-o. Cred că Demolatorul Formelor a venit atunci când mi-am făcut invocarea. A transformat pâinea în piatră, apoi i-a luat piatra lui Susie și a lovit-o omorând-o. Piatra făcută de mine. Orice aș face, tot la mine ajung!

Își ascuți auzul dar nu percepu nici un zgomot. Jumătate din membri coloniei erau plecați; ceilalți parcă nici n-ar mai fi existat. Poate că nici nu mai erau în tabără. Poate că am rămas singur... părăsit, la bunul plac al Demolatorului Formelor.

Voi apuca Sabia lui Kemoch, spuse el cu voce tare, și cu ea îl voi ucide pe Demolatorul Formelor! întinse mâna să apuce Sabia. O mai văzuse în cursul meditațiilor sale, dar nu o atinsese niciodată. Dați-mi Sabia lui Kemoch, strigă, și voi împlini *lucrarea;* voi căuta Ființa Întunericului și o voi ucide pentru totdeauna. Niciodată nu se va mai întruchipa.

Întinse mâna dar nu întâlni decât nimicul. Căzu pe gânduri. Trebuie să mă scufund mai adânc în *eul meu universal.* Sunt încă separat de el. Închise ochii obligându-și trupul să se relaxeze. Fii

potirul... limpede și curat ca un cristal; vasul gol, receptacolul Divinității. Așa cum s-a întâmplat de atâtea ori...

Dar nici de data aceasta nu reuși.

Sunt impur. Trimisul nu va ajunge la mine. Prin fapta mea am pierdut puterea de *a primi;* nici nu mai *văd.* Oare voi mai fi vreodată în prezența Dumnezeului-de-deasupra-Dumnezeirii? Oare s-a sfârșit totul?

Pedeapsa, iată, aceasta era pedeapsa.

Dar nu o merit! Susie nu avea prea mare importanță. Era nebună; piatra a sărit din mâna ei de scârbă. Da, asta se întâmplase: piatra era pură, Susie nu. Dar era totuși îngrozitor că murise. Strălucirea, mișcarea și lumina... toate acestea emanau din ființa ei. Dar lumina pe care ea o reflecta era o lumină distorsionată. O lumină care rănea... care m-a rănit pe mine! Acționase în autoapărare. Era evident.

Sabia. Sabia mâniei. Să vină la mine Sabia lui Kemoch! Se legănă înainte și înapoi și, din nou, întinse mâna spre acea dimensiune mistică ce-l umplea de o teamă respectuoasă. Mâna se întinse, pipăi, dispăru; îi văzu contururile pălind. Degetele apucară vidul, la un milion de kilometri distanță și se topi în neantul de deasupra omenirii... Continua să caute și, brusc, degetele lui întâlniră ceva. Atinseră... dar fără să poată apuca.

Jur că dacă Sabia îmi va fi dată o să mă folosesc de ea. O să răzbun moartea lui Susie.

Din nou simți ceva în vârful degetelor, dar și de data asta îi scăpă. Știa că era acolo; îi simțea realitatea. Dă-mi-o mie! Jur că o voi folosi! Așteptă, și deodată în mâna lui simți greutatea unui obiect, rece și greu.

Sabia. O apucase.

O trase spre el cu mii de precauții. Asemeni unui zeu, iradia lumină și căldură; umplea camera cu prezența ei. Tony se ridică dintr-un salt și fu cât pe-aci s-o scape. Acum e a mea! Se simți cuprins de o nespusă bucurie. Alergă până la ușă învârtind Sabia cu mâna lui plăpândă. Împinse ușa și năvăli afară în lumina amiezii; privind în juru-i, strigă:

— Unde ești, Demolator al Formelor, nimicitor al vieții? Vino să te bați cu mine!

O creatură înainta stângaci înspre el, de-a lungul galeriei. O creatură adusă de spate care părea că se mișcă orbește, ca și când ar fi fost obișnuită cu tenebrele care stăpânesc măruntaiele Terrei. Îl privi țintă cu ochii cenușii, pătați; văzu că e învăluită într-un nor de praf, o pulbere care plutea în aer căzând în lungul trupului gârbov și rămânând apoi în urmă-i ca o trenă. Înțelese.

Creatura se dezintegra. O piele gălbuie și zbârcită îi acoperea oasele fragile. Obrajii erau supți și gura fără dinți. Demolatorul Formelor înainta șchiopătând spre el, privindu-l fix; înainta respirând ca un astmatic și bolborosind cuvinte fără înțeles. Apoi mâna sa pergamentoasă se întinse spre el și arătarea spuse scrâșnind:

— Ia te uită, Tony! Bună ziua, ce mai faci?

— Ai venit să mă vezi?

— Da, făcu creatura tușind și apropiindu-se cu un pas.

Îi simțea acum mirosul, un amestec de mucegai și putrefacție, descompunerea zecilor de secole. Nu mai avea mult de trăit. Se agăță de Tony gângăvind; o șuviță de salivă îi curgea pe bărbie și pe piept. Încercă să se șteargă, fără succes, cu dosul mâinii care semăna cu o coajă murdară.

— Voiam să... începu creatura.

Tony nu o lăsă să sfârșească. Înfipse Sabia lui Kemoch în pântecul moale.

În momentul în care Tony trase afară Sabia sute de viermi grași și albi începură să colcăie ieșind din rană. Creatura se clătină cu brațele întinse spre Tony... Băiatul se dădu înapoi, întorcând privirea de la colcăiala de viermi. Nu curgea strop de sânge; era doar un sac de putreziciune și nimic altceva.

Căzuse într-un genunchi continuând să bolborosească vorbe fără înțeles. Apoi, cu un gest convulsiv, se apucă de păr. Între degete îi rămâneau smocuri întregi de fire lungi, fără strălucire, pe care i le întinse lui Tony cu aerul că-i oferă un dar de preț.

Tony lovi din nou. Creatura căzu, ochii i se dădură peste cap, gura se căscă într-o strâmbătură. Din ea ieși târându-se o vietate acoperită de blană, ce semăna cu un păianjen uriaș. Băiatul îl strivi sub talpă.

L-am ucis pe Demolatorul Formelor!

În depărtare, la celălalt capăt al galeriei cineva strigă:

— Tony!

Se apropia în fugă o siluetă pe care băiatul nu o identifică de îndată. Își miji ochii ca să vadă mai bine.

Era Glen Belsnor care se repezea spre el.

— L-am omorât pe Demolatorul Formelor, declară Tony, de îndată ce Belsnor, cu răsuflarea tăiată, ajunse lângă el. Uite! Cu vârful lamei arătă forma îngrămădită la picioarele sale, ghemuită în poziția fătului.

— E Bert Kosler! urlă Belsnor cu vocea gâfâită. Ai ucis un bătrân nevinovat!

— Nu! spuse Tony. Dar când coborî privirea îl văzu pe Bert Kosler, paznicul taberei, întins pe podea. A căzut sub puterea Demolatorului Formelor, mai spuse băiatul dar fără să creadă o iotă. Știa ce făcuse. Îmi... îmi pare foarte rău, reluă el. O să mă rog la Dumnezeul-de-deasupra-lui-Dumnezeu să-l readucă la viață.

Se întoarse pe călcâie și alergă în camera lui încuind ușa în urma-i; se sprijini de canat, tremurând din toate încheieturile. I se făcu greață; lacrimi i se prelinseră pe obraji și, răpus de durere, se îndoi sub spasmul care-i sfârtecă stomacul. Sabia îi scăpă din mână și căzu, grea, pe podea; zgomotul îl înspăimântă; făcu câțiva pași în lături, lăsând Sabia să zacă acolo unde era.

— Deschide! răcni Belsnor de dincolo de ușă.

— Nu, refuză băiatul clănțănind din dinți; un frig îngrozitor îi îngheță brațele făcând să crească durerea care-i sfârteca pântecele.

În spatele ușii se auzi un zgomot cumplit; tăblia crăpată mai rezistă câteva clipe, apoi cedă.

Glen Belsnor stătea în prag cu fața aspră sub părul cărunt. Țintea interiorul camerei cu un pistol, militar greu, spre pieptul lui Tony Dunkelwelt.

Tony se aplecă să ia de jos Sabia.

— Nu fă asta! spuse Glen Belsnor. Oprește-te sau te împușc.

Mâna lui Tony apucă Sabia.

Glen Belsnor trase asupra lui de foarte aproape.

Capitolul 10

În timp ce pluta aluneca lin pe apele fluviului, Ned Russell, cufundat în gânduri, avea privirile ațintite în depărtare.

— Ce cauți? întrebă Seth Morley.

Russell arătă ceva cu degetul:

— Acolo, acolo e cineva. Se întoarse spre Maggie. E unul dintre *ei?*

— Da, confirmă ea. Este Marele Tench. Sau, în orice caz, cineva la fel de solid ca el.

— Ce gen de întrebări i-ai pus?

Maggie spuse uimită:

— Noi nu le punem niciodată întrebări; n-avem nici un mijloc de comunicare cu *ei*... după cunoștințele noastre nu au nici limbaj, nici corzi vocale.

— Prin telepatie?

— Nu sunt telepați, precizează Frazer. Și nici noi nu suntem. Tot ceea ce știu să facă este reproducerea de obiecte... care se strică în câteva zile.

— Putem comunica cu ei, afirmă cu tărie Russell. Să ducem pluta spre mal; vreau să mă sfătuiesc cu Tench. Se lăsă să alunece în apă Faceți ca mine și ajutați-mă să o împing la țărm.

Părea foarte hotărât; figura lui era calmă. Așa că i se supuseră, unul câte unul; pe plută nu mai rămase decât trupul lipsit de viață al lui Betty Jo.

În câteva minute reușiră să ancoreze pluta la țărmul înverzit.

O înțepeniră în nămol și plescăiră prin mâlul gros ca să urce pe mal.

Se apropiară de masa gelatinoasă și cubică ce-i domina pe toți ca înălțime. Soarele făcea să strălucească o mulțime de pete colorate, care dansau pe suprafața tench-ului ca și când ar fi fost închise în lăuntrul lui. De parcă asta ar fi fost activitatea internă a *creaturii.*

E mult mai masiv decât m-am așteptat, își spuse Seth Morley. Pare... fără vârstă. De cât timp o fi trăind?

— I se pun obiectele în față, explică Ignatz Thugg, și cu

ajutorul unor excrescenţe, care ies din el, se întruchipează duplicatul dorit. Uite, o să vă arăt. Îşi aruncă ceasul încă ud în iarba de la picioarele lui tench-ului. Hai, fă o copie după asta, piftie uriaşă!

Gelatina tremură şi, aşa cum spusese Thugg adineaori, o mică protuberanţă se formă, se detaşă de corpul creaturii şi se fixă pe ceas. Culoarea începu să i se schimbe devenind argintie. Se scurseră câteva minute, ca şi când tench-ul s-ar fi odihnit, apoi brusc, materia care ieşise din masa lui formă un disc şi o brăţară de piele. Era replica exactă a ceasului de alături... Aproape exactă, gândi Seth Morley. Nu era la fel de strălucitoare; era în reproducerea asta ceva stins, tem. Dar, mă rog, era totuşi un succes!

Russell se aşeză în iarbă căutându-se prin buzunare:

— Am nevoie de o bucată de hârtie de scris.

— Am eu în poşetă, se oferi Maggie Walsh. Căută şi găsi mai multe foi de hârtie. Vrei şi un stilou?

— Am. Se apucă să scrie pe prima foaie îi pun nişte întrebări. Se opri din scris şi citi cu voce tare: *Câţi dintre noi vor muri aici, pe Delmak-o?*

Împătură hârtia şi o puse în faţa tench-ului, alături de cele două ceasuri.

O nouă excrescenţă ieşi din tench şi se postă alături de biletul scris de Russell.

— Nu o să reproducă pur şi simplu hârtia şi întrebarea pusă? se nelinişti Seth Morley.

— Nu ştiu. O să vedem.

Thugg lansă cu răutate:

— Am impresia că sunteţi cu toţii cam săriţi!

Privindu-l atent, Russell vorbi rar:

— Ai o concepţie foarte ciudată, Thugg, despre diferenţa dintre un nebun şi un om normal.

— Asta vrea să fie o insultă, strigă Thugg cu faţa înroşită de furie.

Maggie Walsh îi întrerupse:

— Priviţi. Face un duplicat după bucata de hârtie.

Două foi de hârtie zăceau acum în faţa lor. Russell aşteptă o

clipă, apoi văzând că – după toate aparențele – procesul de copiere se terminase, luă cele două bucăți de hârtie, le despături și le examină îndelung.

— Ne-a răspuns? se neliniști Seth Morley. Sau a copiat doar întrebarea?

— A răspuns.

Russell îi întinse una dintre foi.

Câteva rânduri scurte. Și fără echivoc. *Veți ajunge la tabăra voastră dar nu-i veți mai găsi pe ceilalți.*

— Întreabă-l cine e dușmanul nostru, sugeră Seth Morley.

— De acord.

Russell scrise un alt bilet: *Cine este dușmanul nostru?* Îl împături și-l puse în fața tench-ului, se dădu la o parte câțiva pași apoi zise:

— Asta este ceea ce ar putea părea o întrebare cheie.

Tench produse hârtia cu răspunsul, pe care Russell o apucă de îndată. O studie atent, apoi o citi cu voce tare:

— *Cercurile de influență.*

— Asta nu ne spune prea multe, observă Maggie Walsh.

— Poate că asta e tot ce știe, declară Russell.

— Întreabă-l: *Ce am putea face?* stărui Seth Morley.

Russell se conformă și puse iar hârtia în fața tench-ului. Răspunsul veni repede și el se pregăti din nou să-l citească cu voce tare.

— De data asta mesajul e mai lung, se scuză el.

— Cu atât mai bine, remarcă Wade Frazer. Să vedem ce spune!

Russell citi:

— *Există niște forțe secrete în acțiune, care adună laolaltă pe cei ce trebuie să meargă împreună. Trebuie să ne supunem cu toții acestei atracții; astfel vom fi feriți de greșeli.*

Nimeni nu vorbi timp de câteva momente.

— Nu ar fi trebuit să ne separăm; n-ar fi trebuit să părăsim tabăra. Dacă am fi rămas, domnișoara Berm ar fi încă în viață. E limpede că de acum încolo nu mai trebuie să ne scăpăm din ochi unii pe alții...

Se opri. Din masa gelatinoasă ieși o nouă protuberanță care

se transformă într-o foaie de hârtie îndoită. Russel o apucă, o deschise și citi.

— Ți-e adresată ție, îi spuse el lui Seth Morley.

Uneori un om simte nevoia de a se uni cu alți oameni, dar indivizii care-l înconjoară s-au constituit deja în grupuri, astfel că el rămâne izolat. Atunci trebuie să se alieze cu omul cel mai apropiat de centrul grupului, căci acesta l-ar putea ajuta și ar putea obține ca el să fie admis în cercul închis, format de grup.

Seth Morley mototoli hârtia și o aruncă pe jos.

— Cred că e vorba de Belsnor, el e insul cel mai aproape de centru.

Este adevărat, eu sunt cel de la margine și izolat. Dar într-un sens suntem cu toții... Chiar Belsnor.

— Poate că e vorba despre mine, încercă Russell.

— Nu, îl contrazise Seth Morley. E vorba despre Glen Belsnor.

Wade Frazer interveni:

— Am o întrebare.

Întinse mâna și Russell îi dădu hârtia și stiloul. Frazer scrise repede, apoi citi cu voce tare întrebarea pusă:

— *Cine e bărbatul care-și spune Ned Russell?* Puse hârtia în fața tench-ului.

Când apăru răspunsul, Russell apucă foaia de hârtie cu un gest de o rapiditate nespusă; cu o clipă mai înainte fusese acolo și într-o fracțiune de secundă o avea în mână. Calm, o citi. Apoi i-o pasă lui Seth Morley:

— Citește-o cu voce tare.

Morley se execută:

— *Fiecare pas, înainte sau înapoi, conduce spre o primejdie. Primejdia vine din faptul că oamenii sunt prea ambițioși.*

Morley îi întinse bucata de hârtie lui Wade Frazer.

— N-are nici un sens, constată Ignatz Thugg.

— Ba da, asta înseamnă că Russell este pe cale de a provoca o situație în care fiecare acțiune întreprinsă de noi este sortită eșecului, spuse Frazer. Primejdia este peste tot și nu avem scăpare. Și cauza cauzelor este ambiția nemăsurată a lui Russell. Aruncă spre acesta priviri inchizitoriale Care este ambiția dumitale? Și de ce ne expui primejdiei în mod deliberat?

Russell răspunse:

— Nu spune că eu vă expun primejdiei ci doar că această primejdie există.

— Și ambiția... doar despre ambiția dumitale e vorba.

— Singura mea dorință, vorbi Russell calm, este de a fi un economist competent, ce desfășoară o activitate utilă. De aceea am solicitat transferul; munca pe care o făceam era plicticoasă și nu-mi oferea nici o satisfacție. Așa că m-am bucurat când mi s-a spus că voi fi trimis pe Delmak-o. Adăugă, de când am venit, mi-am schimbat puțin părerea...

— ... Și noi, fu de acord Seth Morley.

— Bun! interveni Frazer cu un aer plin de importanță. Am obținut de la tench câteva informații, dar ele se reduc la nimica toată. Râse fără veselie. Vom fi uciși pe rând. *Cercurile de influență* sunt dușmanul. Va trebui să rămânem grupați, foarte aproape unii de alții, altfel vom fi distruși unul câte unul. De fapt, spuse el gânditor, primejdia poate veni de oriunde; și nu putem face nimic. Iar acest Russell este o adevărată primejdie pentru noi, din pricina ambiției sale. Se întoarse spre Seth Morley. Ai remarcat că ne comandă? Ca și când ăsta ar fi rostul lui.

— În ce mă privește mi se pare normal, spuse Russell.

— Deci tench-ul are dreptate, constată Frazer.

După câteva clipe de tăcere, Russell aprobă:

— Cred că da. Doar cineva trebuie să-și ia răspunderea conducerii.

— După ce o să ajungem în tabără, întrebă Seth Morley, îl vei accepta pe Glen Belsnor drept conducător?

— Da, dacă are calitățile necesare.

Frazer precizează:

— L-am ales pe Glen Belsnor. E șeful nostru; că-ți place sau nu!

— Dar, le aminti Russell, eu nu am participat la vot. Surâdea. Nu mă simt obligat să accept rezultatul acestuia.

— Aș dori să-i pun tench-lui una sau două întrebări, spuse Maggie Walsh.

Luă stiloul și bucata de hârtie și scrise foarte concentrată.

— L-am întrebat: *De ce suntem în viață.*

Puse hârtia în fața tench-ului și așteptă.

Răspunsul, atunci când îl citiră, fu următorul: *Pentru a fi în deplinătatea și posesiunea supremă a puterii.*

— Obscur răspuns, observă Frazer. Deplinătatea posesiunii și culmea puterii. Interesant. Asta este esența vieții?

Maggie reîncepu să scrie:

— Îl întreb: *Există Dumnezeu?*

Depuse hârtia și așteptară toți, chiar și Ignatz Thugg, într-o liniște deplină.

Veni răspunsul: *Nu o să mă credeți.*

— Ce înseamnă asta? strigă Thugg vehement. Asta nu spune nimic; absolut nimic, asta-i...

— Dar e adevărul adevărat, remarcă Russell. Dacă ar fi răspuns nu, nu l-ai fi crezut. Nu e așa?

Se întoarse spre Maggie cu un aer întrebător.

— Exact, aprobă ea.

— Și dacă ar fi spus da?

— Eu cred deja.

Satisfăcut, Russell, concluzionă:

— Deci tench-ul are dreptate. Răspunsul său la o astfel de întrebare nu schimbă nimic, pentru nimeni.

— Dar dacă ar fi spus da, reluă Maggie, aș fi avut o certitudine.

— Dar tu ai deja această certitudine, concluzionă Seth Morley.

— Doamne Dumnezeule, strigă Thugg. Pluta arde.

Ridicându-se dintr-o săritură, văzură focul devorând-o; auzeau pârâiturile lemnelor cuprinse de flăcări și transformarea lor, aproape instantaneu, în cenușă. Se repeziră în fugă spre râu... dar era prea târziu.

În picioare, pe mal, martori neputincioși, văzură pluta în flăcări îndepărtându-se spre mijlocul apei. Prinsă de curent, începu să alunece repede în josul fluviului. Se micșora văzând cu ochii și înainte de a dispare trimise spre ei o scânteie uriașă; apoi nu mai fu nimic.

După o vreme, Russell vorbi iar:

— Nu trebuie să ne întristăm. În felul acesta, nordicii celebrau pe vremuri, moartea. După ce murea, vikingul era întins pe un rug construit la bordul corabiei sale și i se dădea foc înainte de a fi împinsă pe mare.

Vikingii, își spuse Seth Morley gânditor, un fluviu – și dincolo de el – un Edificiu misterios. Fluviul ar putea fi Rinul și Edificiul Walhalla. Ceea ce ar putea explica motivul pentru care pluta, împreună cu cadavrul lui Betty Jo, a luat foc și a alunecat pe firul apei. Ciudat. Morley se înfioră.

— Ce ai, îl întrebă Russell văzându-i expresia feței.

— Pentru o clipă am avut impresia că am înțeles. Dar nu cred că asta e explicația; trebuie să fie altceva...

Acest tench care le răspundea la întrebări ar fi putut fi... nu-și mai amintea numele; dar deodată spuse: Erda! Zeița care cunoștea viitorul. Care răspundea întrebărilor lui Wotan.

Și Wotan călătorea deghizat printre muritori. Putând fi recunoscut doar după faptul că nu avea decât un ochi. Era numit Vagabondul.

— Ce acuitate vizuală ai, îl întrebă el pe Russell. A zecea parte din puterea celor doi ochi?

Surprins, Russell spuse:

— Nu... de fapt, nu. De ce mă întrebi?

— Unul din ochii lui e fals, interveni Wade Frazer. Mi-am dat seama. Ochiul drept e artificial; nu vede cu el, dar mușchii îl mișcă de parcă ar fi adevărat.

— Așa e? întrebă Seth Morley?

— Da, admise Russell. Dar asta nu vă privește.

Și Wotan, își aminti Seth Morley, i-a dărâmat pe zei; provocase prin ambiția sa nemăsurată, *Gotterdammerung*-ul. Și care era ambiția lui? Să clădească un palat al zeilor: Walhalla. Ei bine, Walhalla fusese construită; purta denumirea de *Vinărie*. Dar nu era de fel ceea ce sugera inscripția.

La urma urmei, va sfârși prin a se scufunda în apele Rinului ca să dispară. Iar aurul Rinului se va întoarce la fiicele Rinului.

Dar asta nu se întâmplase încă.

Era ceea ce Specktowsky *nu* menționase în Carte!

Tremurând, Glen Belsnor puse pistolul pe scrin. La picioarele lui zăcea Tony Dunkelwelt, rămas cu mâna crispată pe garda spadei aurite. Un fir subțire de sânge îi curgea din colțul gurii, se prelingea de-a lungul obrazului și picura pe covorul care acoperea podeaua de plastic.

Alertat de zgomotul împușcăturii doctorul Babble sosi în fugă. Gâfâind, se opri în fața cadavrului lui Bert Kosler; întoarse trupul descărnat și bătrân ca să se uite la rana din pântec provocată de sabie... apoi, văzându-l pe Glen Belsnor, intră în cameră. Amândoi priviră în jos la trupul lui Tony Dunkenwelt.

— L-am omorât, explică Belsnor.

Timpanele îi vibrau încă de zgomotul împușcăturii; se folosise de un pistol străvechi cu gloanțe de plumb care făcea parte din colecția de obiecte heteroclite pe care o lua întotdeauna cu el, oriunde s-ar fi dus. Arătă spre galerie, cu un gest obosit:

— Ai văzut ce a făcut din bietul Bert?

— A vrut să te omoare și pe dumneata?

— Da. Glen Belsnor își suflă nasul în batistă; mâinile îi tremurau și se simțea în pragul disperării. Ce oroare, spuse cu o voce nesigură. Să dobori un copil. Dar Doamne Dumnezeule... m-ar fi omorât și pe mine, apoi pe dumneata și pe doamna Rockingham.

Ideea că ar fi putut-o asasina pe fermecătoarea bătrână doamnă i se părea – mai mult decât orice – de neconceput. La o adică el s-ar fi putut pune la adăpost, ca și doctorul Babble. Dar nu bătrâna doamnă.

Babble observă:

— Fără îndoială că moartea lui Susie Smart i-a creat psihoza asta care l-a rupt total de realitate. Cred că se considera responsabil de moartea ei. Se aplecă să culeagă sabia de pe jos. Dar de unde naiba a luat chestia asta? N-am văzut-o niciodată.

— A fost întotdeauna în prag de criză, zise Glen Belsnor. Cu soiul ăsta de *trame* în care cădea adesea.

— N-a spus nimic înainte de a-l împușca?

— *L-am omorât pe Demolatorul Formelor.* Mi-a arătat trupul lui Bert Kosler și a spus: Iată! Sau ceva de genul ăsta. Bert era

într-adevăr foarte bătrân, mai adăugă el ridicând din umeri. Şi foarte dărâmat. Martor mi-e Dumnezeu că în ceea ce-l privea, acţiunea Demolatorului se vedea cu ochiul liber. Tony părea în plin delir, deşi o clipă mi s-a părut că mă recunoaşte. Spunea lucruri fără sens şi, brusc, s-a aplecat să ridice sabia, care-i căzuse din mână.

Rămaseră tăcuţi câteva clipe.

— Deja patru morţi, vorbi în sfârşit doctorul. Poate chiar mai mulţi...

— De ce spui *poate mai mulţi?*

Babble îşi precizează gândul:

— Mă gândesc la cei care au plecat azi dimineaţă, Maggie, Russell, noul venit, Seth şi Mary Morley...

— Presupun că totul e bine în ce-i priveşte. Nu credea ce spune Nu, adăugă cu violenţă, presupun că au murit cu toţii. Toţi şapte.

— Încearcă să te linişteşti, îi recomandă Babble, puţin cam speriat. Arma e încărcată?

— Da. Glen Belsnor luă pistolul, îl goli şi-i dădu gloanţele lui Babble. Poţi să le păstrezi. Orice s-ar mai întâmpla, nu mai vreau să trag asupra nimănui. Nici măcar pentru a salva pe unul dintre noi.

Se prăvăli pe un scaun, scoase o ţigară cu mişcări neîndemânatece şi o aprinse.

— Dacă va avea loc o anchetă, murmură doctorul Babble, voi depune mărturie că Tony Dunkelwelt era bolnav psihic. Dar nu pot depune mărturie că l-a ucis pe bătrânul Bert şi nici că te-a ameninţat cu moartea. Pentru că nu există decât afirmaţia dumitale în legătură cu împrejurările astea nenorocite. Se grăbi să adauge, dar, bineînţeles că te cred.

— Nu va avea loc nici o anchetă, afirmă Glen Belsnor. Nu avea nici o îndoială în privinţa asta Doar dacă, adăugă el, nu va fi o anchetă postumă. Ceea ce pentru noi toţi va fi lipsit de importanţă.

— Ţii cumva un jurnal? întrebă Babble.

— Nu.

— Ar trebui.

— De acord, mormăi Glen Belsnor. Dar acum lasă-mă dracului în pace. Îl măsură pe doctor cu o privire furioasă. Pleacă de-aici!

— Scuză-mă, făcu doctorul cu o voce mică și umilă, dându-se încet înapoi.

Glen Belsnor mai spuse:

— Dumneata, eu și doamna Rockingham, suntem singurii supraviețuitori.

Brusc, ca o strălucire de clarviziune, simți intuitiv adevărul.

— Ar trebui, poate, să ne ducem la ea și să nu o mai părăsim. Ca să nu i se întâmple nimic, propuse Babble, îndreptându-se spre ușă.

— În regulă, aprobă Belsnor cu iritare. Știi ce o să facem? Dumneata o să-i ții companie doamnei Rockingham; eu o să cercetez naveta cu care a venit Russell. De când a venit mă întreb ce hram poartă tipul. Îl găsesc ciudat. Dumneata nu?

— Pur și simplu e nou venit.

— Nu, nu este asta. Nu am avut aceeași senzație față de Ben Tallchief. Nici față de Morley. Se ridică brusc. Știi la ce mă gândesc? *Poate că a captat semnalul întrerupt de pe satelit.* Vreau să mă uit puțin la transmițătorul-receptorul lui.

La asta mă pricep și nu o să mă mai simt atât de singur.

Îl lăsă pe Babble pe loc, și fără un cuvânt se întoarse, traversă galeria și se îndreptă spre parcarea navetelor.

Poate că semnalul satelitului a fost cel care l-a condus aici. Poate că se afla prin preajmă, nu în cursul unei călătorii, ci în misiune de supraveghere. Și totuși, hârtiile de transfer erau în regulă. Oh! la dracu, își spuse el în timp ce se apucă să demonteze echipamentul radio din naveta lui Russell.

Un sfert de oră mai târziu găsise răspunsul. Era un transmițător-receptor standard, absolut identic cu cel de pe celelalte navete. Semnalul satelitului era prea slab pentru a putea fi receptat de Russell. Doar imensul receptor de pe Delmak-o avea puterea de a-l capta. Russell, ca și ei toți, sosise urmărind raza de ghidaj automat.

Dosar închis.

Majoritatea lucrurilor lui Russell rămăseseră la bord; nu luase cu el în tabără decât obiectele de primă necesitate. Exista acolo o cutie mare de carton cu cărți pe care Glen Belsnor le răsfoi alene. Manuale de economie, ceea ce era normal. Și marii clasici pe microbenzi; Tolkien, Milton, Virgiliu și Homer. Toți autori de epopei, remarcă el. Ca și *Război și pace,* și un volum de Dos Passos. O carte pe care am dorit întotdeauna s-o citesc.

Nimic nu părea anormal. În afara unui singur detaliu.

Nu exista nici un exemplar din Cartea lui Specktowsky.

Poate că Russell o știa, ca și Maggie, pe de rost.

Dar poate că nu!

Nu exista decât o singură categorie de indivizi care nu purtau peste tot cu ei, Cartea... căci nu aveau dreptul s-o citească. Struții închiși în uriașele colivii, care se aflau pe Terra; cei care trăiau cu capul vârât în nisip pentru că cedaseră stress-ului psihologic ce apăsa asupra emigranților. Majoritatea planetelor din sistemul solar deveniseră de nelocuit, iar emigrația însemna plecarea spre un alt sistem stelar... și apariția insidioasă, pentru unii, a maladiei spațiului cosmic; singurătatea și dezrădăcinarea.

Poate că s-a vindecat și a fost recuperat. Dar atunci i s-ar fi dat o Carte! căci i-ar fi fost de folos.

A evadat!

Dar de ce venise pe Delmak-o?

Apoi îi veni un alt gând. La baza Interplan Vest de pe Terra, unde activa generalul Treaton se afla o uriașă colivie. Ce coincidență. Locul unde fuseseră – fără îndoială – construite toate organismele lipsite de viață de pe Delmak-o. Așa cum o confirma inscripția de pe miniatura Edificiului.

Într-un sens toate astea se leagă! Dar, de fapt, toate acestea erau egale cu zero. Un zero mare și absolut.

Toate morțile astea ne-au înnebunit. Așa cum l-au dus la nebunie pe Tony Dunkelwelt. Dar hai să raționăm: un laborator de psihiatrie dirijat de Interplan Vest care-și alege subiecții printre pacienții din colivie, recrutează un grup din care face parte și Ned Russell, care e tot nebun, evident, dar poate fi educat... condiționat; și nebunii sunt capabili să învețe. I se dă o

misiune și e trimis aici ca s-o ducă la bun sfârșit...

În acest moment îl izbi o altă idee, teribilă în simplitatea ei: *Dacă suntem cu toții struți scăpați dintr-o colivie?* Dacă Interplan Vest ne-a tăiat din creiere circuitele memoriei ca să nu ne mai amintim nimic. Asta ar explica incapacitatea lor de a acționa ca un grup omogen. Ăsta ar fi motivul pentru care nu reușeau să comunice. Nebunii sunt capabili să învețe, dar nu sunt în stare să exercite o activitate colectivă decât prin acte de demență în masă.

Deci, noi suntem subiecții unei experiențe. Știu acum ce e de știut. Și asta explică, poate, de ce am în spatele genunchiului drept, un tatuaj: *Persus 9.*

Dar nu trăgea prea multe concluzii doar pentru faptul că Russell nu poseda un exemplar din Cartea lui Specktowsky? Poate că-și luase Cartea cu el, în cameră. Bineînțeles că asta era explicația. Cartea se găsea *acolo.*

Plecă de lângă navete; zece minute mai târziu ajunse în blocul de locuințe și urcă pe galerie. Pe galeria unde murise Susie Smart... în partea opusă în care și-au dat sufletul Tony Dunkelwelt și bătrânul Bert...

Trebuiau înmormântați! își aduse el aminte. Schiță o mișcare de întoarcere.

Dar nu, mai întâi trebuia să verifice bagajele lui Russell.

Ușa camerei era încuiată.

Cu ajutorul unui levier – luat din mica grămadă de scule aflată în permanență la îndemâna sa – forță ușa.

Pe pat, la vedere, se afla portofelul cu toate actele lui Russell. Ordinul de transfer și toate documentele care-l priveau, chiar și actul de naștere; Glen Belsnor le răsfoi, conștient că pusese mâna pe ceva important. În zăpăceala care urmase morții lui Susie Smart, Russell neglijase să-și ia hârtiile cu el, așa cum o cereau regulile; într-o situație normală nu le-ar fi uitat... doar dacă nu avea obișnuința lor... Tocmai! Struții nu dețineau nici o piesă de identitate.

În ușă se ivi doctorul Babble. Cu o voce pe care panica o făcea stridentă, țipă:

— Nu... nu reușesc s-o găsesc pe doamna Rockingham!

— Sala de conferințe? Cafeneaua?

Poate s-a dus să se plimbe. Dar știa foarte bine că nu putea fi vorba despre asta. Roberta Rockingham, datorită handicapului ei nu putea merge decât cu ajutorul unui baston.

— Te ajut s-o găsim, mormăi Belsnor.

Babble și cu el se repeziră afară și începură să alerge haotic; până în momentul în care Glen Belsnor își dădu seama de panica ce-i cuprinsese.

— Stai o clipă! spuse el cu sufletul la gură. Trebuie să ne gândim. Unde poate fi? Această adevărata doamnă, atât de dulce. Care niciodată n-ar fi făcut rău nimănui...

— Ticăloșii! scrâșni el, sufocat de o furie plină de disperare.

Babble dădu din cap cu tristețe. Era de acord.

Citea. Auzind un zgomot, ridică ochii. Și văzu un bărbat necunoscut, care stătea în pragul camerei, aranjată cu gust și foarte meticulos.

— Da? întrebă ea politicoasă lăsând de-o parte descifratorul de microbenzi. Sunteți noul membru al coloniei? Nu cred că v-am mai văzut.

— Într-adevăr, doamnă Rockingham.

Avea o voce plăcută. Era îmbrăcat într-o uniformă neagră cu mănuși foarte mari. Din fața lui părea că emană un fel de lumină... dar poate că i se părea, din pricina ochelarilor care i se aburiseră puțin; nu era prea sigură. În orice caz părul bărbatului, tăiat foarte scurt, strălucea ușor; de asta era sigură. Ce expresie amabilă avea pe chip. Și un aer atât de chibzuit ca și când ar fi realizat numai lucruri minunate.

— Doriți puțin coniac, cu apă? propuse ea.

Doamna Rockingham bea întotdeauna în cursul după amiezii câte un pahar de coniac; alcoolul îi calma veșnicele dureri de picioare. Acum ar fi putut savura împreună coniacul Old Crow ceva mai devreme decât de obicei.

— Mulțumesc, spuse bărbatul.

Înalt și suplu, rămăsese în picioare lângă ușă, fără să intre, propriu-zis, în cameră. Ca și când aparținea lumii din afara încăperii și se grăbea să se reîntoarcă acolo.

Mă întreb, dacă nu este cumva una dintre... Manifestări, așa cum ar zice persoanele cu cunoștințe teologice din colonie. Îl cercetă cu privirea, străduindu-se să-l vadă mai limpede, dar praful care i se așezase pe lentilele ochelarilor – sau altceva – îi întuneca vederea; nu mai reușea să vadă clar.

— Poate sunteți drăguț să-mi faceți un serviciu, îl rugă ea, indicând cu mâna o mobilă. Această măsuță cam șchioapă are un sertar, da, acolo lângă pat. Veți găsi sticla de Old Crow și pahare. Oh! Doamne, nu am apă minerală. Nu vă deranjează dacă beți cu apă obișnuită și fără gheață?

— Nicidecum, răspunse el, traversând camera cu un pas ușor.

Purta cizme înalte, remarcă ea. Ce bărbat seducător!

— Cum vă numiți? îl întrebă.

— Sunt sergentul Ely Nichols.

Deschise sertarul, scoase sticla cu băutură și două pahare.

— Colonia dumneavoastră a fost desființată. Am fost trimis aici ca să vă ajut să ajungeți cu bine acasă. Suntem la curent cu defectul de funcționare al transmițătorului de pe satelit.

— Deci s-a terminat totul? observă ea veselă.

— S-a terminat totul, confirmă el.

Turnă coniacul și apa în pahare, o servi și se așeză în fața ei. Zâmbea.

Capitolul 11

Rătăcind zadarnic în căutarea doamnei Roberta Rockingham, Glen Belsnor, observă un mic grup care înainta în direcția taberei. Cei care plecaseră cu o zi înainte: Frazer și Thugg, Maggie Walsh, Russell – noul venit, Mary și Seth Morley... erau cu toții. Chiar se întorseseră cu toții?

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Belsnor strigă:

— Nu o văd pe Betty Jo Berm. E rănită? Ați lăsat-o acolo, nenorociților? Îi privea cu bărbia tremurând de o furie neputincioasă Așa e, hai?

— E moartă, anunță Seth Morley.

— Cum?

Doctorul Babble veni lângă el și amândoi așteptară. Seth Morley explică:

— S-a înecat. Privi în jur. Unde e puștiul ăla, Dunkelwelt?

— Mort, spuse doctorul Babble.

— Și Bert Kosler? întrebă Maggie Walsh.

Nici Belsnor, nici Babble nu răspunseră.

— Deci a murit și el? stărui Russell.

— Exact, aprobă Belsnor. Roberta Rockingham a dispărut. Ceea ce poate însemna că și ea e moartă. În orice caz, putem presupune.

— Deci n-ați stat împreună? constată Russell.

— Dar voi?

Se lăsă o nouă tăcere. Undeva, departe, un vânt cald ridica în aer licheni și praf; un vârtej urcă pe deasupra clădirilor coloniei apoi dispăru răsucindu-se. Aerul pe care-l respira Glen Belsnor era puturos. Ca și cum, piei de câini morți s-ar fi uscat la soare în imediata apropiere.

Moartea. Nu mai pot să mă gândesc la nimic altceva. E ușor de bănuit de ce. Moartea ne-a întunecat orice perspectivă; a devenit, în mai puțin de douăzeci și patru de ore, însăși esența existenței noastre.

— N-ați putut să-i aduceți trupul cu voi?

— A fost dusă de curent, explică Seth Morley. Pe o plută care

a luat foc. Se apropie de Belsnor. Cum a murit Kosler?

— Tony la ucis.

— Și Tony?

— Eu l-am împușcat. A fost care pe care.

— Și Roberta Rockingham? Ai ucis-o și pe ea?

— Nu, spuse scurt Glen Belsnor.

— Am impresia, interveni Frazer, că ar trebui să alegem un alt șef.

Belsnor repetă cu încăpățânare:

— Am fost obligat să scap de el. Ne-ar fi omorât pe toți. Întrebați-l pe Babble, o să vă confirme spusele mele.

— Nu pot confirma nimic, îl corectă Babble. Nu știu nimic, nu am decât cuvântul dumitale.

Seth Morley întrebă:

— De ce fel de armă s-a servit Tony?

— De o sabie, spuse Belsnor. O s-o găsiți în cameră lângă trupul lui; a rămas acolo.

— Și cu ce ai tras dumneata?

— Cu un vechi pistol militar pe care-l aveam la mine. Se simțea slăbit, bolnav, trist. Am făcut ce trebuia să fac.

— Deci nu *dușmanii* sunt cauza tuturor deceselor, observă Seth Morley. Ești responsabil de moartea lui Tony Dunkenwolt, iar el de cea a lui Bert.

— Dunkelwelt, îl corectă Belsnor fără rost.

— Și nu știm dacă doamna Rockingham e moartă. Poate că a fugit fiindcă i s-a făcut frică.

— N-ar fi putut, spuse Belsnor. Avea picioarele foarte bolnave.

— Cred că Frazer are dreptate, concluzionă Morley. Avem nevoie de un nou șef. Se adresă doctorului. Unde e pistolul?

— L-a lăsat în camera lui Tony.

Belsnor se întoarse și o luă în direcția camerei lui Tony.

— Opriți-l, strigă doctorul.

Ignatz Thugg, Wade Frazer, Seth Morley și Babble o luară la fugă și-l depășiră pe Belsnor intrând primii în camera lui Tony. Russell rămăsese în urmă cu Belsnor și cele două femei.

Seth Morley ieși din cameră, cu pistolul în mână:

— Eşti de acord cu noi, nu-i aşa Russell?

— Daţi-i pistolul, ordonă Russell.

Surprins, Seth Morley rămase nemişcat. Nu făcu nici un gest ca să-i dea arma lui Belsnor.

— Mulţumesc, îi spuse Belsnor lui Russell. Apoi se întoarse spre ceilalţi. Daţi-mi pistolul. De altfel, nu e încărcat; am scos gloanţele.

Aştepta cu mâna întinsă.

Coborând scările galeriei, cu arma în mână, Seth Morley spuse cu o voce gravă şi plină de suspiciune:

— Ai ucis un om.

— A fost obligat s-o facă, îi luă apărarea Russell.

— O să păstrez eu pistolul, hotărî Seth Morley.

— Soţul meu va fi noul nostru şef, concluzionă Mary Morley. El este cel mai calificat pentru această sarcină; o să vedeţi. La *Tekel Phares* avea un rol de conducere.

— De ce nu gândeşti la fel cu ei, îl întrebă Belsnor pe Russell.

— Pentru că ştiu ce s-a întâmplat. Ştiu că n-ai putut evita; dacă le-aş vorbi, poate că...

Russell se întrerupse iar Belsnor se întoarse spre ceilalţi ca să vadă cum reacţionează.

Ignatz Thugg era cel care ţinea acum pistolul. Îl luase din mâna lui Morley şi-l aţintea spre Belsnor, râzând cu gura până la urechi.

— Dă-mi-l înapoi, i se adresă Seth Morley cu asprime.

Toţi săriră cu gura pe Thugg, dar acesta, fără să se mişte, îl ameninţa în continuare pe Belsnor.

— Eu sunt şeful acum! Cu sau fără votul vostru. Veţi putea vota cum vreţi, căci nimic nu va schimba situaţia. Se adresă celor trei bărbaţi care-l înconjurau: duceţi-vă lângă ceilalţi. Nu staţi prea aproape de mine. Înţeles?

— Dar nu e încărcat, repetă Belsnor.

Seth Morley era consternat; faţa îi era palidă şi crispată ca şi când ar fi ştiut – şi era convins că asta era realitatea – că el era vinovat pentru că-l lăsase pe Thugg să-i ia pistolul din mână.

Maggie Walsh declară:

— Ştiu ce trebuie să facem.

Scoase din buzunar exemplarul din Cartea lui Specktowsky.

În fundul sufletului ei știa că găsise modalitatea de a smulge pistolul din mâna lui Thugg. Deschizând Cartea la întâmplare, se îndreptă spre el, recitând cu voce tare pasajul ce-l avea sub ochi. *Se poate spune* psalmodie ea, *că intervenția lui Dumnezeu în Istorie a cunoscut mai multe etape: 1. Perioada de puritate, înainte ca Demolatorul Formelor să se fi trezit și să fi început să acționeze; 2. Perioada Blestemului, în cursul căreia puterea Divinității a fost micșorată iar cea a Demolatorului Formelor exacerbată căci Dumnezeu, neștiind că Demolatorul Formelor există, a fost luat prin surprindere; 3. Nașterea lui Dumnezeu-pe-Pământ, semn că perioada Blestemului Absolut și îndepărtarea de Dumnezeu s-a sfârșit; 4. Perioada actuală...*

Ajunsese acum aproape în fața lui Ignatz Thugg; acesta rămase imobil, cu pistolul în mână. Ea reluă lectura textului sacru:

...perioada actuală în care Dumnezeu călătorește prin lume răscumpărând suferința, aducând iertarea pentru întreaga viață viitoare prin mijlocirea întruchipării Sale, pe care noi o cunoaștem sub numele de Mijlocitorul, care...

— Întoarce-te lângă ceilalți, scrâșni Thugg. Dacă nu, te omor.

...care are viață veșnică, dar se află acum într-un alt cerc; 5. Apropiata și ultima perioadă...

O bubuitură îngrozitoare le lovi timpanele; asurzită, Maggie se dădu înapoi cu un pas simțind o durere ascuțită în piept; avea impresia că plămânii îi fuseseră sfâșiați. Totul în jurul ei se întunecă, lucrurile se estompară, culorile se șterseră și ea alunecă în neant. Vru să pronunțe numele lui Seth Morley dar nici un sunet nu ieși de pe buzele ei. Auzi un zgomot continuu, un soi de bătaie pulsatorie, îndepărtată care sfâșia cu violență întunericul.

Era singură.

Bătaia pulsatorie continua. Percepu acum și o pală de culoare ce iradia, un soi de reflex luminos asemănător cu strălucirea jucăușă a luminii pe suprafața unei ape. Lumina se răsucea precum niște ferăstraie circulare ce se roteau alături de ea, de-o parte și de alta. Drept în față pulsația gigantică, *Ființa* furioasă,

continua să gâfâie amenințător; îi auzea vocea poruncitoare, ordonându-i să înainteze. Era în acțiunile ei un soi de insistență care o înspăimânta; avea nevoie de ceva, voia să-i transmită un mesaj lui Maggie, care acum știa ce semnificație aveau loviturile: bum! bum! bum, bum... care nu se mai opreau. Terorizată, cotropită de durerea fizică, ridică vocea: *Libera me, Domine,* recită ea cu fervoare, *de morte aeterna, în die ilia tremenda.*

Bătaia răsuna mereu. Neputincioasă, alunecă în direcția de unde se auzea. Întrezărea acum, la marginea câmpului ei vizual, un spectacol fantastic: o arbaletă uriașă pe care stătea Mijlocitorul. Coarda fu trasă înapoi; Mijlocitorul era așezat în chip de săgeată; fără zgomot, El fu proiectat în sus, în centrul celui mai mic cerc concentric.

Agnus Dei, spuse ea, *qui tollis peccata mundi.* Fu nevoită să-și ia ochii de la vârtejul ce se răspândea în cercuri concentrice; își plecă privirea, o întoarse în urmă... și văzu: departe dedesubt, un peisaj întins și înghețat format din blocuri stâncoase acoperite de zăpadă. Sufla crivățul; sub ochii lui Maggie, zăpada se troienea în jurul pietrelor imense. E o nouă perioadă glaciară. Își dădea seama că nu poate gândi cu claritate. *Lacrymosa dies ilia,* pronunță ea cu greu, sufocată ca de o apăsare care-i strivea pieptul, transformându-l într-un bloc de durere. *Qua resurget ex favilla, judicandus homo reus.* Simțea acum ca și cum durerea se alina pe măsură ce recita textele în latină – limbă pe care nu o învățase și pe care nu o înțelegea. *Huic ergo parce Deus,* continuă ea să declame. *Pie Jesu Domine, dona eis requiem.* Zgomotele pulsatorii continuau.

O prăpastie uriașă i se deschise la picioare. Începu să cadă; de sub ea îi venea în întâmpinare peisajul înghețat al lumii infernale. Strigă: *Libera me, Domine, de morte aeterna!* Dar prăbușirea continua; aproape că atinse lumea iadului și nimic nu o mai putea opri din cădere.

O creatură cu aripi imense își luă zborul ca o uriașă libelulă metalică cu capul plini de spini. Trecu pe lângă Maggie, lăsând în urmă o pală de vânt cald. *Salve me, fons pietatis,* o rugă ea; o recunoscuse și nu se miră la vederea ei. Era Mijlocitorul care se ridica la ceruri, părăsind lumea păcătoasă pentru a se reîntoarce

la focul arzând al celui mai mic cerc interior.

Totul în jurul ei se răsfăța în culori strălucitoare; distinse o lumină roșie și tulbure care fumega nu departe de ea și, tulburată, se îndreptă într-acolo. Dar ceva o opri. Nu e o lumină bună, simți ea. Trebuie să caut o lumină albă și clară; ea îmi va arăta acea matrice, prin intermediul căreia voi putea renaște. Începu să plutească spre înălțimi, aspirată de trena de aer cald lăsată în urmă de Mijlocitor. Lumina roșie și tulbure rămase mult în urmă-i și, în locul ei, în dreapta sa, zări o puternică lumină galbenă care strălucea nemișcată. Se aruncă înspre ea cu toată forța de care era capabilă.

Durerea din piept părea mai puțin ascuțită; trupul întreg îi părea că plutește. Mulțumesc, că mi-ai alinat durerea; îți sunt foarte recunoscătoare. L-am văzut pe Mijlocitor și știu că prin el voi putea supraviețui. Îndrumă-mi pașii spre lumina cea bună. Spre noua naștere care mi-e dată.

Lumina albă și strălucitoare apăru. Maggie se îndreptă spre ea, ajutată de o forță care o purta înainte. Ești supărată pe mine?

Întrebă ea ciudata Ființă care emitea bătăile ce nu conteniseră nici o clipă; dar părea că nu i se mai adresau direct. Prezența creaturii pulsa în lungul și latul eternității, căci ea era dincolo de timp, în afara timpului, niciodată nu existase în timp. Și... nu mai existe nici spațiul în sensul material al cuvântului; totul părea format doar din două dimensiuni juxtapuse, ca într-un desen de copil sau ca în picturile primitivilor care înfățișează elemente cu contururi puternice, grosolane, în culori stridente și plate.

Mors stupebit et natura, reluă ea litania, *cum resurget creatura, judicanti responsura.* Pulsațiile erau din ce în ce mai înăbușite. M-a uitat. Îl lasă pe Mijlocitor să mă îndrume spre lumina cea bună.

Plutea spre lumina albă și strălucitoare continuându-și litaniile în latină. Toată durerea dispăruse și avea impresia că e lipsită de greutate; trupul ei nu mai era supus timpului și spațiului.

Grozav. Mă simt nemaipomenit!

Pulsațiile din ce în ce mai slabe continuau, dar erau destinate

altora.

Ziua Ultimelor Socoteli sosise pentru ea... venise și trecuse. Fusese supusă Judecății și Judecata îi fusese favorabilă. Resimțea o bucurie totală și absolută. Ca un fluture de noapte printre nove, continua să zboare în sus spre lumina cea bună.

— N-am vrut s-o omor, scânci Ignatz Thugg cu voce întretăiată, cu privirea plecată asupra cadavrului lui Maggie Walsh. Nu știam ce vrea să facă. Venea spre mine și am crezut că vrea să-mi ia pistolul. Se întoarse amenințător spre Glen Belsnor. Și ăsta care a spus că nu e încărcat!

Russell spuse:

— E limpede că Maggie voia să ia pistolul; ăsta-i adevărul.

— Atunci înseamnă că nu am greșit! se dezvinovăți Thugg.

Tăceau cu toții.

— O să păstrez pistolul, declară în sfârșit Ignatz Thugg.

— De acord, conveni Babble. Păstrează-l. Așa o să ne lămurim câți nevinovați mai ai de gând să ucizi.

— Nu am vrut s-o omor, repetă Thugg îndreptând arma spre doctor. Nu am mai omorât pe nimeni, niciodată. Cine vrea să mi-l ia? Îi privea, rând pe rând, cu ochii sălbatici. Am făcut ceea ce a făcut și Belsnor, nici mai mult, nici mai puțin. El și cu mine, tot una! Așa că nici nu poate fi vorba să-i dau pistolul.

Gâfâind, cu ochii scoși din orbite, continua să-i înfrunte strângând cu putere crosa armei.

Belsnor se apropie de Seth Morley și șopti:

— Trebuie să-l dezarmăm.

— Știu, dar nu-mi dau seama cum am putea proceda. Dacă Thugg a fost în stare să omoare o femeie care nu făcea decât să se îndrepte spre el recitând pasaje din Carte, atunci înseamnă că e în stare să împuște pe oricare dintre noi sub cel mai neînsemnat pretext.

O adevărată psihoză, galopantă, îl cuprinsese pe Thugg; era limpede. Trăsese asupra lui Maggie în mod deliberat și Seth Morley înțelese abia acum adevărul: *Belsnor ucisese împotriva dorinței lui. Thugg, ucisese din plăcere.*

Era o mare diferență. Nu aveau de ce să se teamă de Belsnor...

doar dacă ar fi devenit la rându-le niște maniaci ucigași, în care caz Belsnor ar fi avut dreptul să tragă asupra lor. Dar dacă nu se lăsau provocați...

— Să nu faci nimic, îi șopti la ureche Mary, soția sa.

— Trebuie să-i iau pistolul. E vina mea că a ajuns în mâna lui. M-am lăsat păcălit. Întinse mâna în direcția lui Thugg. Dă-mi-l, spuse el în timp ce, de frică, simți stomacul contractându-i-se. Trupul său se pregătea de moarte.

Capitolul 12

— O să te omoare, îl avertiză Russell.

Începu să se îndrepte și el spre Thugg. Toți ceilalți priveau.

— Dă-ne pistolul, ordonă Russell. Apoi i se adresă lui Morley. Nu poate trage decât asupra unuia dintre noi doi. Cunosc tipul ăsta de armă; nu e un automat. Nu va avea timp decât pentru un singur foc, atât. Se apropia de Thugg, în diagonală. Hai, Thugg, destul! spuse el întinzând mâna.

Thugg, nehotărât, se întoarse spre el. Seth Morley se repezi spre el.

— Las-o moartă, Morley! amenință Thugg, îndreptând din nou țeava armei spre el.

Antrenat de elanul pe care și-l luase, Seth Morley se izbi de trupul lui Thugg, numai oase și mușchi... și duhoarea de păr gras, de urină și de sudoare pe care o degaja îi izbi nările.

— Ține-l, strigă Belsnor repezindu-se și el spre Thugg.

Înjurând, Thugg se eliberă din strânsoarea lui Morley. Cu ochii sticloși, cu gura strâmbă, cu fața crispată de nebun, trase.

Mary Morley urlă.

Cu mâna stângă, Seth Morley își apucă umărul drept simțind sângele îmbibându-i cămașa. Zgomotul împușcăturii îl paralizase; căzu în genunchi, zvârcolindu-se de durere. Constată că fusese doar rănit. Sângerez! Doamne, nici măcar n-am fost în stare să-l dezarmez pe împuțitul ăsta. Străduindu-se să-și țină ochii deschiși, îl văzu pe Thugg luând-o la goană, întorcându-se și trăgând încă de două ori, dar fără ca să mai nimerească pe cineva. Căci toți se împrăștiaseră fugind care-ncotro. Chiar Belsnor.

— Ajutor, imploră Seth Morley.

Russell, Belsnor și doctorul se apropiară cu precauție, fără să-l piardă din ochi pe Thugg. Acesta se oprise în partea cealaltă a coridorului, în fața sălii de conferințe; gâfâind, îl ținti pe Morley și trase. Glonțul își rată ținta. Ridicând din umeri, Thugg începu din nou să fugă.

— Frazer! chemă Babble. Ajută-ne să-l transportăm pe

Morley la infirmerie! Hemoragia e foarte puternică; cred că i-a atins o arteră.

Wade Frazer se repezi să-l ajute pe Ned Russell să-l ridice pe Seth. Cei trei bărbaţi îl purtară spre infirmerie.

— O să scapi, spuse Belsnor după ce-l întinseră pe masa lungă de metal. A omorât-o pe Maggie, dar pe tine te-a ratat. Belsnor se îndepărtă de masă, scoase batista şi-şi suflă nasul; tot trupul îi tremura. Pistolul ar fi trebuit să rămână la mine. Acum înţelegi de ce?

— Taci din gură şi pleacă, spuse doctorul dând drumul sterilizatorului în care înghesui la repezeală instrumentele chirurgicale. Pusese un garou în jurul braţului rănit, dar sângele care cursese din abundenţă făcuse deja o mică băltoacă sub masă. Trebuie să deschid rana ca să cos artera. Dezlegă garoul şi puse în funcţiune donatorul de sânge artificial. Cu ajutorul unui mic bisturiu, făcu o incizie în pieptul lui Seth Morley şi introduse cu dexteritate tubul ataşat la maşina donatoare de sânge. Nu pot împiedica sângele să curgă, explică el. Îmi trebuie zece minute ca să ajung până la arteră şi să o cos dar, cel puţin, în felul ăsta o să ajut organismul să reziste.

După o vreme opri sterilizatorul şi scoase instrumentele fierbinţi care împrăştiau aburi prin încăpere. Cu o mişcare expertă doctorul tăie hainele lui Seth Morley. O clipă mai târziu, operaţia umărului rănit începu.

— Trebuie să fim cu ochii pe Thugg, avertiză Russell. Fir-ar a dracului de treabă; aş fi vrut să mai avem şi alte arme. Singura armă a coloniei, o are el!

— Am un pistol cu tranchilizante, se oferi Babble. Scoase din buzunar un set de chei pe care i le aruncă lui Belsnor. În dulapul acela încuiat, acolo! Arătă cu degetul în colţul opus. Se deschide cu cheia care seamănă cu un diamant.

Russell deschise dulapul şi apucă un tub lung cu un vizor telescopic.

— Nu-i rău, spuse. Ăsta o să-şi facă treaba. Ai mai multe rezerve? Cunosc doza de tranchilizant pe care o conţine chestia asta; poate neutraliza pe moment, dar...

— Adică vrei să-l termini de-a binelea? întrebă Babble

oprindu-se din operație.

După câteva clipe de tăcere, Belsnor răspunse:

— Da.

Russell aprobă cu o mișcare energică din cap.

— Pot să-l încarc cu altceva, propuse doctorul. Un produs care-i poate provoca moartea. De îndată ce termin aici cu Morley o să mă ocup și de asta.

Întins pe masă, Seth Morley reuși să vadă tranchilizatorul lui Babble. Jucăria asta o să ne apere? Poate Thugg va avea timp să se întoarcă și să ne omoare pe toți, sau doar pe mine care sunt acum lipsit de apărare?

— Belsnor, spuse el tușind, împiedică-l pe Thugg să mă omoare.

— O să rămân aici cu tine, promise Belsnor bătându-l cu mâna pe umărul sănătos. Și o să-i luăm arma aia nenorocită.

Apucă tranchilizatorul și-l privi mai îndeaproape. Părea mult mai liniștit acum; ca și ceilalți, de altfel.

— I-ai dat lui Morley Demerol? întrebă Russell adresându-se doctorului.

— N-am avut timp, răspunse Babble care-și continua operația.

— O să-i administrez eu, propuse Frazer, dacă-mi spui unde ții seringile.

— Nu ești calificat pentru treaba asta, protestă Babble.

— Nu mai puțin decât ești dumneata ca să practici chirurgia! i-o întoarse Frazer.

— Posibil, admise doctorul, dar eu nu am încotro; ori îl operez, ori moare. Se poate lipsi de analgezice.

Mary Morley, îngenunchiată alături de soțul ei, cu capul lipit de al lui, șopti:

— Crezi că poți suporta durerea?

— Da, răspunse Seth cu dinții încleștați.

Operația continuă.

Stătea întins în pat, în penumbra încăperii. În orice caz, mi-a extras glonțul gândi el somnolent. Mi-au injectat Demerol și intravenos și în mușchi... din care pricină nu mai simt nimic.

Măcar de-ar fi cusut bine artera aia!

Un dispozitiv complex îl supraveghea notând activitatea fiziologică, măsurând presiunea arterială, ritmul cardiac, temperatura și funcționarea aparatului respirator. Dar unde naiba e Babble? Și Belsnor, unde e Belsnor?

— Belsnor! strigă el cât de tare putu. Unde ești? Ar trebui să stai cu mine.

O formă întunecată se materializă în fața lui. Era Belsnor. Ținea în mână tranchilizatorul.

— Sunt aici. Stai liniștit.

— Unde sunt ceilalți?

— Îngroapă morții, spuse Belsnor. Tony Dunkelwelt, bătrânul Bert, Maggie Walsh... au găsit un escavator care face parte din dotarea coloniei. Ah, da! Și pe Tallchief. Va fi înmormântat și el. Primul care s-a prăpădit. Și Susie. Biata, proasta de Susie.

— Pe mine, pe mine m-a ratat, se bucură Seth Morley.

— A făcut tot ce a putut ca să nu dea greș!

— N-ar fi trebuit să-ți luăm pistolul. Îmi dau seama acum, spuse Seth Morley. Prea târziu.

— Trebuia să-l fi ascultat pe Russell. El știa!

— Prezicere de doi bani.

Dar era evident că Belsnor avea dreptate. Russell încercase să-i facă să judece dar ei, în panica momentului, au refuzat să-l asculte.

— Nici o urmă de doamna Rockingham?

— Nici una. Am cotrobăit prin toată tabăra. A plecat... Și Thugg a plecat. Dar știm că e viu. Înarmat, periculos, în plină criză de nebunie.

— Nu e sigur că e viu, șovăi Morley. Poate s-a sinucis. Sau a fost ucis de forța care a cauzat moartea lui Tallchief și a lui Susie.

— Poate. Dar nu putem conta pe asta. Belsnor își consultă ceasul Plec acum, dar rămân prin preajmă; vreau să supraveghez săparea gropii, dar voi fi pe-aproape. Voi sta lângă ușă. Pe curând.

Puse mâna pe umărul stâng al lui Seth Morley, traversă în tăcere încăperea și dispăru.

Seth Morley închise ochii obosit. Duhoarea morții e peste tot; ne sufocă. Câți dintre noi au murit? Tallchief, Susie, Roberta Rockingham, Betty Jo Berm, Tony Dunkelwelt, Maggie Walsh, bătrânul Kosler. Șapte morți și șapte vii. În mai puțin de douăzeci și patru de ore ne-au înjumătățit!

Și pentru asta m-am apucat eu să plec din *Tekel Phares?* Ce macabră ironie! Am venit cu toții până aici ca să trăim mai din plin. Doream să fim utili. Fiecare membru al coloniei avea un vis. Poate că asta este ceea ce nu e în regulă cu noi. Suntem prea tributari visului nostru despre lume. Nu putem scăpa de aceste fantasme. De aceea nu putem acționa împreună. Iar unii dintre noi – ca Thugg și Dunkelwelt – sunt nebuni, nebuni în accepțiunea clasică a termenului.

Țeava unei arme îi apăsa tâmpla:

— Nu mișca, spuse o voce aspră.

Un al doilea bărbat, îmbrăcat într-un costum de piele neagră, se îndreptă spre intrarea infirmeriei, cu un pistol energetic în mână.

— Belsnor e afară, se adresă el bărbatului care ținea pistolul la tâmpla lui Seth Morley. Am eu grijă de el.

Îndreptă arma spre exterior; din țeavă ieși o scânteie electrică; aceasta, iscată din anodul care era pistolul, făcu contact cu Belsnor, pe care-l transformă, într-o clipă, în catod. Belsnor fu apucat de un tremur, apoi căzu în genunchi, alunecă pe o parte, dând drumul tranchilizatorului.

— Ceilalți acum, spuse insul care stătea lângă Seth Morley.

— Își îngroapă morții. Nu o să-și dea seama de nimic. Nici măcar nevasta lui nu e aici.

Bărbatul se apropie de cel care-l amenința cu pistolul pe Seth Morley. Amândoi stătură câteva clipe unul lângă altul observându-l pe bolnav. Amândoi erau îmbrăcați în haine de piele neagră. Seth se întrebă cine erau.

— Morley, decise primul bărbat, te luăm cu noi.

— De ce?

— Ca să te salvăm, completă cel de-al doilea bărbat.

Cu mișcări repezi îl culcară pe o targă așezată lângă pat.

Capitolul 13

În fața infirmeriei un mic aparat de zbor sclipea umed în lumina lunii. Cei doi bărbați în uniformă de piele neagră îl purtară pe Seth Morley, întins pe targă, până la tambuchi; puseră targa pe sol. Unul deschise tambuchiul. Apucară din nou targa și o ridicară cu precauțiune în habitaclu.

— Belsnor e mort? întrebă Seth Morley.

Primul bărbat răspunse:

— Nu, este doar fără cunoștință.

— Unde mergem?

— Într-un loc care o să-ți placă.

Cel de al doilea bărbat se așeză în fața pupitrului de comandă; acționă mai multe manete, făcu diverse reglaje. Aparatul decolă pe verticală ridicându-se în cerul noptatic.

— Te simți bine, domnul Morley? Îmi pare rău că a trebuit să te așezăm pe jos, dar călătoria nu va fi lungă.

— Îmi puteți spune cine sunteți?

— Spune-ne dacă te simți bine.

— În regulă, mă simt bine.

Seth privi ecranul; vedea pomii, vegetația și panglica strălucitoare a unui fluviu.

În sfârșit, pe ecranul aparatului, apăru Edificiul.

Aparatul se pregăti să aterizeze pe acoperișul Edificiului.

— Ai văzut? întrebă primul bărbat.

— Da, răspunse Seth Morley.

— Vrei să mergi acolo?

— Nu.

— Nu-ți mai aduci aminte de locul ăsta, nu-i așa?

— Nu. Seth Morley respira cu dificultate încercând să-și economisească forțele. Acum îl văd pentru prima dată.

— Oh, nu! protestă cel de-al doilea bărbat. L-ai mai văzut înainte.

Niște proiectoare uriașe se aprinseră pe acoperișul Edificiului în momentul în care aparatul aterizează greoi.

— Nenorocita asta de rază de ghidaj face figuri din nou, zise

primul bărbat. Am avut dreptate, ar fi trebuit să executăm o aterizare manuală.

— Nu pe acoperișul ăsta, îl făcu atent tovarășul său. Sunt prea multe obstacole. Aș fi putut lovi unul dintre hidroturnuri.

— Nu cred că o să am chef să mai fac echipă cu tine, reluă primul, dacă nici măcar nu ești capabil să pui un aparat atât de mic pe un acoperiș de asemenea dimensiuni.

— Nu e vorba de dimensiuni. Am spus doar că există multe obstacole.

Primul bărbat se duse la tambuchi și-l deschise. Aerul nopții pătrunse în habitaclu, încărcat cu miros de violete... și însoțit de răgetele surde ale Edificiului.

Așezându-se în patru labe, Seth Morley smulse pistolul energetic pe care-l ținea cu vârful degetelor bărbatul aflat lângă tambuchi. Acesta, întors cu spatele, vorbea cu tovarășul său rămas la comanda aparatului astfel că nu-l văzu pe Seth Morley la timp. Reacționă doar când celălalt scoase o exclamație de avertizare.

Arma pe care Seth Morley reușise s-o apuce îi scăpă din mână; se repezi și se întinse pe jos ca s-o recupereze. În aceeași clipă, o descărcare electrică de înaltă frecvență, lansată de celălalt bărbat, trecu pe lângă el fără să-l atingă. Se rostogoli pe umărul sănătos, se ridică în poziție ghemuită și trase.

Raza îl lovi pe bărbatul aflat la comanda aparatului, chiar deasupra urechii drepte. În aceeași clipă, Seth Morley trase de la mică distanță asupra celui de-al doilea bărbat care se repezise spre el. La o atât de mică distanță impactul fu teribil; omul se convulsionă și căzu pe spate, antrenând în cădere un aparat fixat pe peretele carlingii.

Seth Morley trase panoul care închidea tambuchiul, îl blocă, după care picioarele i se îndoiră și căzu. Umărul rănit sângera prin bandaj, capul îi vâjâia și se gândi că nu mai are mult și va leșina.

Un difuzor intră în acțiune începând să clipească deasupra bordului.

— Domnule Morley, știm că ai preluat controlul aparatului. Știm că oamenii noștri sunt inconștienți. Te rugăm să nu încerci

să decolezi. Umărul dumitale nu a fost operat cum trebuie; artera a fost prost cusută. Dacă nu deschizi tambuchiul şi nu ne laşi să ne apropiem ca să-ţi oferim asistenţă medicală adecvată, nu mai ai decât o oră de trăit.

Vă bag în aia mamii voastre, gândi Seth Morley. Se târî până la pupitrul de comandă, şi ajutându-se de braţul valid, se căţără pe scaunul unuia dintre piloţi.

— Nu ai antrenamentul necesar pentru a pilota un aparat ultra-rapid, îl avertiză vocea din difuzor.

Era evident că o celulă foto-electrică de observaţie era montată în interiorul aparatului, transmiţând cele mai mici gesturi ale sale.

O să reuşesc, se îmbărbătă el, încercând să-şi recâştige suflul; o greutate nespusă îi apăsa pieptul şi-i era îngrozitor de greu să respire. Pe pupitrul de comandă văzu un grup de butoane purtând menţiunea planurilor de zbor programate pe bandă. Erau opt în total. Alese unul la întâmplare şi-l apăsă.

Nimic.

Sunt branşat în continuare pe raza de ghidaj care ne-a servit la aterizare. Deci, trebuie să o deconectez.

Găsi maneta cu pricina şi o acţionă. Aparatul fremătă, şi cu o tresărire, îşi luă zborul.

Ceva nu e în regulă. Nu merge normal. Cred că voletele sunt în continuare deschise în poziţia de aterizare.

Aproape că nu mai vedea. În jurul lui pereţii cabinei deveneau din ce în ce mai întunecaţi; închise ochii, fu scuturat de un fior, îi deschise. Doamne, cred că o să leşin. Oare maşinăria asta o să se zdrobească? Sau dacă va zbura, totuşi, unde mă va duce? Căzu de pe scaun şi se izbi de podea. Întunericul îl cuprinse, îl înecă.

În timp ce zăcea inconştient, aparatul îşi continuă zborul.

O lumină albă de o strălucire cumplită îl orbea, îi ardea retinele; închise repede ochii, îşi încreţi pleoapele. Destul! Vru să ridice braţul dar nu fu în stare să-l mişte. Apoi deschise din nou ochii privind în jur, tremurând, lipsit de vlagă.

Cei doi bărbaţi în uniforme de piele neagră erau în aceeaşi

stare. Inutil să-i examineze; era clar că muriseră. *În acest caz și Belsnor era mort;* arma nu amorțea doar... ucidea! Unde mă aflu?

Ecranul aparatului funcționa, dar o dâră lată, albă, îl acoperea aproape în întregime.

Făcu să pivoteze turela vizorului ca să încerce să cadreze imaginea. Trecuse foarte mult timp, își dădu el seama. Atinse cu precauții infinite umărul rănit. Nu mai sângera. Poate că-l mințiseră; poate că, la urma urmei, Babble făcuse treabă bună.

Ecranul transmise o imagine...

Un imens oraș mort. Desfășurat sub el. Aparatul de zbor era imobilizat pe un teren de aterizare situat pe suprastructura împletiturii arhitecturale a orașului. Nici o mișcare, nici o prezență vie. Ecranul înfățișa un peisaj fără urmă de viață. Ca și cum, ar fi fost vorba despre orașul Demolatorului Formelor.

Nici un sunet nu se auzea în difuzor. Nici vorbă să conteze pe *ei* pentru a-i veni în ajutor.

Mă întreb unde sunt. În ce colț al galaxiei a putut fi abandonat un oraș de o asemenea mărime, lăsat în voia eroziunii și demolării. E mort de mai bine de un secol! Era consternat.

Se ridică poticnindu-se și se duse să deschidă tambuchiul. Acționă levierul care comanda deschiderea automată, căci nu avea putere să manevreze manual uriașul panou, și privi afară.

Aerul era rece și viciat. Ascultă dar nu percepu nici un sunet.

Adunându-și forțele, ieși din aparat poticnindu-se pe un sol în trepte.

Nu e nimeni aici. Oare mă aflu încă pe Delmak-o?

Stătu o clipă pe gânduri. *Nu exista un astfel de loc pe Delmak-o;* ea nu a fost niciodată colonizată. S-a implantat doar o tabără de patrusprezece persoane!

Iar aici totul era vechi...

Se întoarse cu un pas șovăielnic spre aparat, se târî până la pupitrul de comandă și se prăvăli pe scaun. Rămase așezat un moment, scufundat în gânduri. Ce să fac? Trebuie să mă întorc pe Delmak-o, decise el. Își privi ceasul. Aproape patrusprezece ore se scurseseră de când îl răpiseră cei doi bărbați în uniforme negre. Oare mai existau supraviețuitori din grupul lor? Sau au

fost cu toții lichidați de *ei?*

Pilotul automat! Era dotat cu un releu care prelua instrucțiunile verbale. Îl branșă și spuse în microfon: Du-mă imediat pe Delmak-o. Întrerupse contactul, se rezemă de spătarul scaunului și aşteptă.

Nimic.

Știi unde se află Delmak-o? spuse el din nou în microfon. Mă poți duce acolo? Am fost acolo acum cincisprezece ore, îți amintești? Nici un răspuns, nici o mișcare. Nici un zgomot de motor propulsor. Nu există nici un plan de zbor programat pe destinația Delmak-o, reflectă el. Cei doi bărbați în uniforme negre conduseseră desigur aparatul prin comenzi manuale. Sau el nu era în stare să utilizeze echipamentul în mod corect.

Încercând să-și adune toate cunoștințele, inspectă tabloul de bord. Citi fiecare inscripție de pe cadrane, butoane, manete, de pe sfera de control... fără să obțină nici un fel de indiciu asupra felului de a pilota corect aparatul. Nu pot pleca nicăieri. Tot ce pot face este să zbor la întâmplare. Asta, presupunând că voi fi în stare să găsesc modalitatea de a-l comanda manual.

Un buton îi atrase atenția; nu-l remarcase de prima dată. Pe el scria: REFERINȚE. Îl apăsă. Nu se produse nimic timp de câteva clipe. Apoi difuzorul de deasupra tabloului de bord începu să bâzâie.

— Care e întrebarea?

— Vreau să știu unde mă găsesc.

— Trebuie să intri în legătură cu informatorul de zbor.

— Nu am nimic de acest gen la pupitrul de comandă.

— Nu te uita la pupitrul de comandă. Privește sus la panoul din dreapta.

Se uită încotro i se spusese și văzu într-adevăr blocul-informator.

Îl activă și repetă întrebarea:

— Vreau să știu unde mă aflu?

Bâzâituri, pârâituri... zgomot de mecanism care începe să funcționeze. Apoi, din difuzor ieși o voce artificială, echivalentul electronic al sunetelor emise de corzile vocale umane.

— Daaaa, domnul Ille, se auzi o voce cam peltică și

tărăgănată. Ssssunteţi la Londrrrra.

— Londra! Apoi repetă aiurit: Londra... cum e posibil?

— Aţi vvvvenit la borrrrdul acessstui prrropulllsor.

Morley examină pe toate feţele această din urmă afirmaţie, fără să reuşească să-i găsească sensul.

— Vrei să spui Londra, Anglia, pe Terra?

— Daaaa, domnul Ile.

După mai multe clipe reuşi să se adune pentru a pune o altă întrebare:

— Pot zbura cu aparatul acesta până pe Delmak-o?

— Durrrata călătoriei este de şase aniiii. Propulsorul acesta nu este echipat pentru un zzzzbor de asemenea durată. Şi motoarellle sale nu au putere ca să vă scoată de sub infffffluenţa gravitaţiei planetttei.

— Terra! îşi spuse el disperat. Asta explică oraşul mort. Auzise că toate marile oraşe de pe Terra fuseseră abandonate. Nu mai serveau la nimic. Nu mai existau oameni pe care să-i adăpostească, pentru că întreaga populaţie emigrase, cu excepţia struţilor.

— Acest... propulsor, reluă el, este deci o navetă spaţială destinată doar zborurilor homoplanetare?

— Daaaa, domnullle.

— Şi, plecând de la Londra, mă pot duce în oricare punct al planetei?

— Daaa, domnullle.

Seth Morley, cu tâmplele zvâcnind, cu faţa şiroind de sudoare, continuă:

— Eşti capabil să calculezi traiectoria anterioară? Poţi determina locul de unde am venit aici?

— Desigurrrr.

Mecanismul emise un bâzâit prelungit.

— Punctul dumneavoastră de plecare este zzzona numărrrul 3R68- 222B. Şi înainte aţi fost ppppe...

— Nu înţeleg informaţia, îl întrerupse Morley. Poţi să-mi traduci cifrele?

— Imposibbbbil. Nu posed cuvintele care corrrrespund acestor cifrrre.

— Poți să reprogramezi aparatul ca să mă ducă acolo de unde am venit?

— Daaaa. Pot furniza coordonatele pentru zzzzbor. Sunt echipat și pentru a stopa zborul în caz de accident. Vreți s-o fffac?

— Da.

Copleșit de oboseală și de durere, căzu cu pieptul peste pupitrul de comandă.

Informatorul de zbor se neliniști:

— Domnullllle, aveți nevoie de îngrijiri medicale?

— Da, răspunse Morley.

— Vreți ca propulsorul să vă ducccă la cel mai apropiat punct sssanitar?

Ezită. Ceva, în subconștientul său, îi spunea să răspundă nu.

— Merge și-așa. Călătoria nu poate fi prea lungă.

— Nu, domnullle. Vă mulțumesc, domnullle. Furnizez controlorului dumneavoasssstră de zbor coordonatele pentru zona 3R68-222B. Și întrerup zborul în caz de accident; am înțeles bine?

Nu mai fu capabil să răspundă. Umărul începuse din nou să sângereze; pierduse probabil mai mult sânge decât putea organismul suporta.

În fața lui se aprinseră o serie de lumini, a căror licărire intermitentă o întrezărea ca prin ceață. Niște leviere se aplecară... ca la un aparat de jocuri mecanice gata să-i ofere o partidă gratuită... un joc lugubru. Apoi, foarte lin, aparatul decolă, descriind o mișcare circulară deasupra orașului Londra – dacă era într-adevăr Londra! – și se înscrise pe direcția vest.

— Să mă previi, te rog, în momentul în care ajungem, mormăi el.

— Daaaa, domnullle. O să vă prevvvvin.

— E într-adevăr o mașină care-mi vorbește? murmură el încet.

— Din punct de vedere tehnic ssssunt un dispozitiv neorganic din gama de proto-ordinatoarrre. Cu toate astea...

Mașinăria își continuă discursul dar el nu-l mai auzi; leșinase din nou.

Propulsorul își urmă traiectoria foarte scurtă.

— Ne apppropiem de coordonatele 3R68-222B, lătră în urechea lui Morley o voce stridentă care-l făcu să tresară, trezindu-l.

— Mulțumesc, spuse el ridicându-și capul greu pentru a cerceta ecranul cu o privire încețoșată.

O construcție masivă ocupa toată suprafața de sub aparat; la început nu fu în stare s-o identifice – în orice caz, nu era tabăra – *apoi își dădu seama cu oroare că propulsorul se oprise la Edificiu.*

— Așteaptă, țipă el intrat în panică. Nu ateriza!

— Dar suntem pe coordonatele 3R68...

— Anulez ordinul, spuse precipitat. Du-mă la punctul de plecare al zborului anterior.

După câteva clipe de tăcere, informatorul de zbor răspunse:

— Zborul anterior a avut punctul de plecare executat pe comenzi manuale. Nu există, deci, nici o urrrmă de înregistrare pe aparatul de controoolll. Mi-e imposibil să rrreconstitui.

— Înțeleg, acceptă Morley, deloc surprins. Bun, reluă el după câteva clipe observând pe ecran imaginea Edificiului micșorându-se. Aparatul lua înălțime continuând să se învârtă deasupra imensei construcții. Spune-mi cum pot pilota manual aparatul ăsta.

— Întâi apăsssați pe butonul numărrrul zece pentru a anula planul de zbor. Apoiii... vedeți sfera asta mică de plastic? Întoarcccți de la dreapta la stânga și din față spre spate; ea vă permite să contrrrolați zborul propulllsorului. Vă sfătuiesc să vă antrrrenați puțin, înainte ca eu să tai contrrrolul.

— Taie-l imediat, ordonă el sălbatec. Taie-l!

Departe sub aparat văzu ridicându-se două pete negre.

— Controlll tăiat.

Învârti sfera de plastic. Aparatul se cabră, oscilă, apoi după câteva poticneli se repezi plonjând în jos.

— Înapoi! Înapoi! Coborâți prea repede! îl avertiză informatorul de zbor.

Morley împinse sfera spre spate și, de astă dată, aparatul se

înscrise pe o traiectorie normală, orizontală.

— Vreau să scap de *chestiile alea negre* care mă urmăresc, spuse el.

— Nu sunteți destul de experrrrimentat pentru...

— Poți să faci treaba asta în locul meu? îl întrerupse Morley.

Blocul-informator de zbor răspunse imediat:

— Posed o varietate de circuite de zbor destinate să deruteze un urmăritor.

— Pune unul în funcție, oricare!

Cele două aparate se apropiaseră. Le vedea pe ecran foarte limpede; pe fuzelaj, în față, aveau două țevi de 88 de milimetri. În orice clipă puteau trage!

— Circuitul special declanșat, anunță informatorul de zbor. Vă rrrog să vă puneți centurrra de sssiguranță, domnullle.

Cu o mână ezitantă, Morley își legă centura de siguranță. În momentul în care catarama se închise, aparatul se ridică brusc, începând să execute un looping. După ce ieși din această manevră luă direcția opusă, mult deasupra urmăritorilor.

— Avem radarrrul fixat pe noi, domnullle, continuă informatorul de zbor. Provine de la cele două aparate deja menționate. O să prrrogramez unitatea de control ca să găsească o modalitate de a le scccăpa. O să zzzburăm foarte aproape de sol. Nu vă alllarmați.

Aparatul plonjă ca un ascensor cu cablurile rupte; amețit, Morley își puse capul pe braț închizând ochii. Apoi, tot atât de brutal, propulsorul opri căderea și începu un zbor pe orizontală cu urcușuri și coborâșuri frecvente, urmărind denivelările terenului.

Morley rămase cufundat în scaunul lui, cuprins de o greață cumplită din pricina mișcării de balansoar executată de aparat.

Se auzi o explozie surdă. Unul dintre aparatele care-l urmăreau trăsese o lovitură de tun sau lansase o rachetă împotrivă-i. Recâștigându-și luciditatea, privi ecranul. Proiectilul lovise o țintă din apropiere. Departe, văzu ridicându-se de la sol o coloană de fum negru. Punctul de impact intersecta traiectoria lui de zbor, așa cum se temuse; era semn că era prins în cursă.

— Suntem înarmaţi? întrebă el blocul-informator.

Acesta răspunse:

— Conform regulamentelor, transportăm două rachete aer-aer de tipul 120-A. Să programez unitatea de control pentru ca să le lanseze împotriva aparatelor care ne urmăresc?

— Da!

Era o decizie greu de luat; era prima crimă deliberată din viaţa sa. Dar ei trăseseră primii; trebuia să riposteze fără ezitare. Dacă nu se apăra, îl vor ataca din nou.

— Rachetele care au fost lansate, spuse o nouă voce artificială, diferită de prima şi izvorâtă de data această din pupitrul de control central. Doriţi să vizualizaţi traiectoria lor?

— Da, vrea, preciză informatorul de zbor.

Pe ecran apăru o altă imagine; era retransmisă prin intermediul unui circuit de observaţie separat, captând concomitent traiectoria celor două rachete.

Racheta din partea stângă a ecranului nu lovi ţinta şi, după ce o depăşi, îşi urmă traiectoria coborâtoare până ce se lovi de sol explodând. Cea de-a doua, dimpotrivă, nimeri la ţintă. Aparatul vizat se răsuci şi luă înălţime încercând să scape... dar racheta îşi modifică traiectoria şi, o clipă mai târziu, pe ecran izbucni o lumină lăptoasă. Explodase. Unul dintre urmăritori fusese distrus.

Dar celălalt îşi continuă cursa, micşorând distanţa. Pilotul ştia că prada sa îşi epuizase armamentul şi că nu mai era în măsură să contra-atace.

— Avem un tun? întrebă Seth Morley panicat.

— Suntem un propulsor de talie mică...

— Răspunde cu da sau nu!

— Nu.

— Avem alt mijloc de apărare?

— Nu.

După o clipă Morley concluzionă:

— Cred că mă dau bătut. Sunt grav rănit şi voi muri dacă rămân aici pierzând mereu sânge. Aterizează de îndată ce e posibil.

— Daaaa, domnul Ile.

Aparatul coborî din nou zburând deasupra solului, de data asta frânând. Morley auzi funcţionând mecanismul de coborâre a roţilor, apoi, cu o scuturătură care cutremură întreaga carlingă, aparatul atinse solul.

Seth gemu de durere în timp ce aparatul rula pe terenul inegal, înainte de a vira în unghi drept şi de a se opri cu un scrâşnet de cauciucuri.

Se făcu liniște. Rezemat de panoul de control central, îşi ascuţi auzul pândind zgomotul celuilalt aparat. Aşteptă, aşteptă. Nimic. Tăcere totală.

Ridică fruntea, capul îi tremura uşor, spasmodic. Întrebă:

— A aterizat?

— Şi-a continuat traiectoria.

— De ce?

— Nu ştiu. S-a îndepărtat în linie ddddreaptă; aparatele mele de obserrrvaţie abia dacă-l mai pot prinde. Pauză. Acum e în afara rrrradarului meu.

Poate că pilotul nu băgase de seamă că aterizase. Poate a presupus că zborul lui razant la sol era o nouă tentativă de a scăpa de radar?

— Decolează din nou, hotărî Morley după o clipă de gândire. Zboară în cercuri din ce în ce mai largi. Caut o tabără pe care te rog s-o localizezi. E pe-aici, pe-aproape. Alese o direcţie la întâmplare. Ia-o încet spre nord-est.

— Daaa, domnullle.

Aparatul începu să vibreze şi execută o decolare fără reproş.

Seth Morley se aşeză în poziţie semi-culcată, ca să nu piardă din ochi ecranul. Se îndoia că va reuşi; tabăra nu era decât un punct minuscul pierdut în peisajul lugubru al planetei. Dar nu avea de ales.

Doar dacă nu sfârşea prin a se întoarce la Edificiu. Dar resimţea o asemenea repulsie fizică faţă de locul acela! Dorinţa anterioară de a intra acolo se evaporase total.

Nu, nu era o *vinărie;* sigur, nu. Dar atunci, ce era?

Nu ştia şi spera să nu afle niciodată.

În dreapta traiectoriei de zbor luci o lumină. Reflectată pe o suprafaţă metalică. Se ridică ameţit. Privind ceasul de bord;

înțelese că aparatul se învârtea în cerc de aproape o oră. Cred că am cam plecat cu sorcova. Încercă să-și regăsească puterile și luciditatea. Clipi din ochi cercetând punctul luminos. Era vorba despre niște mici construcții metalice.

Asta-i!

— Doriți să aterizzzezzz aici?

— Da!

Se aplecă înainte, scrutând ecranul ca să fie sigur că nu se înșeală.

Nu, nu se înșela. Era tabăra.

Capitolul 14

Un mic grup – dramatic de mic – se îndreptă spre aparatul oprit în care Seth activa mecanismul de deschidere automată a tambuchiului. Îl priviră cu un aer posac ieșind din carlingă, punând un picior ezitant pe sol, clătinându-se fără putere.

Era acolo Russell, cu o expresie sumbră pe chip; soția sa, Mary, a cărei față crispată se destinse în clipa în care-l recunoscu; Wade Frazer ce părea epuizat; doctorul Milton Babble își mușca mușțiuchiul pipei cu un aer absent. Ignatz Thugg nu era printre ei.

Nici Glen Belsnor.

Cu o voce înceată Seth Morley întrebă:

— Belsnor e mort, nu-i așa?

Toți dădură din cap; da, era mort.

Russell sublinie:

— Ești primul care s-a putut salva... Am constatat ieri seară că Belsnor nu-ți mai păzea ușa. L-am găsit în fața infirmeriei; mort.

— Electrocutat, preciză Babble.

— Și tu dispăruseși, adăugă Mary.

În ciuda faptului că-l vedea din nou alături de ea, avea în continuare o privire fără expresie, lipsită de viață.

— Trebuie să te întinzi imediat în pat, recomandă doctorul. Mă întreb cum de reușești să te mai ții pe picioare. Uită-te la tine, ești plin de sânge.

Susținut de ceilalți, Morley păși spre infirmerie. Mary îi prepară patul agitându-se mai mult decât era nevoie; în picioare, clătinându-se, așteptă ca toate preparativele să se termine, apoi se lăsă culcat pe pat, cu spatele sprijinit de perne.

— Trebuie să-ți văd umărul, stărui Babble. Cred că s-a infectat.

Seth Morley spuse:

— Ne aflăm pe Terra.

Toți îl priviră fix. Țeapăn ca o stană de piatră, Babble se uită

câteva clipe la el, apoi, maşinal, începu să-şi ordoneze instrumentele chirurgicale. O pauză lungă; nimeni nu dorea să vorbească. Într-un târziu, Frazer riscă:

— Ce este Edificiul?

— Nu ştiu. Mi-au spus că de acolo vin. Deci, ar trebui să ştiu câte ceva. Poate că noi toţi ar trebui să ştim. Poate că am locuit acolo pe vremuri. *Împreună.*

— De ce ne omoară? întrebă Babble.

— Nici asta nu ştiu, răspunse Seth Morley.

Mary stărui îngrijorată:

— De unde ştii că ne aflăm pe Terra?

— Am fost la Londra acum câteva ore. Am văzut acest oraş vechi, întins pe kilometri întregi, lăsat în paragină. Mii de străzi pustii, de case pe jumătate dărâmate. Un oraş gigantic, mai mare decât orice alt oraş de pe altă planetă din galaxia noastră. Unde pe vremuri au trăit milioane de oameni.

Wade Frazer observă:

— Dar pe Terra nu mai e nimic decât colivia! Şi nimeni altcineva decât struţii!

— Dar şi construcţiile militare ale Interplan Vest, preciză Seth Morley. Vocea sa era cu totul lipsită de convingere. Suntem supuşi unei experienţe, reluă după o clipă. Aşa cum am bănuit încă de ieri seară. O experienţă cu caracter militar organizată de generalul Treaton. Dar în fundul sufletului nu credea o iotă. Ce unitate militară poartă combinezoane de piele neagră? întrebă el. Şi cizme care seamănă cu cele de călărie?

Russell spuse cu vocea sa indiferentă şi bine timbrată:

— Gardienii coliviei. E o modalitate de a le face o mică plăcere ca să li se susţină moralul. Este foarte deprimant pentru ei să lucreze în mijlocul struţilor; introducerea noilor uniforme, acum vreo trei-patru ani, a fost considerată excelentă pentru starea psihică a personalului.

Întorcându-se spre Russell, Mary întrebă pe un ton inchizitorial:

— De unde ştii toate astea?

— Pentru că, răspunse Russell fără să-şi piardă calmul, sunt unul dintre ei. Scoase din buzunar un mic pistol energetic

strălucitor. Avem tipul acesta de armă.

Ținea arma îndreptată spre ei; le făcu semn să strângă grupul ca să fie mai ușor de supravegheat. Morley nu cred că e în stare să facă vreo mișcare. Le arătă urechea sa dreaptă și le explică:

— Am fost în permanență informat. Știam că sunt în drum spre colonie, dar unii dintre superiori și cu mine credeam că nu vor reuși niciodată să ajungă.

Le adresă un zâmbet amabil. Și atunci se auzi o detunătură.

Russell se întoarse pe jumătate, coborî mâna în care ținea arma, apoi se prăvăli scăpând pistolul.

Ce naiba se întâmplă? se întrebă Seth Morley ridicându-se din pat ca să vadă mai bine. În prag se afla o siluetă, un bărbat, care înainta în cameră. Călătorul? Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra venise să-i salveze? Bărbatul ținea în mână un pistol cu gloanțe de plumb, vechi și demodat. Pistolul lui Belsnor, realiză Morley. Dar îl luase Ignatz Thugg! Nu mai înțelegea nimic. Nici ceilalți; care se mișcau în cerc, amețiți, în timp ce bărbatul se apropia de ei.

Era chiar Ignatz Thugg.

Pe podea, Russell era pe moarte. Thugg se aplecă, ridică pistolul de lângă mâna lui și-l vârî în centură.

— M-am întors, vorbi el aspru.

— L-ai auzit, strigă Seth Morley, l-ai auzit spunând că e...

— Da, l-am auzit. După o clipă de ezitare scoase pistolul energetic din centură și i-l întinse lui Seth Morley. Apoi spuse: Altcineva să ia tranchilizatorul. Dar niciodată nu vor fi destule... Mai are cineva vreo armă? Poate în propulsor?

— În propulsor sunt două, preciză Seth Morley, acceptând pistolul pe care i-l întindea Thugg. Deci nu ai de gând să ne omori...

Comportamentul psihic anormal al lui Thugg părea ameliorat; nu mai era în criză. Avea aspectul unui ins calm dar vigilent; normal, adică.

— Nu sunteți dușmanii mei, afirmă Thugg. Arătă cu pistolul spre trupul lui Russell. Știam că în grup era unul de-ai lor; am crezut că e Belsnor, dar mă înșelasem. Îmi pare rău.

Se lăsă un moment de tăcere. Toți așteptau să se mai

întâmple ceva. Știau că trebuia să se întâmple ceva. Curând. Cinci arme, socoti Morley. Derizoriu. Ei au rachete aer-sol, tunuri de 88 de milimetri... și Dumnezeu mai știe ce. Mă întreb dacă merită efortul de a ne bate cu ei?

— Da, merită, afirmă Thugg, care păru că-i citește gândurile.

— Ai dreptate, conveni Seth Morley.

— Cred că am înțeles natura acestei experiențe, anunță Wade Frazer.

Ceilalți așteptau să continue, dar el tăcea.

— Te ascultăm, stărui Babble.

— Aș vrea mai întâi să fiu sigur, ezită Frazer.

Și eu cred că știu, gândi Seth Morley. Frazer are dreptate; înainte de a avea proba decisivă, certitudinea absolută, e mai bine să nu discutăm între noi.

— Știam că ne aflăm pe Terra, pronunță rar Mary Morley, cu o voce liniștită. Am recunoscut Luna; am văzut Luna Terrei pe niște fotografii... cu mult timp în urmă... când eram copil.

— Și ce ai dedus? o iscodi Frazer.

— Ei bine... Mary ezită aruncând o privire soțului ei Nu e vorba despre o experiență de tip militar pusă la cale de Interplan Vest, așa cum am bănuit cu toții?

— Ba da, se încăpățână Seth Morley.

— Mai există și altă posibilitate, interveni Frazer.

— Inutil să discutăm! i-o reteză Seth Morley.

— Ba eu cred că e mai bine s-o facem, stărui Wade Frazer. Trebuie să privim adevărul în față și să hotărâm dacă vrem să ne luptăm cu ei.

— Dă-i drumul, îl repezi Babble care se bâlbâia de enervare.

Atunci Wade Frazer explică:

— Suntem criminali nebuni. Și într-o vreme, probabil acum câțiva ani, am fost închiși în ceea ce noi numim Edificiul. Tăcu câteva clipe Edificiul, în acest caz, ar fi în același timp o închisoare și un spital psihiatric. O închisoare pentru...

— Și tabăra noastră? îl întrerupse Babble.

— O experiență, explică Frazer. Dar nu de origine militară. Condusă de autoritățile închisorii-spital. Pentru a vedea dacă suntem capabili să trăim într-o comunitate umană, aflându-ne

în stare de libertate... pe o planetă presupusă departe de Terra. Şi am eşuat. Ne-am apucat să ne omorâm între noi. Arătă tranchilizatorul. Cu ăsta a fost ucis Tallchief; de aici a pornit totul. Dumneata ai făcut-o, Babble. Dumneata l-ai omorât pe Tallchief. Tot dumneata ai omorât-o pe Susie?

— Nu, murmură Babble cu voce slabă.

— Dar l-ai ucis pe Tallchief.

— De ce? întrebă Thugg.

Babble răspunse:

— Eu... am ghicit cine suntem. Am crezut că Tallchief e... ceea ce a fost Russell.

— Cine a omorât-o pe Susie Smart? îl întrebă Seth Morley pe Frazer.

— Nu ştiu. N-am nici un fel de indiciu. Poate Babble. Poate dumneata, Morley. Da sau ba? Frazer îl privea cercetător pe Morley Nu, nu cred că ai fost dumneata. Poate că Ignatz. În orice caz cineva dintre noi. Avem cu toţii această pornire în noi. *De aceea am fost închişi în Edificiu.*

Mary se hotărî:

— Eu am omorât-o pe Susie.

— De ce? întrebă Seth Morley căruia nu-i venea să creadă.

— Pentru ce a făcut... cu tine. Vocea soţiei lui Mary era de un calm absolut De altfel a încercat să mă omoare; avea copia Edificiului, pe care o dresase. Am acţionat în legitimă apărare; ea m-a provocat.

— Dumnezeule mare! îngână Seth Morley.

— O iubeai, deci, atât de mult? Nu-ţi dai seama de ce am făcut-o?

Seth Morley protestă:

— Abia am cunoscut-o...

— Ai cunoscut-o totuşi destul de bine ca să...

— Bun, gata, strigă Ignatz Thugg. Toate astea nu mai au nici un fel de importanţă. După Frazer, oricare dintre noi ar fi fost capabil s-o omoare; în orice caz, unul dintre noi a făcut-o. Faţa lui era agitată de ticuri. Dar nu pot să cred că noi toţi suntem nebuni-criminali; mi-e greu să recunosc lucrul ăsta.

— Totuşi, crimele au avut loc! stărui Frazer. Ştiam de mult că

fiecare membru din acest grup suferea de tendințe homicide. În fiecare om există o mare doză de autism, o lipsă de reactivitate care are o bază schizofrenică. O arătă pe Mary cu o strâmbătură ironică. Uitați-vă la ea cum mărturisește că a ucis-o pe Susie Smart. Ca și când nu ar da doi bani pe chestia asta. Întinse degetul, apoi, spre doctorul Babble. Și el, felul în care vorbește despre uciderea lui Tallchief! Doctorul a omorât un om pe care nici măcar nu-l cunoștea! Pur și simplu pentru cazul în care – cazul în care! – ar fi fost un membru al conducerii, o autoritate. *Orice fel* de autoritate.

După o scurtă tăcere, doctorul Babble interveni:

— Ceea ce nu pot înțelege este moartea Robertei Rockingham; adică cine a ucis-o pe această bătrână doamnă atât de distinsă, atât de inofensivă...

— Poate că nu a ucis-o nimeni, pronunță rar, Morley. Era infirmă; au venit s-o ia așa cum m-au luat pe mine. Ca s-o facă să supraviețuiască. Asta mi-au spus atunci când m-au luat; mi-au spus că doctorul Babble nu a făcut o operație prea reușită și că urma să mor curând.

— I-ai crezut? întrebă Ignatz Thugg.

— Nu știu... ar fi putut să fie adevărat. La urma urmei ar fi putut să mă omoare așa cum au făcut-o cu Belsnor. Oare doar pe Belsnor l-au ucis ei? Celelalte morți sunt, toate, opera unuia dintre noi? Asta întărea teoria lui Frazer... Dar poate că nu doriseră moartea lui Belsnor; erau grăbiți, au crezut, poate, că pistoalele lor erau reglate pe o intensitate minimă, doar cât să provoace o mică pierdere a cunoștinței.

Și probabil le era teamă de noi!

— Cred, declară Mary, că au intervenit pe cât de puțin posibil. La urma urmei, era vorba despre o experiență, nu? Voiau să știe ce se va întâmpla. Și când au văzut, l-au trimis pe Russell... și l-au anihilat pe Belsnor. Dar poate că nu vedeau nici un rău în uciderea lui Belsnor; doar îl omorâse pe Tony! Și, chiar în ce ne privește, este limpede că e vorba despre actul unui...

— Dezechilibrat, sugeră Frazer.

— Da, un dezechilibrat. Ar fi putut să-i ia sabia într-alt mod... Puse mâna pe umărul rănit al soțului ei cu o atingere foarte

ușoară. Ușoară dar tandră. De aceea au vrut să-l salveze pe Seth. *El nu a ucis pe nimeni;* era nevinovat. Dar dumneata... scoase un mârâit plin de ură privindu-l pe Ignatz Thugg, dumneata te-ai strecurat aici ca să-l omori atunci când el era în imposibilitatea de a se apăra.

Ignatz Thugg făcu un gest de protest.

— Și doamna Rockingham, încheie Mary, nici ea nu a ucis pe nimeni. De aceea au salvat-o. După eșecul experienței era normal să dorească să salveze măcar...

— Tot ce spui, o întrerupse Frazer, demonstrează că eu am dreptate.

Surâse disprețuitor ca și cum toate astea nu l-ar fi privit în nici un fel. Ca și cum el nici nu făcea parte din grup.

— Mai e ceva ce trebuie luat în considerație, remarcă Seth Morley. Dacă ar fi fost vorba doar despre o simplă experiență nu ar fi lăsat ca omorurile să dureze atât de mult. Cred că nu au știut. În orice caz, înainte de a-l trimite pe Russell... Doar din acel moment au fost la curent cu ce se întâmpla aici.

— Nu cred că ne supravegheau prea îndeaproape, observă Babble. Dacă se bazau pe micile insecte care târau după ele pretutindeni camerele TV miniaturizate de luat vederi...

— Mai aveau desigur și alte mijloace, presupuse Seth Morley. Se adresă lui Mary, caută în buzunarele lui Russell; vezi ce găsești. Studiază-i ceasul, etichetele hainelor, eventuale bucăți de hârtie rătăcite.

— În regulă, acceptă ea.

Începu să controleze buzunarele hainei lui Russell cu grijă, minuțios.

— Portofelul! strigă Babble în clipa în care Mary îl găsi. Arată-mi-l. Îl smulse din mâna ei și citi: Identitate: Ned Russel, locuitor al coloniei de pe Sirius 3. Vârsta: douăzeci și nouă de ani. Păr: castaniu. Ochi căprui. Talie: un metru optzeci și doi. Autorizat pentru pilotarea astronavelor de categorie B și C. Continuă să treacă în revistă documentele conținute de portofel. Căsătorit. Iată o fotografie în relief a unei tinere femei, probabil soția lui. Iar aici, fotografiile unor copii.

Se lăsă o tăcere grea.

— În orice caz, reluă Babble după o scurtă tăcere, nu avea asupra lui nimic care să ne poată lămuri. Răsfrânse mâneca de pe brațul stâng Ceasul: un Omega automatic. Un ceas bun. Ridică mâneca mai sus. Un tatuaj. Pe interiorul brațului. Ciudat, și eu am un tatuaj asemănător, în același loc. Urmări cu degetul conturul tatuajului: Persus 9, murmură el. Își descheie manșeta și-și ridică mâneca stângă. Tatuajul era acolo; și era identic.

Seth Morley preciză:

— Și eu am tatuată aceeași inscripție pe picior, în spatele încheieturii genunchiului. Ciudat. De multă vreme nu m-am mai gândit la asta. Și nici nu-mi amintesc ce vrea să însemne... dacă cumva am știut vreodată. S-ar zice, un soi de număr de identificare militară. Ca și cum ar fi vorba despre o localizare... o bază militară... Persus 9.

Seth îi privi. Păreau îngrijorați, încurcați.

— Aveți cu toții același tatuaj, nu? întrebă Babble după o lungă tăcere.

— Își amintește careva de unde provine? îi iscodi Seth Morley. Și ce semnificație are?

— Am acest tatuaj de pe vremea când eram copil, recunoscu Wade Frazer.

— Nu cred că ai fost vreodată copil, murmură Seth Morley.

— Ciudată remarcă, făcu Mary.

— Vreau doar să spun că nu mi-l imaginez cu trăsăturile unui prunc.

— Nu asta ai vrut să spui!

— Ce importanță are, strigă Seth iritat. Bun, avem un element în comun, această inscripție în propria noastră carne. Și cei care au murit, o aveau și ei, fără îndoială. Susie ca și toți ceilalți. Trebuie să privim lucrurile în față. Suferim de o amnezie parțială... altfel am ști ce origine sau, cel puțin, ce semnificație are tatuajul. Am ști ce este acest Persus 9... sau ce a fost la vremea în care ni s-a făcut tatuajul. Iată, mi-e teamă că se confirmă supoziția că am fi nebuni criminali; probabil că ne-au marcat astfel în timp ce eram prizonieri în Edificiu. Dar cum am uitat tot ce ține de perioada respectivă, nu putem să ne explicăm nici ce înseamnă tatuajul. Căzu pe gânduri, părând că nici nu

mai e conștient de prezența celorlalți. Ca la Dachau, spuse în sfârșit. Cred, adăugă el, că este esențial pentru noi să găsim semnificația acestui tatuaj. Este primul indiciu al identității noastre și, poate, explicația acestei tabere. Are cineva vreo idee în ce fel am putea afla semnificația acestui Persus 9?

— Poate că explicația este înregistrată pe aparatele propulsorului, sugeră Thugg.

— Poate, se îndoi Seth Morley. În orice caz, putem încerca. Dar aș prefera ca întâi să consultăm tench-ul. Și aș vrea să fiu prezent. Mă puteți transporta până la bordul propulsorului? Pentru că dacă rămân singur aici, o să fiu asasinat ca Belsnor.

Doctorul Babble declară:

— De acord, o să te luăm cu noi... dar cu o condiție. Să consultăm întâi referințele pe care ni le poate pune la dispoziție propulsorul. Dacă nu găsim nimic, mergem să vedem tench-ul. Nu văd însă de ce am face-o, în cazul în care ne va lămuri propulsorul.

— De acord, spuse Seth Morley.

Știa dinainte că sistemul de referință de pe propulsor nu o să le fie de nici un ajutor.

Sub conducerea lui Ignatz Thugg, se organizară ca să-l poată căra pe Seth Morley până la bordul aparatului; urcară cu toții.

Din nou sprijinit de tabloul de bord al propulsorului, Seth Morley apăsă pe butonul REFERINȚE.

— Întrebarea dumneavoastră? se auzi vocea metalică din difuzor.

— Ce înseamnă Persus 9?

Se auzi un zumzăit, apoi vocea se făcu auzită:

— Nu am nici o inffformație asupra acestui ssssubiect.

— Dacă ar fi vorba de o planetă, ai fi la curent?

— Daaa, dacă e cunoscută de către autorrrițile Interplan Vest sau Interplan Est.

— Mulțumesc, zise Seth Morley tăind contactul. Mi-am închipuit eu că nu o să aflăm nimic. Și am impresia că tench-ul nu știe nici atât. De fapt, ăsta era rostul tench-ului: răspunsul la această întrebare.

Habar n-avea de unde-i venise ideea.

— O să pilotez eu aparatul, propuse Thugg. Cu rana dumitale e mai bine să stai culcat.

— Nu am loc cu toată lumea asta înghesuită aici, protestă Seth Morley.

Se strânseră unii în alții ca să-i facă loc să se întindă, ceea ce și făcu, plin de recunoștință. Propulsorul, cu Ignatz Thugg la comenzi, decolă ca o săgeată. Un criminal drept pilot, gândi Seth Morley. Și ca medic, un alt criminal. Și soția mea. O ucigașă.

Închise ochii.

Propulsorul înainta vâjâind, în căutarea tench-ului.

— Iată-l, strigă Wade Frazer care supraveghea ecranul. Poți ateriza.

— De acord, răspunse Thugg docil.

Manevră sfera de control și aparatul începu să coboare.

— Oare cei de la Edificiu ne văd? întrebă nervos doctorul.

— Probabil, răspunse Thugg.

— Nu mai putem da înapoi acuma, încheie discuția Seth Morley.

Aparatul aterizâ ușor și se imobiliză în zgomotul amplificat al motoarelor.

— Scoateți-mă de aici, ceru Seth Morley ridicându-se cu dificultate.

Capul îl vâjâia din nou. Frica, își spuse el, frica îmi dă senzația asta și nu rana.

Coborâră din propulsor pe solul sărac și uscat. Un miros ușor de ars le intră în nări. Mary se întoarse cu spatele ca să-și sufle nasul.

— Unde e fluviul, întrebă Seth Morley privind în jur.

Fluviul dispăruse.

Sau, poate, ne aflăm în altă parte. Poate că tench-ul s-a mișcat. Apoi îl văzu... nu prea departe. Reușise să se topească perfect în ambianță, ca o broască a deșertului care se îngroapă cu ajutorul picioarelor din spate în nisip, ca să se facă nevăzută.

Cu rapiditate, doctorul scrise ceva pe un mic petec de hârtie, pe care-l dădu lui Seth Morley care citi:

— CE ESTE PERSUS 9?

— În regulă.

Morley arătă bucata de hârtie celorlalţi care aprobară şi ei.

— Bun, spuse el forţându-se să pară dezinvolt, să punem întrebarea tench-ului.

Uriaşa masă gelatinoasă se legănă uşor ca şi când ar fi fost conştientă de prezenţa lor. Hârtia fu plasată în faţa tench-ului iar acesta începu să tremure... ca şi când ar vrea să se îndepărteze de noi, gândi Seth Morley. Se balansa înainte şi înapoi în semn de mare încurcătură şi începu să se lichefieze.

Se întâmplă ceva anormal, realiză Morley. Niciodată tench-ul nu se comportase astfel.

— Înapoi! îi avertiză Babble care-l apucă pe Morley de umăr şi-l îmbrânci spre spate.

— Doamne, ţipă Mary, se descompune!

Se întoarse şi fugi din toate puterile spre propulsor.

— Are dreptate, spuse Wade Frazer, bătând şi el în retragere.

Babble vorbi sugrumat:

— Cred că va...

Vocea îi fu acoperită de un vaiet puternic care ieşea din tench. Acesta oscila, îşi schimba culorile; un lichid începu să curgă sub el formând o băltoacă cenuşie care-i înconjură din toate părţile. Apoi, sub privirile lor terorizate, tench-ul se rupse în două, şi apoi fiecare parte se rupse iar.

— Se poate reproduce prin sciziparitate, constată Morley strigând ca să se poată face auzit peste vaietul din ce în ce mai puternic, mai ameninţător, care emana din tench.

— Nu, nu e asta. E pe cale să se facă bucăţi! L-am ucis cu întrebarea noastră; îi este imposibil să răspundă. Şi din cauza asta se autodistruge. Pentru totdeauna.

— O să retrag întrebarea, se precipită Babble.

Se lăsă în genunchi şi apucă bucăţica de hârtie.

Atunci tench-ul explodă.

Rămaseră multă vreme muţi, contemplând resturile a ceea ce fusese odată tench-ul. Era plin de gelatină peste tot... mai ales în jurul soclului central rămas intact. Seth Morley se apropie câţiva paşi; ceilalţi veniră în urma lui, cu mii de precauţiuni.

— De ce? întrebă Mary agitată.

— Oare ce conținea întrebarea ca să-l fi determinat să...

— E un ordinator, constată Seth Morley.

Distingea sub masa de gelatină inima secretă a tench-ului, elementele electronice rămase la vedere în urma exploziei. Fire, tranzistori, integrate, discuri de memorie, împrăștiate peste tot, cu miile, ca niște petarde minuscule. Totul era vraiște; nu se mai putea repara nimic. Așa cum bănuise Seth Morley, tench-ul era pur și simplu distrus.

— Deci nu era o ființă organică, spuse doctorul în mod stupid, cu o față uluită. Ți-ai fi putut închipui așa ceva, hai, Morley!

— M-am înșelat, recunoscu Morley. Aveam o falsă intuiție... că ar putea răspunde – că este singurul care e în stare s-o facă. Ce eroare monumentală!

Wade Frazer interveni:

— Ai avut dreptate, Morley, cel puțin asupra unui punct. Întrebarea era fundamentală. Dar nu știu unde ajungem cu asta.

Acum solul fumega în jurul tench-ului ca și când substanța gelatinoasă și piesele electronice provocau nașterea unui soi de reacție termică în lanț. Fumul avea un aspect amenințător, ca o prevestire. Pentru motive pe care nu încerca să și le limpezească, Seth Morley simțea, intuia gravitatea situației lor. Da, gândi, e o reacție în lanț pe care am declanșat-o fără să mai fim în stare s-o oprim. Până unde va merge? Pe sol apăreau deja, fisuri adânci și întinse, de jur împrejurul tench-ului. Lichidul care cursese din el se aduna acum în aceste crăpături... și se auzea dedesubt un soi de bătaie îndepărtată, subterană, ca și cum ceva enorm și scârbos fusese deranjat de explozia de la suprafață.

Cerul deveni negru.

Wade Frazer avea o față uluită. Părea că nu-i vine să creadă:

— Doamne Dumnezeule, Morley, ce naiba ai făcut? Gesticula frenetic. Totul e pe cale de a se dezintegra!

Într-adevăr, solul se fisura acum în toate direcțiile. Curând nu va mai rămâne nici o palmă de loc sigur. *Propulsorul,* își spuse Seth Morley. *Trebuie să urcăm la bordul lui. Acum!*

— Babble, strigă el cu vocea răgușită, ne întoarcem la bord.

Dar Babble dispăruse. Străduindu-se să străpungă cu privirea

umbrele învolburate care-l înconjurau și încercând să-l zărească pe doctor, Morley nu-i mai văzu nici pe ceilalți. S-au urcat deja în propulsor. Chiar și Mary. M-au părăsit cu toții, ticăloșii. Cu o mână tremurândă deschise tambuchiul.

În urma lui se căscă o groapă: o crevasă largă de aproape doi metri, ale cărei dimensiuni continuau să crească. Întoarse capul ca să privească în fundul ei și văzu ondulând ceva. O creatură vâscoasă, uriașă, fără ochi, care înota nepăsătoare într-un lichid negru și puturos.

Începu să se cațere în propulsor cu ajutorul singurului braț valid. Vedea acum interiorul aparatului. Continuă să urce cu greu.

Nimeni. Aparatul era pustiu.

Doamne, Dumnezeule mare, sunt singur. Propulsorul se clătina din pricina zvârcolirilor solului. Începuse să plouă; simțea căzând pe el picăturile calde și negre, mirosind a acru ca și când ar fi fost vorba despre o altă substanță, mult mai periculoasă decât apa. Aceste picături îi ardeau epiderma. Intră împleticindu-se în cabină și rămase acolo tremurând, pradă unui acces de tuse, întrebându-se cu disperare ce se întâmplase cu toți ceilalți. Nici urmă de ei! Șchiopătă până lângă ecranul de observație, în clipa în care un nou șoc zgâlțâi aparatul. Pereții carlingii vibrau, părând gata să crape. Trebuie să plec de-aici; nu mai am timp să-i caut. Apăsă butonul care activa motoarele. Apoi, după ce mânui sfera de control, propulsorul zvâcni înainte – cu el singur la bord – spre cerul sumbru și hidos, un cer care era o amenințare pentru orice formă de viață. Ploaia izbea coca aparatului. Ploaia asta, ce naiba e? Parcă-i acid. Poate, se îngrozi el, va străbate învelișul ciuruindu-l, distrugând propulsorul și pe mine odată cu el!

Se așeză, reglă ecranul ca să obțină o imagine mărită la maximum; apoi făcu să pivoteze cadranul ca să obțină un baleiaj panoramic, stabilizând totodată propulsorul pe o orbită circulară.

Pe ecran apăru Edificiul. Fluviul cu apele umflate și noroioase bătea furios în fundație. În fața acestui ultim pericol, Edificiul lansă un pod provizoriu peste cursul de ape, iar Seth Morley

văzu femei și bărbați traversând fluviul ca să ajungă la masivul Edificiu.

Erau cu toții foarte bătrâni. Fragili și cărunți, ca niște șoricei răniți, înaintau pas cu pas în direcția Edificiului, strângându-se unii în alții. Nu o să reușească, își spuse. Dar cine sunt?

Scrutând cu atenție suprafața ecranului Morley își recunoscu soția. Dar era bătrână, foarte bătrână, la fel și ceilalți. Nesigură, încovoiată de spate, înspăimântată... Era și Susie Smart acolo. Și doctorul Babble. Acum îi putea vedea foarte bine pe toți. Russell, Ben Tallchief, Glen Belsnor, Wade Frazer, Betty Jo Berm, Tony Dunkelwelt, Babble, Susie Smart, Ignatz Thugg, Maggie Walsh, bătrânul Bert Kosler – el nu se schimbase, era bătrân dinainte – Roberta Rockingham și, ultima, Mary.

Demolatorul Formelor a pus mâna pe ei! Și uite ce le-a făcut. Acum se întorceau de unde veniseră. Pentru totdeauna. Pentru ca să moară.

Sub el propulsorul trepida. Întreaga lui structură răsuna ca și cum niște proiectile metalice l-ar fi lovit continuu. Luă altitudine și zgomotul se diminuă. De unde vine zgomotul ăsta? se întrebă el cercetând cu atenție ecranul.

Atunci văzu.

Edificiul era pe cale de a se dezagrega. Se spărgea în bucăți proiectate spre cer ca sub imperiul unui vânt gigantic. Podul de peste fluviu se prăbuși, aruncând în moarte pe cei ce se aflau pe el; căzură împreună cu resturile podului în apa înspumată și într-o clipă se scufundară. Dar ce importanță mai avea. Edificiul însuși era condamnat. Chiar dacă ar fi ajuns în interior nu s-ar fi aflat la adăpost.

Sunt singurul supraviețuitor. Gemu cuprins de o durere nespusă. Mânui sfera de ghidaj a propulsorului care părăsi orbita circulară, luă viteză și se îndreptă spre tabără.

În acea clipă motoarele se opriră.

Nu se mai auzea nici un zgomot în afară de clipocitul ploii pe cocpit. Propulsorul cobora descriind un cerc mare.

Închise ochii. Am făcut tot ce-am putut. Nu, nu am putut face nimic. Am încercat doar.

Aparatul se lovi de sol și săltă violent în sus. Fu smuls din

scaun și izbit de pământ. Învelișul metalic al cocpitului fu spintecat. Morley simți revărsându-se peste el ploaia acidă cu miros înțepător. Deschizând ochii arși de durere văzu că picăturile făceau găuri fumegânde în costumul lui de zbor și că începeau să-i devoreze carnea. Își dădu seama de asta într-o fracțiune de secundă... timpul părând că s-a oprit. Aparatul continua să salte pe sol devenind treptat-treptat o grămadă de fiare, elemente electronice, integrate, circuite. Morley nu mai simțea nimic, nici teamă, nici durere, nici păreri de rău; asista pur și simplu la moartea aparatului – la propria sa moarte – ca un observator indiferent.

În sfârșit, propulsorul se opri într-un ultim derapaj. Rămase nemișcat în tăcerea tulburată doar de zgomotul picăturilor de ploaie acidă care cădeau peste el, peste resturile aparatului, pe sol. Zăcea pe jumătate ascuns sub o grămadă de piese smulse din pupitrul de comandă și resturi de ecrane și aparate de bord. Doamne Dumnezeul meu. N-a mai rămas nimic; pământul o să mă absoarbă în măruntaiele lui. Dar nu-i nimic, nu-mi pasă că mor. Mă voi topi în vid, în neființă și singurătate. Ca toți ceilalți care au plecat cu ultima piatră a Edificiului. Mijlocitorule, vino-mi în ajutor! Înlocuiește-mă; mori în locul meu.

Așteptă. Nu mai percepea decât pic-pic-ul ploii.

Capitolul 15

Glen Belsnor își ridică de pe cap, care-l durea, casca poliencefalică, o depozită cu precauție și se sculă clătinându-se. Își masă fruntea amorțită de durere. Universul ăla era sinistru. De data asta nu fusese o reușită!

Se duse împleticindu-se în sala de mese a navei interplanetare și-și turnă un pahar de apă caldă. Apoi scotoci prin buzunare și scoase o tabletă de analgezic puternic pe care o vârî în gură și o înghiți cu o altă doză de apă reciclată.

În cușetele individuale, ceilalți începeau să se miște. Wade Frazer își duse mâinile la casca ce-i strângea țeasta acoperindu-i întreaga calotă craniană. Câteva despărțituri mai încolo, Susie Smart părea că și ea își revine la starea de conștiență mono-encefalică normală.

În timp ce o ajuta pe Susie Smart să-și scoată casca grea care-i acoperea capul, auzi un geamăt; cineva se văita sub imperiul unei suferințe profunde. Își dădu seama că e Seth Morley.

— În regulă, mă ocup de tine imediat, promise Belsnor.

Se trezeau cu toții. Ignatz Thugg scutură casca violent și reuși s-o detașeze de pe colierul fixat sub bărbie. Se ridică cu ochii umflați, pe fața sa îngustă și palidă se citea o expresie de proastă dispoziție și ostilitate.

— Dă-mi o mână de ajutor, îl rugă Belsnor. Cred că Morley e în stare de șoc. Să-l trezim pe Babble.

— Morley n-are nici pe dracu', se răsti Thugg cu voce răgușită. Își freca ochii și se strâmba îngrețoșat. Morley n-are niciodată nimic.

— Dar îți spun că e în stare de șoc... cred că a avut o moarte rea.

Thugg se ridică și dădu din cap plictisit.

— Înțeles, căpitane!

— Ține-l la căldură, ordonă Belsnor. Dă drumul la încălzire. Se aplecă peste Milton Babble care avea capul răsturnat pe o parte Vino, Milt, insistă el în timp ce doctorul se ridica și încerca să se debaraseze de cască.

Ici, colo, ceilalți membrii ai echipajului se ridicau în capul oaselor, gemând și bombănind.

Cu voce puternică, căpitanul Belsnor se adresă tuturor:

— Totul e în regulă, acum. Universul ăla a fost un fiasco, dar – ca întotdeauna – v-ați salvat cu bine, fără mari necazuri. Doctorul Babble o să vă facă tuturor câte o injecție care să vă ajute să ieșiți din starea de fuziune poliencefalică.

Așteptă câteva clipe, apoi repetă ceea ce spusese.

Tremurând, Seth Morley întrebă:

— Suntem la bordul lui *Persus 9?*

— Suntem la bordul navei noastre interplanetare, îl informă Belsnor. Îți aduci aminte cum ai murit?

— Mi s-a întâmplat ceva oribil, reuși Morley să răspundă.

— Ai o rană la umăr, remarcă Belsnor.

— Da, dar am murit mai târziu. După distrugerea tench-ului. Îmi amintesc că eram în propulsor... și că a încetat să mai zboare și s-a zdrobit de sol. A fost transformat în bucăți. Ca și mine. Eu...

— Cred că nu ai pretenția să-ți plâng de milă? îl întrerupse aspru Belsnor. La urma urmei și el avusese o moarte, cât se poate de neplăcută, în fuziunea poliencefalică: fusese electrocutat.

Susie Smart, cu părul în vânt, cu sânul drept ițindu-se obraznic prin despicătura bluzei descheiată la câțiva nasturi, își masa ceafa cu grijă, strâmbându-se.

— Tu ai fost omorâtă cu o lovitură de piatră în cap, îi aminti Belsnor.

— Dar de ce? întrebă Susie, încă zăpăcită. Ce rău am făcut?

— Nu ai nici o vină, explică Belsnor. Universul ăla se afla sub semnul Blestemului; cu toții ne-am dat drumul instinctelor de agresivitate îndelung reprimate. Sare în ochi treaba asta!

Își aminti cum el însuși îl omorâse pe Tony Dunkelwelt, prâslea echipajului.

Sper că nu-mi poartă pică. Până una-alta și Tony se defulase omorându-l pe bătrânul Kosler, bucătarul de pe *Persus 9*. De altfel, ne-am omorât între noi. Sper – și mă rog pentru asta! – ca următorul univers să fie diferit. Există șanse să fie! Așa cum s-a

mai întâmplat în trecut, am reuşit să ne eliberăm de prea-plinul nostru de agresivitate prin această fuziune, prin intermediul acestui experiment – cum naiba îi zicea? – Delmak-o.

Adresându-se lui Babble, care se ridica împleticindu-se şi încercând să-şi aranjeze îmbrăcămintea în dezordine, Belsnor îl grăbi:

— Hai, doctore, hai. Vezi de ce au nevoie: analgezice, tranchilizante, stimulante, dar... se aplecă spre Babble nu le da nici un fel de drog, din care nu mai avem decât doze mici. Ţi-am mai spus şi nu prea m-ai ascultat.

Babble se îndreptă spre Betty Jo Berm şi o întrebă:

— Ai nevoie de ajutor chimioterapeutic, domnişoară Berm?

— Nu, eu... cred că mă descurc, vorbi Betty Jo ridicându-se cu greu. Dacă m-aş putea odihni puţin... Surâdea chinuită. Am murit înecată. Puah!

Încet, pe faţa ei trasă de oboseală, se răspândea o expresie de uşurare.

Belsnor le spuse cu voce calmă dar fermă:

— Universul ăsta e prea ostil pentru ca să îl mai experimentăm odată. Am intenţia să-l reprogramez.

— Dar, interveni Frazer care-şi aprindea pipa cu degetele tremurânde, e de un mare interes terapeutic!

— Ne-a scăpat de sub control, constată Susie Smart.

— Aşa trebuia, declară doctorul Babble continuând să se ocupe de convalescenţii săi. Era catharsisul total. Acum avem mult mai puţină agresivitate şi ostilitate latentă în noi.

Ben Tallchief intră în vorbă:

— Doctore, sper că ostilitatea dumitale faţă de mine s-a terminat. Cât despre ce mi-ai făcut... adăugă el cu un ton furibund.

— Nava... murmură Seth Morley.

— Da? făcu doctorul sardonic. Ce ai uitat de data asta? Vrei să-ţi fac un desen?

Aşteptă, dar Morley nu răspunse.

— Administrează-i nişte amfetamină, îi spuse Belsnor lui Babble. Aş vrea să redevină lucid.

Cu Morley, aproape de fiecare dată se întâmpla aşa; suporta

foarte greu şocul trecerii de la universul poliencefalic la realitatea navei interplanetare.

— Nu am nimic, o să-mi revin, şopti Seth Morley închizând ochii obosit.

Ridicându-se în picioare cu dificultate, Mary Morley se apropie, îngenunche alături şi-i puse mâna pe umăr. Soţul ei vru să se ferească, amintindu-şi de rana pe care o avea... apoi descoperi că durerea dispăruse. Îşi pipăi umărul cu grijă. Nici o rană. Nici o picătură de sânge. Ciudat. Dar... presupun că aşa se întâmplă întotdeauna. Sau, cel puţin, cred că aşa se întâmplă întotdeauna... îmi aduc aminte...

— N-ai nevoie de nimic?

— Tu te simţi bine? o întrebă Seth pe soţia lui.

Mary dădu din cap: da, se simţea bine.

— De ce ai omorât-o pe Susie Smart? murmură el. Oh, lasă, nu-i nimic, adăugă el repede, văzându-i expresia feţii. Nu ştiu cum se face, dar de data asta am fost cu adevărat bolnav. Toate crimele alea! N-am atins niciodată un asemenea grad de violenţă; îngrozitor. Ar fi trebuit să fim scoşi din universul acela oribil cu ajutorul întrerupătorului de psihocircuit încă de la prima crimă.

— Ai auzit ce a spus Frazer, răspunse Mary, a fost necesar; am înmagazinat prea multă tensiune aici, la bordul navei.

Înţeleg acum de ce a explodat tench-ul, concluzionă Morley. S-a întâmplat atunci când am întrebat de *Persus 9*. Nici o mirare că totul s-a prăbuşit. Ca un castel din cărţi de joc.

Vasta cabină atât de familiară îi provoca un soi de oroare. În ceea ce-l privea, realitatea navei îi era mai nesuferită decât Delmak-o... da, acesta era numele. Un grup de litere aşezate la întâmplare, îşi reaminti, furnizate de ordinatorul de bord. Am creat Delmak-o, iar apoi nu am ştiut cum să scăpăm mai repede de ea. O aventură pasionantă, hm!? Terminată cu asasinate în lanţ. Comise de noi toţi.

Îşi consultă ceasul-calendar. Trecuseră douăsprezece zile. Douăsprezece zile lungi, şi pline, zile din timpul real; dar, în timp poliencefalic, ceva mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

Doar dacă nu se socoteau și cei opt ani petrecuți de el pe *Tekel Phares,* dar era imposibil; nu erau decât o iluzie, o pseudo-amintire implantată în mintea lui în timpul fuziunii, cu scopul de a oferi autenticitate aventurii poliencefalice.

Ce am mai inventat? se întrebă el. Ah, da! o întreagă teologie. Comunicaseră ordinatorului de bord toate datele aflate în posesia lor privind religiile avansate. În memoria lui T.E.N.C.H. 889B, fuseseră introduse informații complexe în legătură cu iudaismul, creștinismul, islamismul, până și date specifice din zoroastrism, budism tibetan... un ansamblu complicat de date, pe care T.E.N.C.H. 889B trebuia să le ordoneze pentru a elabora o religie compozită, o sinteză a tuturor elementelor propuse. Am *fabricat o religie,* gândi Seth Morley uluit; amintirea Cărții lui Specktowsky îi stăruia încă vie în minte, Mijlocitorul, Psihomodelatorul, Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra... și chiar ferocele Demolator al Formelor. Un concentrat al întregii experiențe umane în legătură cu Divinitatea... un sistem de o logică teribilă, un izvor de îmbărbătare dedusă de ordinator din toate postulatele care i-au fost furnizate: în special postulatul existenței lui Dumnezeu.

Și Specktowsky... închise ochii ca să-și amintească mai bine.

Egon Specktowsky fusese primul căpitan al navei interplanetare. Murise în cursul unui accident care-i distrusese nava. Era o atenție duioasă a lui T.E.N.C.H 889B să facă din căpitanul lor mort autorul noii evanghelii galactice, care să le ordoneze ultimul lor univers. Respectul semi-religios pe care-l simțise întotdeauna față de Egon Specktowsky servise la țeserea canavalei acestui episod, în care, pentru ei, devenise un Dumnezeu... jucase în viața lor rolul unui Dumnezeu. Această tușă finală dăduse universului închipuit un aspect plauzibil, real; se potrivea de minune cu preconcepțiile lor.

Creierul poliencefalic! La origine un simplu gadget, un amuzament pentru a le face timpul mai plăcut în cursul călătoriei lor de douăzeci de ani. Dar călătoria nu mai urma să dureze douăzeci de ani; va dura până la moartea lor! Vor dispare unul după altul, într-un viitor îndepărtat pe care nici unul dintre ei nu și-l putea imagina. Și asta dintr-un motiv foarte

simplu: totul se transformase într-un coşmar fără sfârşit, care era reprezentat de perpetuitatea călătoriei însăşi.

Am fi putut supravieţui cu bine timp de douăzeci de ani. *Ştiind că există un sfârşit;* am fi putut rămâne sănătoşi la minte. Dar accidentul se produsese şi, din acea clipă, se învârteau la infinit, pe aceeaşi traiectorie, într-o revoluţie continuă în jurul unei stele moarte. Transmiţătorul lor, nu mai funcţiona, în urma accidentului şi gadgetul care ar fi trebuit să-i distreze – tipic pentru lungile călătorii interstelare – devenise unicul suport al sănătăţii lor mentale.

Asta ne sperie cel mai mult! Perspectiva de a aluneca unul câte unul într-o psihoză care ar accentua singurătatea celorlalţi. Izolaţi de uman şi de tot ce este propriu omului.

Doamne, ce n-aş da ca să regăsim sistemul Alpha Centauri. Dacă...

Dar la ce bun să se gândească la asta?

Ben Tallchief, responsabil cu buna funcţionare a navei, spuse brusc:

— Nu-mi vine să cred că noi am fost aceia care am elaborat teologia lui Specktowsky. Părea o religie atât de coerentă, atât de... reală.

Belsnor precizâ doct:

— Ordinatorul a aranjat toată treaba; era normal să facă o treabă bună.

— Dar ideea de bază a venit de la noi, remarcă Tony Dunkelwelt. Îl privea ţintă pe căpitanul Belsnor De data asta m-ai omorât, adăugă el.

— Ne urâm, constată Belsnor. Ne-am urât unul pe altul dintotdeauna. Sau cel puţin asta a fost situaţia înainte de Delmak-o. Se întoarse spre Wade Frazer: cred că ai avut dreptate; mă simt mult mai puţin violent. Se opri, dar reluă imediat din ce în ce mai întunecat la faţă: o să mi se întâmple iar; nu e decât o chestiune de săptămâni...

— Oare ne detestăm chiar atât de mult? întrebă speriată Susie Smart.

— Da, confirmă Frazer.

Ignatz Thugg şi doctorul Babble o ajutau pe bătrâna doamnă

Rockingham să se ridice în picioare.

— Oh, Doamne, gemu ea, cu fața roșie de efort. Ce loc îngrozitor! Sper că nu o să-l mai vedem niciodată! Se îndreptă cu mersul ei penibil spre căpitanul Belsnor și-l apucă de mânecă. Nu o să mai retrăim coșmarul acela, nu-i așa? Sinceră să fiu, cred că viața la bordul navei este preferabilă monstruozității ăleia pe care am trăit-o.

— Nu o să ne mai întoarcem pe Delmak-o, o asigură Belsnor.

— Dumnezeule mare, îți mulțumesc. Ajutată din nou de doctorul Babble și de Thugg, doamna Rockingham se așează pe un scaun. Mulțumesc, le zâmbi ea. Sunteți foarte amabili. Aș putea să primesc o ceașcă de cafea, domnule Morley?

— Cafea, repetă el, apoi își aminti că el e stewardul navei. Toate delicatesele de pe navă – mirodeniile, laptele, cafeaua, ceaiul – se aflau în posesia lui. O să pregătesc pentru toată lumea.

Se duse în cambuză și se apucă să umple cafetiera, constatând – așa cum făcuse de multe ori – că rezerva se împuțina văzând cu ochii. În câteva luni nu o să mai aibă aproape nimic!

Dar era o ocazie în care toată lumea avea nevoie de o cafea tare și fierbinte, așa că se grăbi să pună cafea în recipient. Suntem cam zdruncinați. Ca niciodată...

Mary, soția lui, veni după el.

— Ce crezi că reprezenta Edificiul, întrebă ea.

— Edificiul? Turnă în cafetieră apa reciclată. Era uzina Boeing de pe Proxima 10. Acolo unde a fost construită nava noastră. Acolo unde ne-am îmbarcat, îți aduci aminte? Am stat șaisprezece luni acolo ca să ne antrenăm, să testăm nava, să ne pregătim de plecare... pentru călătoria cea mare.

Mary se cutremură.

— Și oamenii ăia în uniformă neagră?...

— Nu știu, șovăi Seth Morley.

Ned Russell, din poliția militară a navei, intră în cambuză.

— Pot eu să vă spun cine erau. Gărzile îmbrăcate în uniforme de piele neagră erau garanția că vom putea evada pentru a ne

întoarce în lumea reală. Erau gândurile celor care muriseră, ei îi creaseră, ei îi dirijau.

— Vorbești de parcă ai ști ceva, îi aruncă Mary ranchiunoasă.

— Calm, interveni Morley punându-i o mână pe umăr.

De la început, mulți dintre ei fuseseră ostili față de Russell. Ceea ce – ținând cont de meseria lui – era normal.

— Într-o bună zi, Russell, continuă Mary, o să încerci să pui mâna pe comanda lui *Persus 9*... îndepărtându-l pe căpitanul Belsnor.

— Câtuși de puțin, afirmă Russell fără să se emoționeze. Singurul lucru care contează pentru mine este menținerea ordinii. De-asta am fost pus aici și de asta vreau să mă ocup. Fie că vă place, fie că nu; vouă și tuturor celorlalți.

— Aș fi dorit, murmură Seth Morley, ca Dumnezeu să facă să existe, într-adevăr, un Mijlocitor. Încă-i venea greu să recunoască faptul că religia lui Specktowsky fusese fabricată de la cap la coadă. În kibuț, continuă el, când mi-a apărut Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra, avea aerul atât de real! Chiar acum, în amintirea mea, este la fel de real. Nu pot scăpa de această impresie.

— Din cauza asta l-am inventat, remarcă Russell, pentru că doream să existe; pentru că nefiind la îndemâna noastră aveam nevoie de el... Acum am reintrat în viața reală, Morley; trebuie să luăm din nou lucrurile așa cum sunt. Nu e prea plăcut, așa-i?

— Nu, recunoscu Morley.

Russell îl întrebă:

— Ai vrea să te mai duci pe Delmak-o?

Seth Morley ezită o clipă apoi declară:

— Cred că da.

— Și eu, spuse Mary, aproape fără să gândească.

— Mi-e teamă, mărturisi Russell, că sunt de aceeași părere. Pare îngrozitor dar... măcar acolo aveam speranța! În timp ce aici... Tăie aerul cu latul palmei cu un gest sălbatic, sec. Nicio speranță. Nimic! Până ce vom ajunge la fel de bătrâni ca Roberta, ca să putem – în sfârșit – muri.

— Doamna Rockingham are noroc, șopti Mary cu amărăciune.

— Fără îndoială, aprobă Russell cu fața schimonosită de părere de rău și de furie neputincioasă.

Capitolul 16

După cină, în seara aceea se adunară cu toții în cabina de control a navei. Venise momentul pentru a combina datele pentru un nou univers poliencefalic. Pentru ca fuziunea să reușească, trebuia să fie o proiecție comună, ieșită din mințile tuturor; altfel, universul nu ar fi întârziat să se disocieze, ca Delmak-o în faza finală.

În cincisprezece ani ajunseseră foarte experimentați.

Mai ales Tony Dunkelwelt. Își petrecuse cea mai mare parte a celor optsprezece ani ai săi la bordul lui *Persus 9*. Pentru el, succesiunea universurilor poliencefalice constituia starea firească a lucrurilor.

Căpitanul Belsnor constată:

— De fapt, nu ne-am descurcat prea rău; am dat gata aproape două săptămâni!

— De ce nu am crea un univers acvatic, de data asta? sugeră Maggie Walsh. Am putea fi mamifere de genul delfinilor din mările calde.

— Am mai făcut asta, precizează Russell. Acum aproape opt luni. Nu-ți aduci aminte? Ia să vedem... da, așa a fost; am chemat planeta Aquasoma 3 și am trăit acolo trei luni de timp real. Un univers foarte reușit, pot spune, și unul dintre cele durabile. Dar este adevărat că la acea epocă ne uram mai puțin.

— Iertați-mă, murmură Seth Morley care se ridică, ieși din încăpere și urcă pe punte.

Rămase acolo singur, masându-și ușor umărul. O durere pur psihosomatică persista, o amintire de pe Delamk-o pe care o va resimți, poate, încă o săptămână. Iată, tot ce rămâne dintr-un univers. Doar urma unei dureri și amintirile care se topesc încet în uitare. Adică de ce nu am crea un univers în care să murim cu adevărat, închiși în sicrie și înmormântați definitiv? *Că doar asta ne dorim!*

În ultimii patru ani, la bord nu mai avuseseră loc sinucideri. Locuitorii navei interplanetare dobândiseră un psihic stabil, cel puțin pentru moment.

Până la moartea doamnei Rockingham. Mi-ar fi plăcut să mor odată cu ea... stai, ia stai, încurc lucrurile îngrozitor...

Cât mai puteau continua astfel? Nu prea mult. Mintea lui Thugg o luase razna; asta era și starea lui Babble și Frazer. Nu mai vorbesc de mine! Și eu încep să cedez. Wade Frazer are dreptate; crimele de pe Delamk-o dovedesc gradul de agresivitate și de mizerie sufletească în care am ajuns cu toții.

În acest caz, își dădu el brusc seama, fiecare nou univers devine tot mai violent și sanghinar. *Este o deducție matematică.*

Roberta Rockingham ne va lipsi enorm atunci când va muri. Dintre noi toți, ea este persoana cea mai echilibrată și cea mai inofensivă; pentru că știe că va muri curând.

Iată singurul gând reconfortant. Moartea...

S-ar putea înlătura câteva capace etanșe și atmosfera s-ar risipi în cosmos. Aspirată de vid. Asta ar însemna moartea tuturor, cu suferințe minime – mai mult sau mai puțin. Într-o clipă.

Puse mâna pe maneta care comanda deschiderea celui mai apropiat tambuchi. Tot ce am de făcut este să întorc maneta în sensul invers acelor de ceasornic.

Rămase nemișcat, cu mâna pe manetă, dar fără s-o acționeze. Ca și când timpul s-ar fi oprit. Tot ce-l înconjura părea să aparțină unei lumi cu doar două dimensiuni.

O siluetă care venea de-a lungul punții, dinspre partea din spate a navei, se apropia de el. Un bărbat tânăr cu o barbă lungă, cu chipul strălucitor și pur, îmbrăcat într-o tunică deschisă la culoare, care flutura în jurul lui.

— Călătorul, murmură Seth Morley.

— Nu, spuse noul venit. Nu sunt Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra. Sunt Mijlocitorul.

— Dar noi te-am inventat! Noi și T.E.N.C.H. 889B.

Fără să-l asculte, Mijlocitorul declară:

— Sunt aici ca să te iau cu mine. Unde vrei să mergi, Seth Morley? Ce ai vrea să fii?

— Vrei să spui... o iluzie? întrebă Morley.

— Nu. Vei fi liber; vei muri și vei renaște. O să te îndrum spre ceea ce dorești, spre universul după care tânjești. Trebuie doar

să-mi spui ce anume...

— Nu vrei ca eu să-i ucid pe ceilalți, înțelese Morley brusc. Deschizând tambuchiul...

Mijlocitorul aprobă:

— Fiecare trebuie să decidă pentru sine. Nu poți hotărî în locul lor; numai pentru tine poți lua o decizie.

— Mi-ar place să fiu o plantă în deșert, spuse Seth Morley. Să stau toată ziua în soare. Să cresc încet. Poate un cactus într-una din țările calde. Unde nimeni să nu mă plictisească.

— Ți se va da.

— Și să dorm, adăugă el. Să dorm, dar să simt soarele și să simt că trăiesc.

— Asta fac toate plantele. Dorm. Și totuși sunt conștiente că există. Foarte bine. Întinse brațele spre Seth Morley. Vino.

Seth Morley întinse și el mâna ca s-o atingă pe cea a Mijlocitorului. Degete viguroase îi cuprinseră palma. Simți o mare bucurie. Niciodată nu fusese atât de fericit.

— Vei trăi și vei dormi o mie de ani, promise Mijlocitorul ducându-l cu sine departe de navă, spre stele.

Neliniștită, Mary Morley îi spuse căpitanului Belsnor:

— Căpitane, nu-l găsesc pe soțul meu. Își simțea fața șiroind de lacrimi. A dispărut, continuă ea cu vocea sugrumată de plâns.

— Vrei să spui că nu e la bord? Cum ar fi putut ieși fără să deschidă un tambuchi? Nu există altă ieșire. Și dacă ar fi făcut-o, nu am mai avea atmosferă; am fi murit cu toții.

— Știu.

— Deci, trebuie să fie pe navă. O să-l căutăm după ce vom termina de programat noul univers.

— Nu, acum! strigă ea încrâncenată. Caută-l *acum.*

— Imposibil! o refuză Belsnor.

Mary se răsuci pe călcâie și plecă de lângă el.

— Întoarce-te, avem nevoie de tine.

— Nu, nu mă întorc. Își continuă drumul de-a lungul punții și intră în cambuză. Aici a fost, cred, ultima dată. Am impresia că încă-i simt prezența.

Rămase în bucătăria îngustă auzind de acolo vocile celorlalți;

apoi, progresiv, zgomotul conversaţiei încetă şi se lăsă liniştea. Au reintrat în fuziune poliencefalică, constată ea. Fără mine, de astă dată. Sper ca în clipa asta să fie fericiţi. Era prima dată când se afla despărţită de ceilalţi. Ratase plecarea.

Ce mă fac? Unde să mă duc? Singură. Seth a plecat; ceilalţi au plecat şi ei. Nu o să mă pot descurca.

Se duse cu paşi obosiţi în cabina de control.

Erau acolo, fiecare în habitaclul său individual, cu capetele prinse în căştile cilindrice pline de fire. Toate căştile erau în funcţiune, în afară de a ei... şi a lui Seth. Rămase nemişcată, nehotărâtă, tremurând. Ce program au dat ordinatorului de astă dată? Care erau elementele de bază şi ce concluzii a tras T.E.N.C.H. 889B?

Care era universul ales?

Se aşeză în faţa ordinatorului care bâzâia încetişor. Dar numai Glen Belsnor avea calificarea necesară ca să-l facă să funcţioneze. Era limpede că umblase la el cu câteva clipe în urmă, dar ea nu înţelegea informaţiile codificate pe care le transmitea ordinatorul. Rămase încă puţin lângă aparat examinând banda perforată pe care o prefira printre degete. Apoi, cu un efort, se hotărî. Este *cu siguranţă* un loc bun. Am dobândit cu toţii o asemenea îndemânare, atâta experienţă; nu cred că de data asta e vorba despre un univers de coşmar ca cele de până acum.

Desigur, factorul homicid – ostilitatea colectivă – era în creştere. Cu toate astea crimele nu erau reale. Erau tot atât de iluzorii ca şi omorul săvârşit în vis.

Dar cu câtă îndemânare procedase. Ce uşor îi fusese s-o omoare pe Susie Smart!

Se întinse în cuşeta care-i era rezervată, activă mecanismul de supravieţuire care asigura viaţa vegetativă a organismului, apoi, uşurată, îşi puse casca pe cap, uriaşul cilindru acoperindu-i capul şi umerii. Murmurul modulat răsună încetişor în urechi; un zgomot liniştitor, pe care-l auzise atât de des în trecut, în cursul atâtor ani pustii.

Lumina se stingea încet; aspiră lacom şi se lăsă purtată cu docilitate... Apoi i se întunecă totul în faţa ochilor. Noapte.

Aștepta cu nerăbdare ivirea zorilor, ca să-și dea seama în ce fel de univers necunoscut intrase.

Unde sunt? În mintea ei noțiunile vieții reale se estompau: Persus 9, dispariția lui Seth, existența lor capcană, lipsită de speranță și țel... toate datele realității se ștergeau de pe creierul ei ușurat ca de o povară. Nu se mai gândea decât la ziua ce va sosi; își ridică mâna ca să privească ceasul. Dar acesta nu mai mergea. Nici nu mai vedea indicatoarele.

Distingea acum stelele care desenau motive luminoase printre care se întrețeseau fâșii de întuneric.

— Doamnă Morley, se auzi o voce aspră de bărbat.

Deschise ochii, pe deplin trează. Fred Gossim, inginerul șef al kibuțului *Tekel Phares* venea spre ea cu mâna plină de hârtii cu aspect oficial.

— Ați obținut transferul, anunță el întinzându-i hârtiile. Veți merge într-o colonie de pe planeta... Inginerul se încruntă ezitând. Delmar.

— Delmak-o, îl corectă Mary Morley studiind ordinul de transfer. Da... și va trebui să plec cu o navetă. Se întreba ce fel de lume era această Delmak-o; nu auzise niciodată vorbindu-se despre ea. În orice caz interesul și curiozitatea ei erau foarte mari. A obținut și Seth transferul?

— Seth? Gossim ridică din sprâncene. Cine e Seth? întrebă el.

Mary începu să râdă:

— Într-adevăr e o întrebare bună. Habar n-am. Dar nu face nimic. Important este acest transfer; sunt atât de mulțumită...

— Prefer să nu vorbiți despre asta, o întrerupse Gossim cu aceeași voce aspră. Tot ceea ce am reținut este faptul că renunțați la orice responsabilitate față de kibuț.

Inginerul îi întoarse spatele și plecă.

O viață nouă. O aventură pasionantă. Oare o să-mi placă Delmak-o? Da. Sunt sigură că da.

Cu un pas ușor, săltat, traversă curtea kibuțului și se îndreptă spre locuința ei. Pentru a-și pregăti bagajele.

[1] Cuvinte oraculare scrise de o mână magică pe zidul palatului în care se desfășura ospățul lui Balthazar, fiul regelui Nabucodonosor. Strania inscripție a apărut în visul lui Nabucodonosor și a fost tălmăcită de profetul biblic, Daniel. Ea anunța prăbușirea Babilonului. Balthazar a fost ultimul rege al Babilonului.

[2] În lat.: lăcusta ce-și devorează partenerul în timpul actului sexual.
În rom.: Călugărița.

[3] Joc de cuvinte: *smart* (inteligent), *dumb* (imbecil).

[4] Tallchief: mare șef.

[5] *Babble:* flecăreală.

[6] *Thug* (cu un singur *g):* gangster sau asasin (la origine, membru al unei secte hinduse de sugrumători, de prin secolul al XIX-lea).